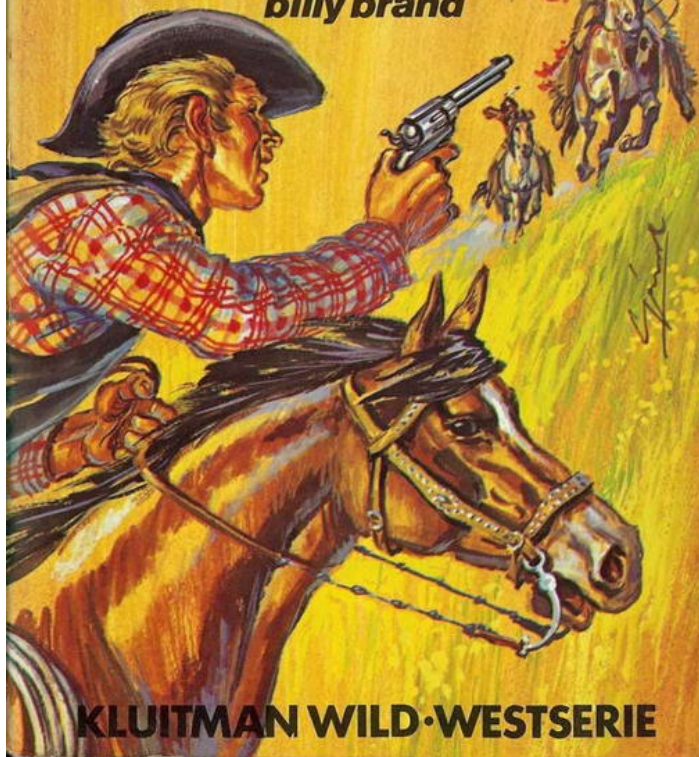

DE NACHTHAVIK **storm** **over indianenland**

billy brand

KLUITMAN WILD·WESTSERIE

SERIE DE NACHTHAVIK

**STORM OVER INDIANENLAND
WILD-WEST**

...en plantte zijn vuist met alle kracht op de kaak van de rood-
huid! (blz. 53).

STORM OVER INDIANENLAND

DOOR

BILLY BRAND

NACHTHAVIK-SERIE (WILD-WEST)

Geïllustreerd door
GERARD VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS

*

DE GOUDSCHAT IN DE DODENVALLEI

*

DUEL AAN DE BUFFELKREEK

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HOOFDSTUK I

Bezoek aan Fort Shalakoo

De schildwacht bij de poort ging in de houding staan en salueerde toen de man op het zwarte paard hem passeerde. De Nachthavik glimlachte, tikte aan zijn hoed en reed stapvoets het binnenterrein op van Fort Shalakoo, de legerplaats van het tiende regiment cavalerie van het Wichita-district.

Fort Shalakoo lag in een dal tussen kale heuvels. De gebouwen, barakken en stallen lagen gegroepeerd om een uitgestrekt binnenterrein en het geheel was omringd door een zware omrastering van stevige palen en stamde nog uit de tijd dat de bezetting van het Fort regelmatig bloot stond aan de aanvallen van Indianenstammen, bij hun hardnekkige pogingen de opdringende stroom van gehate bleekgezichten van hun jachtgronden te verdrijven...

Op het kazerneterrein was een aantal cavaleristen

bezig met hun werkzaamheden van alle dag en zij schonken de Nachthavik nauwelijks enige aandacht.

Deze liet zijn blik onderzoekend over de omgeving gaan en mende toen zijn zwarte hengst, Blackie, naar een halfstenen gebouw, waarboven de Stars and Stripes zachtjes uitwaaierte in de morgenbries en waarvoor een schildwacht, het geweer over de schouder, langzaam heen en weer liep. Daar was kennelijk het hoofdkwartier van de post gevestigd.

De wachter hield zijn stap in toen de Nachthavik bij het hek voor het gebouw afsteeg, de teugel aan de houten balk bevestigde en Blackie liefkozend op de slanke hals klopte.

Een sergeant kwam haastig uit het kantoorgebouw toegeschoten.

„Mister Smith?”

„That’s right!”

„Wilt u mij maar volgen. Majoor Davies verwacht u.” Een korte gang liep uit op een zware ruwhouten deur en de sergeant klopte aan, wachtte op antwoord en opende de deur.

„Mister Smith, majoor!”

„Laat hem binnenkomen!”

Majoor Roy Davies kwam achter zijn schrijftafel vandaan en liep met uitgestoken hand op de Nachthavik toe.

Hij was een fors gebouwde man van een jaar of vijftig met kort, staalkleurig haar, een energiek gezicht en felle, doordringende blauwe ogen.

Hij glimlachte terwijl hij de hand van de Nachthavik stevig drukte.

„Hello, Steve! Blij dat je er bent! Geen moeilijkheden gehad op je lange tocht?”

„Wel, Roy, het is 'n genoeg jou weer 'ns te ontmoeten. Lang geleden! Nee, geen moeilijkheden gehad. Ik doe trouwens altijd mijn uiterste best om ze te vermijden, als het maar even kan.”

Hij knipoogde grijnzend en wendde zich naar de andere man die in het kantoortje aanwezig was.

„Dit is Jack Ballard,” stelde Davies voor en toen tot Ballard: „Dit is Steve Smith, de man waarvan ik je verteld heb!”

Ballard leunde naar voren in zijn stoel en knikte.

„Howdy,” bromde hij en liet zich weer achterover zakken.

Hij was een zwaar gebouwde man, wiens gezicht

vrijwel geheel schuil ging achter een grauwe baard. Zijn diepliggende ogen onder de zware, borstelige wenkbrauwen, bekeken de Nachthavik van top tot teen met een blik waarin enige laatdunkendheid te lezen was.

Een ruw en ongemakkelijk heerschap, concludeerde de Nachthavik.

Hij knikte vaag, zei: „How d’you do,” trok een stoel naar zich toe en ging zitten.

„Ballard,” legde Davies uit, terwijl hij weer achter zijn schrijftafel ging zitten, „is agent van het Indian Office in Salt Fork, een nederzetting die een twintig mijlen naar het zuiden ligt, aan de voet van de Green Hills. Hij en zijn mensen zijn belast met het bestuur, het toezicht en de zorg over de twee Indianenreservaten, aan weerszijden van de Storm River...”

„Zorg is ’t goeie woord!” gromde Ballard. „De laatste tijd hebben we meer zorg met die vervloekte roodhuiden dan ons lief is. Ze bezorgen me pijn in m’n nek!”

De Nachthavik keek de man fronsend aan. Zijn eerste indruk was juist geweest, dacht hij. Hij vroeg

zich af hoe iemand ertoe gekomen was om deze man, die kennelijk niet veel van de Indianen moest hebben, bij het Indian Office aan te stellen.

Majoor Davies lachte meewarig.

„Ze hebben het Jack de laatste tijd nogal moeilijk gemaakt,” zei hij. „Maar hoe dan ook, ik heb hem verteld, Steve, wat de bedoeling is van jouw komst en... eh... hij is 't er niet erg mee eens!”

„Zeg maar gerust dat ik 't er helemaal niet mee eens ben!” stoof Ballard op. „Dat ik 't een stom idee vind waar niks goeds van kan komen. Eén man kan hier niks uitvoeren. Er is maar één oplossing, Majoor, en die is, dat jij je troepen inzet om orde op zaken te stellen...”

„Je zou me eens kunnen uitleggen, Roy, wat er precies aan de hand is,” viel de Nachthavik op lijzige toon in de rede. „En wat er van mij verwacht wordt, 't Kan best zijn dat ik het er evenmin mee eens ben!”

Davies haalde een doos sigaren uit de la van zijn schrijftafel en schoof ze de Nachthavik toe. Deze schudde het hoofd en diepte zijn tabakszak op om een sigaret te rollen.

„Wat heeft Marshal Holden jou verteld?”

informeerde hij, terwijl hij Ballard een sigaar aanbood en er zelf ook een opstak.

„Net voldoende om me nieuwsgierig te maken naar de rest van het verhaal,” verklaarde de Nachthavik. „Als ik ’t goed begrepen heb zijn er in de reservaten wat moeilijkheden ontstaan tussen de Mescaleros en de Comanches. Wat de moeilijkheden precies zijn, heeft-ie me niet duidelijk gemaakt. Hij vroeg me alleen of ik eens wilde nagaan wat er precies aan de hand is en wat er aan gedaan zou kunnen worden. Ik moest me maar met jou in verbinding stellen!”

„Wat heeft Holden met deze kwestie te maken?” vroeg Ballard kortaf, „’t Gaat hem niks aan!”

„’t Schijnt dat de Chieft van de Mescaleros... Grijs Buffel... zich tot hem gewend heeft!” verklaarde de Nachthavik.

„Wat!” Ballard schoot half overeind uit zijn stoel. „De bedoeling is dat-ie naar mij komt als-ie klachten heeft! Dan is-ie aan het juiste adres! Vermoedelijk heeft-ie de Marshal een heel pak leugens verteld!”

„Waarom zouden het leugens zijn?” vroeg de Nachthavik koel.

Ballard liet zich weer in zijn stoel terugzakken en

maakte een verachtelijk gebaar.

„Ze praten altijd in hun eigen straatje!” bromde hij. „En als het nodig is liegen ze er maar op los. Ik ken Grijsze Buffel langer dan vandaag! Hij is een geboren leugenaar!”

„Marshal Holden schijnt er anders over te denken en hij is al heel lang bevriend met het opperhoofd van de Mescaleros. Maar laten we daar niet over twisten. Roy, als jij me 'ns vertelde hoe de vork aan de steel zit. Begrijp me goed, ik heb me tegenover de Marshal tot niets verplicht. Als ik tot de conclusie kom, dat ik weinig of niets kan doen, begin ik er niet aan. Dat heb ik ook met Holden afgesproken!”

Majoor Davies knikte terwijl hij langzaam een rookwolk uitblies.

„Dat weet ik,” beaamde hij. „De Marshal heeft me gevraagd om, voordat wij iets zouden doen, jou de kans te geven om te achterhalen wat de oorzaak is van de moeilijkheden die in de laatste tijd zijn ontstaan in de Indianenreservaten langs de Storm River en ook daar buiten! En na te gaan hoe de rust weer moet worden hersteld. Eerlijk gezegd, Steve, geloof ik niet dat je veel zult kunnen doen. En voor

ons is de maat zowat vol. Er hoeft nu echt niets meer te gebeuren, of wij zullen moeten ingrijpen! Maar liever niet! Ik ben wel militair maar ik ben geen voorstander van bloedvergieten!”

„Wie is dat wel!” mompelde de Nachthavik.

Ballard snoof verachtelijk.

„Als 't goed wordt aangepakt, Majoor,” bromde hij, „hoeft er geen bloed te vloeien! Althans niet veel! Maar je kunt geen hout hakken zonder dat er spaanders vallen! De raad die ik je gegeven heb, is de juiste. Verplaats Grijze Buffel met zijn Mescaleros een vijftien mijlen naar het oosten en geef de vrijkomende strook grond langs die zijde van de Storm River aan blanken. Verschillende van onze mensen willen er zich graag vestigen.”

Davies streek peinzend over zijn gladgeschoren kin en staarde voor zich uit.

„Dat is nu juist de moeilijkheid,” weerde hij af. „Die strook langs de rivier bevat de beste weide- en landbouwgrond van het reservaat en de Mescaleros zullen die niet gemakkelijk prijs geven. Ze hebben die gronden nodig om een behoorlijk bestaan te houden. Het gebied dat jij voor hen op het oog hebt, bevat

veel minder water en is nog grotendeels onontgonnen. Ze zullen daar helemaal opnieuw moeten beginnen!”

„En wat dan nog?” bromde Ballard. „Laat ze werken, dan hebben ze geen tijd om moeilijkheden te maken! Zolang die Apachen – want dat zijn het tenslotte – en de Comanches burens zijn, alleen maar gescheiden door een rivier, zul je geduvel houden. Leg er een strook tussen, bevolkt door blanken, en je bent van alle troubles af. Da’s mijn opinie!”

Hij knikte nadrukkelijk en keek de Nachthavik uitdagend aan.

„Als jij denkt, mister, dat je in je dooie eentje hier iets aan kunt doen, dan kun je gerust wat anders denken, want dat lukt je nooit! Neem dat van mij aan!”

De Nachthavik wendde zich tot Majoor Davies.

„Hoe lang zijn er al moeilijkheden?” informeerde hij. „Het laatste half jaar, zo ongeveer!”

„En voor die tijd?”

„Voor die tijd was ’t vrij rustig!”

„Voor die tijd konden de twee stammen dus wel vredig naast elkaar leven,” stelde de Nachthavik vast.

„Er was altijd wel het een of ander akkevietje,” bromde Ballard. „Maar toen konden we het in de hand houden!” „Nee, nee, dat had niets te betekenen,” betoogde Davies. „Nee, de troubles stammen van het laatste half jaar. Het is min of meer begonnen met de overval op de ranch van Tim Arden, als ik me goed herinner!”

Davies kwam van achter zijn schrijftafel vandaan en liep naar de wand van het kantoor waartegen een uitgebreide kaart van het district was opgehangen.

„Als je van plan bent, Steve, om je met deze zaak bezig te houden, dien je in de eerste plaats te weten hoe de situatie is,” begon hij. „Kijk, hier, dit is onze legerplaats en dit is de grens van het district dat aan onze zorg is toevertrouwd.”

„Een hele uitgestrektheid,” knikte de Nachthavik terwijl hij zich naast de Majoor opstelde en de kaart aandachtig bekeek.

„Te groot eigenlijk om effectief te kunnen werken, maar daar is niets aan te doen! Dit is Salt Fork, waar Ballard zijn bureau heeft. Dit gebied hier, ten zuiden, het gebied van de Green Hills, is helemaal Indianenreservaat. De Storm River loopt er dwars

doorheen, zoals je ziet, en ten oosten daarvan hebben de Mescaleros hun gronden, terwijl het gebied ten westen van de rivier destijds aan de Comanches is toegewezen. De Storm River vormt de scheidingslijn. De rivier heeft altijd water, is vrij breed met nog al wat stroomversnellingen, loopt ten dele door rotsachtig terrein en heeft hier, een vijftien mijlen zuidelijk, een zijarm, de Sand Creek.”

„En dit gebied hier, ten noorden van de heuvels en van het territoir van de Mescaleros is, als ik het goed zie, de Casave Desert,” wees de Nachthavik.

„That’s right! De Casave woestijn!” Davies grinnikte. „Zowat het heetste plekje buiten de hel. Als je daar doorheen wilt, het is zowat een twintig mijlen, kun je je plezier wel op!”

„Er is geen water?”

„Ja, op twee plaatsen! Hier ongeveer, bij Sugar Rock, en nog een verder naar het oosten. In totaal maar een tweetal bronnen, da’s alles.”

„I see!”

„Maar ik zou ’t je toch niet aanraden om er doorheen te gaan! Ook al heb je voldoende water bij je, is het nog geen pleziertochtje! Kijk, hier lag de

ranch van Tim Arden. De TX ranch. Ze werd door Indianen in brand gestoken. Mescaleros!”

„Hoe weet je dat?”

„Een van hen werd bij de ranch gevonden. Doodgeschoten bij het gevecht! De rest... het was maar een kleine groep... 'n man of zes, wist te ontkomen!”

„Waar kwamen ze voor?”

„Wapens! Een van de mannen van Tim Arden ontdekte hen toen ze probeerden de wapenkamer van de ranch binnen te dringen. Laat in de avond. Hij sloeg alarm en er ontstond een vuurgevecht, waarbij een van de overvallers sneuvelde. Daardoor kwamen we er achter dat het Mescaleros waren!”

„Althans een van hen!” mompelde de Nachthavik.
„En wat heb je toen gedaan?”

„Grijze Buffel ontkende dat het een van de leden van zijn stam was!”

„En waarom was je er zeker van dat het een Mescalero was?”

„Enkele mensen van mijn bureau kenden hem,” kwam de stem van Ballard.

„Wel, dit was zo'n beetje 't begin van de ellende,”

vervolgde Davies. „Daarna hebben we nog de overval gehad op de trein naar Black Rock. Die vervoerde geweren en ammunitie. Zie lieten hem hier ontsporen,” en hij wees op de kaart, „en slaagden erin een aantal geweren en dozen munitie te bemachtigen.”

„Ook Apachen?”

„Volgens het treinpersoneel wel. Ze waren in de oorlogskleuren geschilderd!”

„Dat zegt niet veel!” mompelde de Nachthavik.

„En vergeet die veediefstal niet van een paar maanden geleden, majoor,” merkte Ballard op.

„Ja, die is de oorzaak van de vete, die tussen de twee stammen is ontstaan,” zei Davies. „Ballard kreeg een klacht van Matushe, Eenzame Wolf, de Chief van de Comanches, dat er honderd stuks vee van de stam was gestolen. Ballard en enkele mannen van zijn bureau stelden een onderzoek in en de sporen die ze vonden wezen uit dat het vee de rivier was overgedreven. Ze vonden de kudde in een vrij goed verborgen kloof. De ingang was goed gecamoufleerd en het was louter toeval dat ze de dieren ontdekten. Grijze Buffel ontkende dat hij er iets mee te maken

had gehad, maar hij kon geen enkele verklaring geven. Het kwam zo ongeveer tot een vechtpartij tussen hem en Eenzame Wolf die hem niet geloofde...”

„Evenmin als wij!” bromde Ballard. „En een paar dagen later werden twee Comanches vermoord!”

„That’s right,” beaamde Davies. „De lichamen spoelden aan bij de uitmonding van de Sand Creek. Andy Macree vond ze en hij dacht aanvankelijk dat ze beiden verdronken waren en door de Storm River waren meegevoerd. Tot-ie ontdekte dat ze een schotwond in de rug hadden. Toen heeft-ie Ballard op de hoogte gebracht!”

„Yeah! En wij hebben de grootste moeite gehad om Eenzame Wolf in toom te houden. Die wou het recht in eigen hand nemen en een strafexpeditie tegen de Mescaleros beginnen!”

„En wat had Grijze Buffel hierop te zeggen?” vroeg de Nachthavik.

„Wat denk je?” snauwde Ballard. „Het gebruikelijke liedje! Hij wist van niks en hij kon garanderen dat geen enkel lid van zijn stam bij die moorden betrokken was. Goed, wij hebben geen enkel bewijs,

maar wij denken er het onze van! En er is nu maar een kleinigheid nodig om de vlam in de pan te doen slaan! En vandaar dat ik zeg, breng Grijs Buffel en zijn stam ergens anders heen!” „Komen er regelmatig blanken in de reservaten?”

„Niet zonder onze toestemming! Alleen de mannen van mijn bureau kunnen er vrij rondlopen om hun werk te doen. Ieder ander heeft een vergunning nodig!” Hij lachte ruw en voegde er aan toe: „Dat geldt ook voor jou, mister Smith, als je van plan mocht zijn in de reservaten te gaan rondneuzen!”

„Je zou ze me nu al kunnen geven,” opperde de Nachthavik met een flauw grijnslachje.

Ballard schudde resoluut het hoofd.

„Sorry. Je zult naar mijn bureau moeten komen! Ik kan je hier niet helpen.”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Dan kom ik wel,” zei hij kort. „Tussen twee haakjes, wie is Andy Macree? Een van de mensen van jouw bureau?” „Nee!” Het was Davies die antwoordde. „Andy is een oude prospector, een goudzoeker, die al jaren in het reservaat woont. Hij heeft een blokhut bij het punt van samenkomst van de

Storm River en de Sand Creek. Hij weet meer van het land dan de meeste Indianen en hij staat bij hen in hoog aanzien.”

„Zo erg is 't nou ook weer niet,” bromde Ballard. „Hij laat hen met rust en zij bemoeien zich niet met hem! Als regel moeten ze niet veel van blanken in het reservaat hebben. Het is hun land, redeneren ze, dat hun door het gouvernement is toegewezen en een blanke heeft er niets te maken! Nu de toestand zo gespannen is, mag je daar wel extra rekening mee houden, Smith, als je daar gaat rondtuinen. Toestemming van mijn bureau is geen garantie tegen een kogel in je rug vanuit een hinderlaag!”

Hij kwam overeind uit zijn stoel en rekte zich uit.

„Wel, ik rij maar weer aan als je er geen bezwaar tegen hebt, majoor!” zei hij. „Ik heb het mijne gezegd en je weet hoe ik er over denk! In elk geval reken ik op je medewerking als dat nodig mocht zijn. En het is misschien eerder nodig dan we denken! En wat jou betreft, Smith, ik zie je wel verschijnen als je van plan bent hiermee door te gaan! Als ik je 'n goeie raad mag geven, hou je er buiten! So long, gents!”

De sporen aan zijn korte laarzen rinkelden toen hij

met zware stappen naar de deur liep en die achter zich sloot.

De Nachthavik haalde peinzend zijn tabakszak te voorschijn en begon een sigaret te rollen.

Majoor Davies drukte zijn sigaar in de asbak uit en keek de Nachthavik nieuwsgierig aan.

„Wat ben je nu van plan te doen, Steve? Je kent nu het standpunt van Ballard en als ik eerlijk moet zijn, geloof ik dat hij gelijk heeft en dat we inderdaad moeten proberen een neutrale strook te leggen tussen het gebied van de Comanches en de Mescaleros, een soort niemandsland... ”

„Dat dan aan blanken moet worden uitgegeven?”

Davies maakte een verontschuldigend gebaar.

„We kunnen het niet braak laten liggen,” verklaarde hij. „Het is voortreffelijke grond!”

De Nachthavik liep naar de kaart en bekeek die enkele ogenblikken.

„Dat betekent, dat je de Apaches dit gebied zou moeten geven,” wees hij toen. „In plaats van de weide- en landbouwgrond krijgen ze er dan een stuk woestijn bij! Vind je dat een oplossing?”

„We zouden ze misschien meer naar het zuiden

kunnen verplaatsen,” opperde Davies op twijfelachtige toon. „Ik voel er ook niet zoveel voor, maar het is tenslotte niet mijn schuld!”

„Er is ook niet bewezen dat de moeilijkheden door de Apaches veroorzaakt zijn!” betoogde de Nachthavik. „Ook al gaat Ballard daarvan uit.”

„Het heeft er wel alle schijn van!”

„Heb jij nooit met Grijze Buffel over de moeilijkheden gesproken... of heeft hij al eens geprobeerd er met jou over te praten?”

„Nee, dat wil zeggen, hij is hier enkele weken geleden geweest... met zijn zoon Panaki... Zwarte Havik...”

„Bijna een naamgenoot,” mompelde de Nachthavik. Davies lachte en werd toen weer ernstig.

„Ik was er niet en ze zijn onverrichter zake weer weggegaan... ze zouden nog terugkomen, maar ik heb ze niet meer gezien!”

„In plaats daarvan is Grijze Buffel naar Holden gegaan,” veronderstelde de Nachthavik. „En als gevolg daarvan zit ik nu hier!”

„Je gaat een onderzoek instellen?”

„Wel, ik kan Holden niet zonder meer nee geven

voor antwoord!” antwoordde de Nachthavik. Hij deed bedachtzaam een trek aan zijn sigaret en blies langzaam de rook uit. „Weet je, Roy, er zit voor mijn gevoel iets vreemds aan deze hele geschiedenis. Tot voor een half jaar leven de twee Indianenstammen vreedzaam naast elkaar en plotseling, zonder dat daarvoor een aanwijsbare reden is, gaat een van de twee op het oorlogspad, om zo te zeggen, en doet een aanval op een ranch om wapens in handen te krijgen! Veel wapentuig kan daar niet te halen zijn geweest! Waarom? Wat is de bedoeling. By the way, Roy, wat is er verder met Tim Arden gebeurd?”

„Die heeft zijn ranch op dezelfde plaats weer opgebouwd!”

„Heb jij 'm na de overval nog gesproken?”

„Ja, ik ben er met enkele manschappen heen gereden om te zien wat er precies aan de hand was!”

„Had Arden er enig idee van waarom zijn ranch was aangevallen?”

„Niet in 't minst! Hij begreep er niets van! Tim zit daar vrij dicht bij het Indianengebied maar hij had tevoren nooit enige last van hen gehad. Integendeel, hij staat op heel goede voet, zowel met de Mescaleros

als met de Comanches, en drijft wat handel met hen! Die hele overval was voor hem compleet een raadsel. Waarom wil je dat weten? Heb je zelf een bepaalde verklaring?”

De Nachthavik trok een verbaasd gezicht.

„Hoe zou ik die nu al kunnen hebben, Roy! Nee, ik vraag 't alleen uit nieuwsgierigheid.” Hij grinnikte zachtjes voor zich heen. „Ik wil altijd het wespennest zo goed mogelijk kennen, voor ik er in stap!”

Hij ging opnieuw voor de kaart staan en bestudeerde ze aandachtig als wilde hij ze zo goed mogelijk in zijn geheugen vastleggen.

„Je zei dat er een bron is in de Casave Desert,” merkte hij op, zijn blik op de kaart gericht. „Is de ligging op een of andere manier aangegeven!”

„Ja. Ze ligt aan de voet van een rotsmassa, een grillige klomp van rode steen, zo'n vijfhonderd voet hoog, die op een of andere manier daar midden in de zandvlakte is terecht gekomen,” antwoordde Davies. „Je moet graven om water te krijgen. De plaats is gemakkelijk te vinden... het is het enige plekje waar een heel klein beetje begroeiing is! Er is trouwens ook niet veel water, maar het blijft wel voortdurend

komen. Die bron heeft al heel wat mensenlevens gered!” Hij keek de Nachthavik onderzoekend aan. „Je gaat me toch niet vertellen, dat jij de tocht door de woestijn gaat maken? In dat geval verklaar ik je stapelgek! Geen zinnig mens gaat door dat gloeiende stukje hel als het niet nodig is! Salt Fork kun je langs deze weg hier bereiken,” wees hij op de kaart. „De afstand is bovendien korter en je zit voortdurend in goed terrein!”

De Nachthavik knikte.

„Dat weet ik! Maar het kan nooit kwaad om volledig georiënteerd te zijn!”

Hij keek Davies aan, grijnsde goedmoedig en klopte hem op de schouder.

„Wel, Roy, dat is wat ik voorlopig wilde weten. En wat het eten betreft, je hebt me nog niet uitgenodigd maar ik neem je uitnodiging graag aan!”

„Je bent van harte welkom, ook aan tafel!” antwoordde Davies plechtig...

HOOFDSTUK II

Zwarte Havik

Voor de Nachthavik Fort Shalakoo verliet, had majoor Davies hem nog even naar zijn bureau gevoerd voor een laatste gesprekje.

„Ik heb nog eens over de situatie nagedacht, Steve, en ik heb besloten je voorlopig de vrije hand te laten in deze zaak. Ook om Marshal Holden een plezier te doen, wil ik jou gelegenheid geven om uit te vissen wat de oorzaak kan zijn van de troubles die we hier de laatste tijd hebben. Maar laten we elkaar goed begrijpen. Ik heb ook mijn verantwoordelijkheid en het is mijn plicht om te zorgen dat rust en orde in mijn district gehandhaafd blijven. Als er opnieuw iets gebeurt, dan moet ik ingrijpen en dan geloof ik dat ik de raad van Ballard moet opvolgen en het Apachenreservaat moet verleggen! Ik hoop waarachtig dat het niet zover hoeft te komen, want

dat zal niet zonder tegenstand en bloedvergieten mogelijk zijn! Maar dan heb ik geen andere keus! Ik hoop, Steve, dat jij de knoop kunt ontwarren! Dat hoop ik waarachtig!”

„Ik zal er m’n best voor doen, Roy! En als ’t nodig is, zal ik ook zeker jouw hulp inroepen!”

„Daar reken ik op! En neem een advies aan van een goeie vriend, blijf weg uit de Casave-woestijn! Je weet niet waar je aan begint!”

Wel, die laatste raad had de Nachthavik niet opgevolgd

en nu, drie uren later, had hij daar spijt van als nooit tevoren.

Hij had tijdens de maaltijd in het Fort bij zichzelf nagegaan wat hem het best te doen stond en hij was tot de conclusie gekomen, dat het niet verstandig zou zijn om eerst bij de Indian Office een vergunning te halen voor het betreden van de Indianenreservaten.

Van dat moment af zou men elke stap die hij zette kunnen volgen en dat vermoedelijk ook doen en dat was juist wat hij wilde voorkomen.

Nee, hij wilde eerst met Grijs Buffel contact op zien te nemen om eens te horen wat deze te vertellen

had omtrent de gebeurtenissen die zich hadden voorgedaan. Als afgezant van Marshal Holden zou het hem niet moeilijk vallen om met het opperhoofd de zaak te bespreken en hij zou ongetwijfeld vriendelijk worden ontvangen.

Hij had dan ook besloten om Salt Fork voorlopig zover mogelijk links te laten liggen en langs de kortste weg naar het Apachenreservaat te rijden.

En de kortste weg voerde door de Casave Desert...

Het eerste uur waren er nog geen moeilijkheden geweest en hij had een behoorlijke afstand afgelegd. Toen was het landschap geleidelijk aan van karakter veranderd. De begroeiing werd schaarser, was niet veel meer dan hier en daar plukken stug gras en cactusplanten die als met armen naar de hemel reikten. Toen was ook dat verdwenen en was er alleen nog maar een onafzienbare golvende vlakte van roodachtig fijn zand, waarboven een genadeloze zon de schroeïende hitte omlaag scheen te drukken.

Nu en dan bracht een windvlaag het zand in beweging in kleine cycloontjes, die als geesten rondwentelden om plotseling te verdwijnen als de wind wegviel...

Blackie liep stapvoets en het dier had kennelijk moeite om het ene been voor het andere te plaatsen. Het hijgde en het zweet liep in kleine straaltjes langs zijn flanken.

De Nachthavik was er weinig beter aan toe. Hij had zijn stetson diep over zijn voorhoofd getrokken om enige beschutting te hebben tegen de gloeiende zon die zijn nek en handen schroeide. Iedere ademhaling deed pijn en werd bemoeilijkt door de halsdoek die hij voor zijn mond had getrokken om het fijne stof te weren dat Blackie bij iedere stap opwierp.

Hij had een tijdlang naast zijn rijdier meegesjokt, om de last van het paard wat te verlichten, maar tenslotte was hij toch weer opgestegen omdat zijn benen hem nog nauwelijks konden dragen.

Hij had van het Fort een vrij grote watervoorraad meegenomen maar niet genoeg. Hij had in de afgelopen twee uren ongeveer de helft van de afstand door de woestijn afgelegd en hij had alleen nog maar zijn ene veldfles met water over...

Het zwarte paard struikelde en de Nachthavik gleed haastig uit het zadel.

„Easy boy, easy,” mompelde hij, terwijl hij het dier

zachtjes op de hals klopte.

Hij nam de veldfles van de zadelknop, schroefde de dop los, dronk enkele teugen van het lauwig water en goot de rest in zijn stetson.

Blackie, die het water rook, stak haastig zijn hoofd in de hoed en slurpte het water hoorbaar naar binnen.

„Da's alles wat we hadden,” mompelde de Nachthavik, terwijl hij snel de hoed weer op zijn hoofd plantte. „Laten we zien dat we uit deze kokende ketel komen! That waterhole can't be far away!”

Hij leidde Blackie aan de teugel verder, terwijl zijn scherpe ogen de horizon afzochten naar de rotspartij, die de plaats van de bron aangaf. Maar het landschap voor hem was een zee van golvend zand, die wazig en van hitte trillend onder de zon lag te stoven en het enige wat hij verder zag waren een tweetal buizerds, die langzaam door de lucht zweefden.

De stilte om hem heen werd alleen verstoord door het zachte ploffen van de paardenhoeven in het rulle zand en het kraken van het zadelleer.

Na een kwartier, toen het lopen hem een ondraaglijke inspanning kostte, steeg hij weer op en

hij bemerkte tot zijn verbazing dat hij de grootste moeite had om in het zadel te komen.

Het moet niet te lang meer duren, dacht hij, anders halen we de bron niet.

Blackie was weer teruggefallen in zijn houterige, mechanische gang...

Toen kreeg de Nachthavik plotseling het rotsmassief in het oog!

Eensklaps doemde de rode rotsformatie voor hem op, vreemd vervormd in de trillende lucht die het onmogelijk maakte om de afstand te schatten.

Maar het was een baken dat hem van nieuwe energie vervulde en het scheen dat ook het zwarte paard zich ervan bewust werd dat aan de kwellende hitte en dorst een eind ging komen, want het dier versnelde de pas, alsof het het water al rook.

Het vergde nog een half uur eer de Nachthavik zich, volkomen uitgeput en aan het eind van zijn krachten, liet vallen in de schaduwplek onder een overhangende rots en bewegingloos bleef liggen. Blackie stond wezenloos naast hem, op trillende benen, terwijl het zweet in kleine straaltjes van zijn buik op de grond drupte.

Na enkele minuten kwam de Nachthavik langzaam overeind en keek, met ogen die in zijn hoofd schenen te branden, om zich heen.

„Waar kan dat water te vinden zijn?” mompelde hij met dikke tong.

Hij wankelde, steunend tegen de rotswand, terwijl zijn ogen speurden naar enig teken dat op de aanwezigheid van water kon duiden.

Hij begon langs de grillig gevormde rotswand te lopen, moeizaam en met nauwelijks enige hoop op succes.

Blackie kwam achter hem aan, het hoofd dicht bij de grond en toen hoorde hij het paard zachtjes snuiven. Tegelijkertijd ontdekte hij in een smalle inham de kleine polletjes gras, rood bestoven en vrijwel onzichtbaar.

Een ogenblik later lag hij op zijn knieën en begon te graven.

Het fijne zand hoopte zich naast de kuil die langzamerhand ontstond en toen waren zijn gravende vingers plotseling vochtig...

Hij zuchtte diep en een grijs gleed over zijn gezicht.

Met een zachte beweging duwde hij de snuit van Blackie weg, die zijn hoofd in de kuil stak, verlangend naar het koele water.

„Wacht je tijd af,” bromde hij.

Languit liggend schepten zijn handen het vochtige zand weg en toen kwam plotseling het water!

Het welde langzaam naar boven tot het de kuil halverwege vulde...

De Nachthavik trok met moeite zijn doorweekte flanellen hemd uit, schepte zijn stetson vol water en keerde hem boven zijn hoofd om!

Hij bleef onbeweeglijk zitten, zijn ogen gesloten, terwijl het koele water over hem heen stroomde... Nooit had hij zich heerlijker gevoeld.

Hij opende zijn ogen toen Blackie luid snoof en hij lachte luid.

„Sorry, old boy,” en hij vulde opnieuw zijn stetson met water en zette die het paard voor.

Terwijl Blackie dronk, kwam hij overeind en haalde een kroes uit zijn zadeltas.

Voorzichtig liet hij ze vol lopen, wachtte enkele ogenblikken tot het zand naar de bodem gezakt was, en dronk met kleine teugen, intens genietend van het

koele water.

Toen kwam hij overeind en nam Blackie het zadel af.

Het paard, dat de hoed had leeggedronken, stond nog snuivend boven de bron, maar de Nachthavik duwde het zachtjes opzij.

„Strakjes!” bromde hij. „Niet te veel ineens! We gaan eerst wat rusten!”

Hij ging tegen de rotswand zitten en haalde zijn tabakszak te voorschijn. Blackie stond enkele ogenblikken onbeweeglijk, zakte toen door de voorbenen en liet zich langzaam omrollen.

„Dat is de manier!” knikte de Nachthavik, terwijl hij langzaam zijn sigaret rookte.

Het was op het nippertje geweest, dacht hij. Roy Davies had niet te veel gezegd toen hij de Casave Desert een stukje van de hel had genoemd! Hij had het nu meegemaakt!

Hij grijsde flauwtjes terwijl hij het eindje sigaret wegnipte.

In geen geval zou hij Roy Davies hier ooit iets van vertellen!

Toen ging hij languit liggen en sloot zijn ogen.

Enkele ogenblikken later was hij in slaap...

Hij werd wakker door een geluid dat hij aanvankelijk niet kon thuisbrengen, maar toen drong het tot hem door dat het het hinniken was geweest van een paard. Het geluid kwam van verre, daar was hij zeker van.

Blackie krabbelde met schokkerige bewegingen overeind, zijn oren opgestoken.

De Nachthavik richtte zich op, trok haastig zijn shirt aan, dat inmiddels was opgedroogd, en gespte zijn patroongordel om. Automatisch controleerde hij zijn pistool en liet het weer in de holster glijden. Als er bezoek op komst was, zou het zeker op de waterbron afkomen, dacht hij. Tot dusverre was er niemand te bespeuren.

De schaduw van het hoog oprijzende rotsmassief viel ver in de woestijn.

Hij drenkte Blackie opnieuw, dronk zelf en begon toen de beide veldflessen te vullen. Daarna tuigde hij Blackie aan, vulde de kuil weer op met het uitgekomen zand en steeg op.

Het geluid had zich niet herhaald en in de omgeving

was niemand te ontdekken, maar hij was op zijn hoede, terwijl hij langzaam om de rotspartij heen reed. De hitte was nu grotendeels verdwenen.

Hij bereikte het einde van de rotsformatie en boog af naar het zuiden. De zon was al een flink eind op weg naar de horizon en hij trok haastig zijn hoed naar voren om zijn ogen te beschutten.

Toen zag hij plotseling het paard!

Een bruin gevlekte pony, die in een smalle kloof stond vastgebonden en die luid hinnikte bij het zien van een soortgenoot in deze barre omgeving.

De Nachthavik hield Blackie in en zijn hand klemde zich om de pistoolkolf. Bij dit paard moest een ruiter horen en hij vroeg zich af waar die kon zijn. Ergens verborgen in een hinderlaag? Niet waarschijnlijk! De man kon niet op de hoogte zijn van zijn aanwezigheid.

Zijn samengeknepen ogen gleden speurend rond, maar in de omgeving was, voor zover hij kon nagaan, verder geen levende ziel te bekennen!

Langzaam en op zijn hoede, reed hij naar het paard toe.

Het was een Indiaanse pony bemerkte hij toen hij dichterbij kwam. Het dier was ongezadeld. Op zijn rug

lag een deken die door een leren riem op haar plaats werd gehouden. De hoeven waren niet beslagen.

De ruiter was ook niet alleen gearriveerd. In het mulle zand waren de sporen zichtbaar van nog enkele paarden en daartussen stonden ook voetsporen. De ruiters hadden mocassins gedragen. De indrukken waren nog vers en een duidelijk afgetekend spoor gaf de weg aan waarlangs ze naar het zuiden waren gereden. En die paarden waren wel beslagen!

Maar één ruiter was achtergebleven!

Fronsend steeg de Nachthavik af en liep langzaam naar de pony toe, zachte geluiden makend om het dier gerust te stellen.

Hij streek langs de hals van het paard... de haren waren nog nat. Het dier moest kort geleden een flinke rit gemaakt hebben. De ruiters waren hier aangekomen terwijl hij sliep en daarna weer vertrokken. Op één na...! Het was niet aan te nemen dat het paard hier alleen was achtergelaten.

Een vreemde geschiedenis!

Opnieuw onderzochten zijn scherpe ogen de omgeving zonder resultaat.

Toen begon hij langzaam rond te lopen op zoek naar

voetsporen. In de richting van de rotswand stuitte hij plotseling op een vage voetafdruk! Het leek alsof men getracht had de indruk uit te wissen. Hij zocht verder en vond opnieuw vage aanwijzingen... tot het zand ophield en de harde rotsbodem begon.

Toen hij zich oprichtte, zag hij de smalle rotsspleet, een vijftig meter van hem vandaan. Niet veel meer dan een dikke schaduwlijn op de grillige, zonbeschenen rotswand.

Hij liep er langzaam heen, zijn pistool in de hand, gereed voor een onverwachte aanval!

Er gebeurde niets!

Hij bereikte de smalle schacht, nauwelijks enkele meters breed en bleef aan de ingang staan.

Voor hem lag het lichaam van een Indiaan.

Hij was gekleed in een grauwe katoenen broek en droeg mocassins met dikke zolen van ongelooiid leer. Zijn bovenlichaam was bloot en de zon scheen op de roodbronzen huid. Zijn handen en voeten waren met dunne leren riemen gebonden en zijn hoofd, dat half opzij lag, vertoonde een rode vlek van geronnen bloed, waar enkele vliegen omheen speelden, vlak onder de haarlijn.

Het was een nog jonge man, stelde de Nachthavik vast toen hij bij de Indiaan neerknielde. Een gebronsd, scherp getekend gezicht met hoge jukbeenderen en een nauwelijks gebogen neus.

De man leefde nog! De borstkas ging zacht op en neer bij iedere ademhaling en de Nachthavik streek met voorzichtige vingers de blauwzwarte, vettige, haren opzij om de wond te inspecteren.

Het was maar een oppervlakkige verwonding, stelde hij vast, toegebracht door een hard voorwerp, vermoedelijk de kolf van een pistool. De slag was langs het hoofd afgeschampt en had de huid opengereten.

Met zijn mes sneed hij de riemen door waarmee de Indiaan gebonden was. Toen kwam hij overeind, liep naar de uitgang van de schacht en floot schel.

Blackie keerde het hoofd in zijn richting en kwam langzaam aangelopen.

De Nachthavik nam een veldfles en haalde een kleine verbandtrommel, die hij altijd bij zich had, uit de zadeltas.

De Indiaan kreunde toen de Nachthavik zijn hoofd voorzichtig optilde en wat van het koele water tussen

de uitgedroogde lippen goot.

De man slikte werktuigelijk en toen opende hij plotseling de ogen.

Ze staarden de Nachthavik aan en deze glimlachte geruststellend.

„I'm a friend!” zei hij.

Opnieuw bracht hij de veldfles naar de mond van de jonge krijger en deze dronk gulzig enkele teugen.

Voorzichtig begon hij toen het geronnen bloed rond de wond te verwijderen, haalde een flesje ontsmettingsmiddel uit de trommel te voorschijn en goot een flinke scheut op de wond.

Het spul beet als de hel, wist hij, maar de jongeman vertrok geen spier van zijn gezicht.

Zijn donkere ogen volgden iedere beweging en toen de Nachthavik verband te voorschijn haalde, stak hij plotseling een afwerende hand op.

„Genoeg,” zei hij zachtjes.

De Nachthavik knikte en hielp de Indiaan in zittende houding tegen de rotswand.

Deze stak de hand uit naar de veldfles.

„More water!”

Hij dronk gulzig... water liep langs zijn kin op zijn

borst.

Toen hij de veldfles weer overhandigde kwam er een zweem van een glimlach om zijn lippen.

„Panaki dankt blanke vreemdeling!” zei hij.

Panaki! Zwarte Havik! Het was waarachtig de zoon van Grijze Buffel die hij hier gevonden had, dacht de Nachthavik verbaasd.

„Wat is er gebeurd?”

„Was op jacht! Iets raakte mijn hoofd. Panaki bewusteloos. White man bracht het leven weer terug!”

„Je hebt niet gezien wie je die klap toebracht?”

Zwarte Havik schudde het hoofd.

„Niet gezien. Moeten Comanches geweest zijn!”

„Rijden Comanches op beslagen paarden?”

„Indianen geven paarden geen ijzeren schoenen aan!” „De mannen die je hierheen gebracht hebben, reden op beslagen paarden,” verzekerde de Nachthavik.

De Indiaan haalde de schouders op.

„Panaki weet het niet. Bewusteloos!” Hij wees om zich heen. „Waar is deze plaats?”

„Sugar Rock... Casave Desert!”

„Altuke?” Het was blijkbaar de naam die de Indianen aan de rotsformatie hadden gegeven.

„That’s right!”

Panaki keek hem een ogenblik niet begrijpend aan. Toen vroeg hij: „Wat jouw naam?”

De Nachthavik glimlachte.

„Sommige mensen noemen me de Nachthavik,” antwoordde hij. „Ik ben een afgezant van Marshal Holden en ik ben op weg om je vader, Grijs Buffel, een bezoek te brengen!”

Op het gebronsde gezicht van de jonge Indiaan verscheen plotseling een brede glimlach.

„Marshal Holden good friend!” knikte hij. „Night Hawk zal welkom zijn bij Chief van Mescaleros!”

Hij stak aarzelend zijn hand uit en de Nachthavik drukte ze krachtig.

„Night Hawk heeft leven gered van Panaki!” zei de jongen ernstig. „Panaki zal altijd vriend zijn van Night Hawk en aan zijn kant vechten!”

„Laten we het daarop houden, son,” antwoordde de Nachthavik op gemoedelijke toon. „Ben je in staat om te rijden?”

„Panaki kan rijden!” verklaarde de Indiaan kort.

„Je paard staat buiten!”

Even later draafden ze, zwijgend, zij aan zij, door de woestijn onder een hemel die snel donker begon te worden en waarin de eerste sterren zich al vertoonden. Er woei een lichte wind en het was kil. Terwijl ze voortreden en de donkere heuvels, scherp afgetekend tegen de lichtere avondhemel, snel naderbij kwamen, vroeg de Nachthavik zich af wat de bedoeling van deze ontvoering kon zijn geweest. De Indiaan zou er nooit in zijn geslaagd zich van zijn boeien te ontdoen, dat was zeker! Als hij niet gevonden was, zou hij een langzame dood gestorven zijn in de smalle kloof. Was dat inderdaad de bedoeling? Als men de jonge krijger uit de weg had willen ruimen, zou een kogel veel eenvoudiger zijn geweest! Het was te donker om het waar te nemen, maar hij had de indruk gekregen, dat de ontvoerders geen poging hadden gedaan om hun spoor in de woestijn te verbergen! Misschien was de opzet dat Panaki de andere dag zou worden gevonden en dat het Grijze Buffel, zijn vader, tot een ondoordachte wraakoefening zou verleiden tegen de Comanches! En dat zou voor Davies en zijn troepen aanleiding kunnen

zijn om in te grijpen!

Misschien deugde er niets van de hele redenering, maar het was toch maar beter om er voorlopig van uit te gaan!

Hij stuurde zijn paard vlak naast dat van Zwarte Havik en vertraagde het tempo.

„Luister, Panaki,” zei hij. „Ik geloof dat het verstandig is om je vader voorlopig niets over je ontvoering te vertellen! Ik wil eerst proberen te ontdekken wat erachter zit! Zeg hem alleen maar dat je op jacht was en dat je mij ontmoette! Dan zeg je bovendien de waarheid!”

„Panaki zal doen wat Night Hawk wenst!” verzekerde de Indiaan.

Een wassende maan wierp lange schaduwen over het pad dat door een dicht bos, tegen een heuvelhelling opliep. De Nachthavik reed vlak achter Panaki, die zonder aarzelen zijn weg, tussen de bomen door, wist te vinden. De Mescalero had enkele malen, luid, de holle roep van een nachtuil doen horen, een bewijs voor de Nachthavik dat ze hun doel naderden. Toen ze de heuvelkam bereikten, zag hij

tussen de bomen door enkele kampvuren, die een spookachtig licht wierpen op een kleine verzameling hutten, die in een kleine, vlakke dalkom verspreid stonden.

Plotseling, zonder dat hij iets van hun aanwezigheid bemerkt had, doken enkele donkere gestalten naast de Nachthavik op. De maan glansde op de roodbruine lichamen van de Indianen die hem zwijgend omringden. Een van hen, bemerkte hij, was gewapend met een repeteergeweer, de anderen hadden pijl en boog bij zich.

Panaki sprak haastig enkele woorden, die de Nachthavik niet kon verstaan, en te midden van de kleine groep krijgers, daalden ze langzaam af naar het kamp.

Dat bleek aanzienlijk groter te zijn dan de Nachthavik aanvankelijk had verondersteld. Er brandden maar enkele vuren maar de verzameling hutten strekten zich uit tot tegen de bosrand. Aan één kant was een open plek waar een vrij groot vuur werd gaande gehouden, vlak bij een hut, die aanzienlijk groter was dan de anderen en waarlangs aan één zijde een totempaal was opgericht waarvan

de maskers hem tegengrijnsden, terwijl aan de andere kant een paal was geplaatst die bekroond was met een bundel adelaarsveren.

De Nachthavik kreeg de prikkelende geur van de houtvuren in zijn neus terwijl hij, achter Panaki aan, het kamp binnenreed. Van verschillende kanten kwamen Indianen en hun vrouwen aangelopen, die hem zwijgend en met onbewogen gezichten aanstaarden.

Op de open plek het Panaki zich van zijn paard glijden en op dat ogenblik kwam zijn vader, Grijze Buffel, uit de hut te voorschijn.

Het opperhoofd van de Mescaleros was een rijzige figuur. Zijn donkere, roodbruine gezicht, beschenen door het kampvuur, was gerimpeld en gegroefd als oud leer en werd omkranst door lange grijze haren, die als manen tot op zijn schouders afhingen. Evenals zijn zoon miste hij de bij de Indianen zo karakteristieke scherp gebogen neus.

Hij stond daar kaarsrecht en vol waardigheid, ondanks zijn eenvoudige kledij, een vale katoenen broek met korte mocassins, een vuilwitte burnoes, met daar overheen geslagen een kleurige deken.

Hij bleef enkele ogenblikken zwijgend aan de ingang van de hut staan, zijn donkere ogen op de Nachthavik gericht, zijn gezicht zonder enige uitdrukking.

Toen keek hij zijn zoon aan en uitte enkele scherpe woorden. Zijn stem was zwaar met een diepe keelklank.

Panaki begon te spreken, snel en met veel gebaren en de Nachthavik zag een glimlach verschijnen op het onbewogen gezicht van Grijze Buffel.

Toen legde de oude man een hand op de schouder van zijn zoon en kwam met langzame schreden naar de Nachthavik toe.

Deze steeg rustig uit het zadel en bleef naast zijn paard staan.

Het opperhoofd bleef voor de Nachthavik staan en keek hem onderzoekend aan als wilde hij voor zichzelf vaststellen met wat voor man hij te doen had.

Het onderzoek stelde hem blijkbaar tevreden want hij glimlachte opnieuw en zei plechtig: „Marshal Holden is een goed vriend van Grijze Buffel en de Mescaleros. Hij beloofde een wijs en machtig man te zenden om raad te geven en de Mescaleros bij te staan in hun moeilijkheden. Hij heeft woord

gehouden! De Night Hawk is welkom bij de stam van de Mescaleros. Hij is een van de onzen!”

De Nachthavik glimlachte op zijn beurt. Marshal Holden had het wel prachtig versierd, dacht hij. En was er al bij voorbaat van uitgegaan dat hij zijn verzoek niet zou weigeren! Een wijs en machtig man, toe maar!

Hij richtte zijn grijze ogen op het donkere gegroefde gezicht voor hem.

„Ik wil Grijze Buffel de groet overbrengen van Marshal Holden. Hij heeft mij hier naar toe gezonden om het opperhoofd van de Mescaleros bij te staan in zijn moeilijkheden. Ik zal er mijn best voor doen. Zijn zorgen zijn mijn zorgen!”

Hij stak zijn hand uit en Grijze Buffel drukte ze krachtig.

Toen leidde hij zijn gast naar het vuur, spreidde de deken daarbij uit en nodigde de Nachthavik uit plaats te nemen.

„De Night Hawk zal honger hebben!” stelde hij vast en na een kort bevel, kwamen, even later, enkele vrouwen aandragen met een schaal met maïskoeken en, tot verbazing van de Nachthavik, met enige

flessen bier.

Gedrieën aten en dronken ze terwijl de overige leden van de stam zich weer aan hun eigen zaken gingen wijden, plaats namen bij de overige kampvuren of terug gingen naar de hutten waaruit ze te voorschijn gekomen waren.

Nadat ze gegeten hadden, haalde de Nachthavik zijn tabakszak te voorschijn en bood hem Grijze Buffel aan. Deze dankte en begon met vaardige hand een sigaret te rollen. De tijd van de vredespijp was voor deze Indianen in het reservaat voorbij, dacht de Nachthavik, terwijl hij de bedrijvige vingers gadesloeg. Ook Panaki vervaardigde voor zichzelf een sigaret en even later zaten ze zwijgend te roken.

De Nachthavik staaarde in het vuur, wachtend tot Grijze Buffel het gesprek zou beginnen. Toen dat uitbleef, zei hij: „Ik heb al gehoord van de moeilijkheden waarmee het opperhoofd te kampen heeft! Heeft Grijze Buffel er zelf enig idee van wat de oorzaak kan zijn?”

De Indiaan blies langzaam een rookwolk uit en schudde traag het hoofd.

„De Mescaleros zijn een vredelievend volk van de

Apaches,” verklaarde hij met zijn sonore stem, „en tot voor kort hebben ze ook in vrede met hun burens, de Comanches, kunnen leven! Matushe, de Chief van de Comanches, was een goede vriend. Nu niet meer! Er is vee gestolen... er zijn krijgers van de Comanches vermoord... Alles wat gebeurd is, richt zich tegen de Mescaleros, maar zij zijn geen veedieven en geen moordenaars!”

Grijze Buffel mikte het eindje sigaret in het vuur en keek de Nachthavik aan. Zijn mond was samengeknepen tot een dunne streep. Zijn ogen, oplichtend in de vuurgloed, stonden fel.

„Mijn volk is een vredelievend volk!” herhaalde hij. „Het wil alleen maar zijn vee weiden en de akkers bebouwen en op jacht gaan zoals mijn voorvaderen deden! Maar het zal vechten tegen onrecht dat wordt aangedaan!” De Nachthavik knikte peinzend en staarde nadenkend voor zich uit.

„Wat kan de bedoeling zijn?” Hij stelde de vraag hardop als voor zichzelf.

„Maar één bedoeling! Mescaleros verdrijven van deze gronden! Maar niet zonder geweld!”

„Denk je dat de Comanches bezit willen nemen van

de gronden langs de rivier?”

Grijze Buffel haalde de schouders op.

„Zij beschikken over voldoende gronden! Hun gebied heeft alles wat zij nodig hebben!”

„Je hebt niet met Matushe gesproken over de moeilijkheden?”

„Heb het geprobeerd in het begin. Matushe was goede vriend van Grijze Buffel! Maar hij was toen niet aanwezig! Wel zijn broeder, Grote Vos! Hij is geen vriend van Mescaleros. Gesprek met hem niet goed! Na veediefstal en moord op Comanches, vriendschap met Matushe ook gestorven!” „Zou Matushe erop uit zijn gebied van Mescaleros aan deze zijde van Storm River te bemachtigen?”

„Niet Matushe! Misschien wens van Big Fox! Hij eerzuchtig. Hij is een slechte man!”

„Je gelooft, dat hij een slechte invloed heeft op Matushe?”

Het opperhoofd knikte.

„Hij heeft volgelingen, die Mescaleros niet goed gezind zijn! Matushe moet met hem rekening houden!”

De Nachthavik haalde zijn rookgerei te voorschijn

en begon langzaam, in gedachten, een sigaret te rollen. De hele onenigheid tussen de beide Indianenstammen en vooral de gebeurtenissen, die tot de vete hadden geleid, hadden iets raadselachtigs. Hij ging er zonder meer van uit, dat Grijsze Buffel de waarheid had gesproken, en dat de Mescaleros niets van doen hadden gehad met de diefstal van het vee van de Comanches en met de dood van de beide krijgers van die stam. Hij kon zich nog voorstellen dat de Comanches hun eigen vee over de rivier zouden drijven om op die manier een incident uit te lokken, maar zouden ze zover gaan om enkele van hun eigen mensen daarvoor te vermoorden?

Hij bood zijn tabakszak aan aan het opperhoofd, maar deze schudde langzaam het hoofd, gaf een wenk aan de squaw, die voor de ingang van zijn tent zat en deze bracht hem een pijp met een lange steel en kleine aarden kop en een kleine leren tabaksbuidel.

Op bijna plechtige wijze begon de Indiaan de pijp te stoppen, haalde toen een spaander uit het vuur en stak ze aan.

„Heeft Grijsze Buffel zijn moeilijkheden niet voorgelegd aan de agent van het Indian Office in Salt

Fork?” informeerde de Nachthavik.

Het was eigenlijk een overbodige vraag maar hij was benieuwd hoe het opperhoofd erop zou reageren.

Grijze Buffel blies een rookwolk uit en spuwde verachtelijk in het vuur.

„Indian Office no good!” antwoordde hij. „Zij zijn geen vrienden van de Mescaleros! Eerder vijanden! Grijze Buffel vindt daar geen gehoor!”

Panaki, die tot dusverre het gesprek zwijgend had gevolgd, liet zich nu horen.

„Mister Ballard vijand van Rode Volk! Voor hem wij alleen maar 'damned redskins'!”

„Hij is dus ook geen vriend van de Comanches?”

„Niet van Matushe... Big Fox voert de gesprekken met mister Ballard! Hij regelmatig bezoeker van kroeg in Salt Fork!”

Grijze Buffel spuwde opnieuw in het vuur om zijn minachting voor het gedrag van Grote Vos te doen blijken.

De Nachthavik knikte. Hij dacht dat hij zo langzamerhand een vaag beeld van de situatie begon te krijgen.

Hij staarde voor zich uit en toen vingen zijn scherpe

ogen plotseling een lichte beweging op in de lage struiken, onder de bomen, een vijftig meter van hem vandaan, vlak aan de door de maan beschenen bosrand.

Het hield zijn aandacht een ogenblik vast... toen was het weer rustig in de struiken. Het kon de wind zijn geweest!

Een ogenblik later zag hij echter het maanlicht glanzen op een geweerloop, die langzaam uit de struiken naar voren werd gestoken!

Hij reageerde in een flits!!

Half overeind komend, wierp hij Grijze Buffel opzij, op hetzelfde ogenblik dat de knal van het geweerschot luid boven het rumoer van het kamp opklonk.

Toen lag zijn pistool in zijn hand en vuurde hij enkele schoten af naar de plaats waar de sluipschutter zich had bevonden.

De afstand was vrij groot en hij verwachtte er weinig resultaat van.

Het kamp was in rep en roer.

Grijze Buffel schreeuwde een aantal bevelen in de taal van zijn volk... Panaki rende met grote sprongen

naar de plek vanwaar geschoten was en met een groep krijgers stortte hij zich in het struikgewas op zoek naar de overvaller. De lucht was gevuld met het geschreeuw en gegil van de Indianen die achter hun prooi aangingen.

Grijze Buffel was langzaam overeind gekomen. Zijn gezicht stond strak van ingehouden woede maar hij legde een hand op de schouder van de Nachthavik en zei: „De Night Hawk draagt zijn naam met ere. Hij heeft de scherpe blik van een havik! Zonder zijn tussenkomst zou het opperhoofd van de Mescaleros gevallen zijn door de verraderlijke hand van een Comanche...!”

En dat, meende de Nachthavik, was een te voorbarige conclusie!

Het opperhoofd zette zich weer op de deken en staarde somber in het vuur. Zijn squaw bracht hout aan om het hoger te doen opflakkeren.

De Nachthavik luisterde naar de kreten en het geschreeuw van de krijgers die onder leiding van Panaki, het bos afzochten. Het was dacht hij, niet de juiste manier om de sluipschutter te achterhalen. Het zoeken moest in stilte gebeuren. Maar deze Indianen

in de reservaten hadden de kunst van het jagen op wild en op vijanden verleerd!

Hij wachtte zwijgend op de terugkeer van Panaki en zijn metgezellen, ervan overtuigd dat ze met lege handen zouden komen.

Toen vingen zijn oren het zachte geluid op van hoefslagen... ver weg. Ze waren verdwenen na enkele ogenblikken.

Even later kwam Panaki uit het struikgewas te voorschijn, gevolgd door een aantal krijgers.

Zijn gezicht stond somber. In zijn hand had hij een leren hoofdband met daaraan bevestigd de staartveer van een wilde gans.

„Dit vond ik!” zei hij stroef, terwijl hij de band aan zijn vader overhandigde.

Grijze Buffel keek ernaar met broedende blik. Toen smeed hij hem met een minachtend gebaar in het vuur.

„Zo zullen we doen met onze vijanden, de Comanches!” verklaarde hij. „Van nu af zal er oorlog zijn tussen de Mescaleros en de Comanches met hun verraderlijke, valse hart!”

De Nachthavik keerde zich naar het opperhoofd en

zei: „Woede is een slechte raadgever! Er is geen enkel bewijs dat het een Comanche was, die het schot uit de hinderlaag loste!”

Grijze Buffel wees met een beschuldigende vinger naar de leren band die in het vuur lag te smeulen.

„Dat is bewijs genoeg!” antwoordde hij op bijna snauwende toon.

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd, terwijl zijn grijze ogen de blik van de Indiaan vasthielden.

„Morgen, als het licht is, zullen we zoeken naar bewijzen!” verklaarde hij. „Laat Grijze Buffel tot zolang wachten met een beslissing!”

Het opperhoofd antwoordde niet maar staarde strak in het vuur. Op zijn gezicht was niets van zijn gedachten te lezen.

De Nachthavik rolde een sigaret en rookte rustig, wachtend tot Grijze Buffel zijn beslissing zou laten horen.

Panaki en een aantal krijgers die rond het vuur stonden, keken zwijgend, roerloos, met onbewogen gezichten toe.

Er verstreken minuten...

Toen richtte Grijze Buffel het hoofd op en keek de

Nachthavik aan.

„De Night Hawk heeft een scherp oog en een wijs verstand,” zei hij plechtig. „Het zal zijn zoals hij voorstelt. Morgen zullen wij zoeken naar sporen! Die zullen ons zeggen wat ons te doen staat!”...

HOOFDSTUK III

Grote Vos

De Nachthavik werd de andere morgen wakker toen de zon al lang aan de hemel stond. Hij bleef enkele ogenblikken roerloos liggen. In de tent, vlak bij die van het opperhoofd, waarin hij de nacht had doorgebracht, was de warmte al duidelijk voelbaar. Van buiten drong het rumoer in het kamp tot hem door en hij snoof de prikkelende, scherpe geur van een kampvuur.

Een oude squaw duwde voorzichtig de deken opzij, die de ingang afsloot, grijnsde met een tandeloze mond toen ze ontdekte dat hij wakker was en bracht hem even later zijn ontbijt op een houten schaal, maiskoeken en warme, geroosterde repen vlees.

De Nachthavik glimlachte tegen de oude vrouw, at om zijn honger te stillen, voltooide zijn tenue en stapte naar buiten, op zoek naar water.

Aan de rand van het kamp ontdekte hij een bron met helder koel water waar hij zich waste en zijn dorst leste.

Grijze Buffel en zijn zoon Panaki zaten voor hun hut toen hij in het kamp terugkeerde.

De jonge Indiaan kwam haastig overeind.

„Wij sporen gaan zoeken?” stelde hij voor.

„Yeah! Laten we eens gaan kijken wat we kunnen ontdekken, nu het licht is!”

„Nemen we de paarden mee?”

„Nog niet! We moeten eerst weten in welke richting de sluipschutter verdwenen is!”

De plaats aan de rand van het kamp waar de man in het dichte struikgewas had gelegen, was gemakkelijk te vinden.

De Nachthavik volgde langzaam het pad waarlangs de man dichterbij geslopen was. Er waren allerlei kleine aanwijzingen die het volgen van het spoor niet moeilijk maakten, maar waar hij in het bijzonder naar uitkeek, voetafdrukken, die waren er niet te vinden. De grond was bedekt met mos en bladeren en daarin waren geen afdrukken achtergebleven.

Hij wendde zich tot Panaki en vroeg: „Waar heb je

die hoofdband gevonden?”

De Indiaan wees naar een struik die meer in de richting van het kamp stond.

„Hing daar!” antwoordde hij.

De Nachthavik trok verbaasd zijn wenkbrauwen op.

„Je vond die hoofdtooi hangen aan een struik?” vroeg hij.

„Langs spoor dat Comanche gevolgd heeft!” knikte Panaki.

„Geloof Zwarte Havik dat een Indiaanse verkenners, die naar een vijandelijk kamp sluip, de tekens van zijn waardigheid met zich draagt?”

„Misschien!”

„En dat hij het niet bemerkt als hij ze onderweg verliest?”

„Misschien... als hij haastig moet vluchten!”

De Nachthavik haalde nauwelijks merkbaar de schouders op en ze vervolgden hun weg tegen de heuvel op, in het spoor van de overvaller.

Het struikgewas werd minder dik en toen ontdekten de speurende ogen van de Nachthavik plotseling enkele duidelijke voetindrukken in de zanderige bodem.

Hij glimlachte flauwtjes toen hij ze Panaki aanwees.

„Ziet Zwarte Havik wat ik zie?” vroeg hij.

De Indiaan bekeek de sporen nauwlettend en richtte toen zijn donkere ogen op de Nachthavik.

„Laarzen!” stelde hij vast.

„Geloof je dat een Indiaan deze laarzen gedragen heeft?”

Panaki schudde het hoofd.

„Afdrukken van blanke!” antwoordde hij kort.

„We weten genoeg! Laten we naar het kamp terug gaan en het aan Grijze Buffel vertellen!”

Het opperhoofd luisterde zwijgend met een strak, onbewogen gezicht toen Panaki vertelde wat ze ontdekt hadden.

„Dus het was een white man die probeerde Grijze Buffel te doden!” stelde hij vast toen zijn zoon was uitgesproken.

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Het was niet duidelijk op wie het geweer gericht was,” betoogde hij. „Misschien was de kogel voor mij bestemd!”

Het was een nieuwe gedachte voor Grijze Buffel.

„Weet iemand dat Nachthavik hier in kamp van Mescaleros verblijft?” vroeg hij toen.

„Het is mogelijk!”

„Waarom zou iemand proberen de Nachthavik te doden?”

„Misschien omdat hij een vriend is van de Mescaleros! Misschien om te beletten dat ik er achter kom wat de bron is van de moeilijkheden en wie er de oorzaak van is!” antwoordde de Nachthavik grimmig.

„Dat is mogelijk!” gaf het opperhoofd toe. „Wat heeft de Nachthavik nu voor plan?”

„Dat spoor volgen en zien waar het heen leidt. Dan heb ik meteen gelegenheid het gebied van de Mescaleros te verkennen!”

„Ik meegaan!” stelde Panaki voor.

„Deze keer niet!” glimlachte de Nachthavik. „Een man alleen valt minder op! En ik wil mijn eigen neus volgen!” Op het gezicht van Zwarte Havik tekende zich een trek van teleurstelling af maar Grijze Buffel knikte. „Nachthavik is right!” zei hij.

„Waar kan ik Andy Macree vinden?” vroeg de Nachthavik.

„You know him?”

„Ik heb van hem gehoord! Heeft, als ik het goed begrepen heb, een cabin aan de Sand Creek!”

„Hij een goede vriend van de Mescaleros!” verklaarde Grijs Buffel. „Wijs man, precies als Nachthavik!”

Deze glimlachte.

„Thanks,” mompelde hij. „Welke richting moet ik rijden?”

„Recht naar het zuiden!”

„Hoe ver?”

Grijs Buffel fronste en spreidde de vingers van zijn hand. „Vijftien mijlen,” antwoordde hij. Misschien twintig!”

Het konden er ook meer zijn, dacht de Nachthavik. Het was duidelijk dat Grijs Buffel geen idee had van de afstand, in mijlen uitgedrukt.

„Wil Nachthavik bezoek brengen aan goudzoeker?” „Misschien.”

„Hij goede vriend van Mescaleros!” herhaalde het opperhoofd.

„Zijn er veel krijgers van de Mescaleros in de omgeving?” informeerde de Nachthavik.

„Veel krijgers bij vee langs de rivier,” beaamde

Grijze Buffel. Hij maakte een wijds gebaar. „En anderen zijn op jacht en zwerven in de heuvels!”

„I see!” De Nachthavik streek bedachtzaam langs zijn kin en vroeg toen: „Hoe zullen ze zich gedragen als ik met hen in aanraking kom?”

Een schaduw van een glimlach gleed over het gerimpelde gezicht van Grijze Buffel.

Toen haalde hij, met een bijna plechtig gebaar, een leren riem die om zijn hals hing en waaraan een amulet bevestigd was, over zijn hoofd en hing hem om de hals van de Nachthavik.

Het amulet was een ronde houten schijf, voorzien van kleurige tekens die de Nachthavik niet kon ontraadselen.

„Iedere krijger van de Mescaleros, die dit teken ziet, zal de bevelen van de Nachthavik opvolgen en hem bijstaan als hij in moeilijkheden mocht komen,” verklaarde het opperhoofd. „Bovendien zal de geest van Grijze Buffel hem begeleiden! Hij zal alle krijgers op de hoogte brengen van zijn wensen!”

Hoe het opperhoofd dat dacht te regelen was voor de Nachthavik voorlopig een raadsel, maar hij knikte met een ernstig gezicht.

„De Nachthavik dankt Grijze Buffel voor zijn goede zorgen!” antwoordde hij.

Aan een zijde van het kamp was een stuk grasland afgescheiden, waarin de paarden van de Indianen waren ondergebracht. Blackie liep er eveneens te grazen. Er stond een Indiaan op wacht die met een onverstoorbaar gezicht toekeek toen de Nachthavik naar de poort in de afrastering liep en zijn paard floot.

Zijn zadel en verdere uitrustingsstukken hingen over een houten balk bij de corral en even later had hij zijn rijdier opgetuigd en sprong hij met een luchtige beweging in het zadel.

Stapvoets reed hij door het kamp, aangestaard door de bewoners en omringd door een aantal kinderen die gillend en schreeuwend met hem meeliepen.

Hij groette Grijze Buffel, die voor zijn tent een pijp zat te roken en stuurde Blackie het struikgewas in.

Langzaam reed hij langs het spoor dat de sluipschutter de avond te voren had gemaakt en dat hij zonder moeite kon volgen. De man had geen poging gedaan om zijn spoor te verbergen en ook dat wees erop, meende de Nachthavik, dat het zeker geen

Indiaan geweest was.

Hij bereikte na korte tijd de plek waar de man zijn paard had achtergelaten. De hoefindrukken waren duidelijk zichtbaar en hij stelde vast dat die hoeven van ijzers waren voorzien.

Van die plaats af liep het spoor naar het westen, in de richting van de rivier. Aan de indrukken te zien was de man vrij snel weggereden – de Nachthavik had de hoefslagen gehoord – maar al vrij spoedig was hij stapvoets verder gegaan, vermoedelijk om eventuele achtervolgers niet te laten horen welke richting hij genomen had.

De Nachthavik draafde verder langs de trail en na ongeveer een uur werd de bebossing minder en werd de langzaam oplopende bodem rotsachtiger. Toen verloor hij het spoor uit het oog, maar hij bleef in westelijke richting doorgaan.

Na enige tijd bereikte hij een smal plateau, schaars begroeid met wat pollen gras en kleine doornige struiken en toen, eer hij er erg in had, stond hij aan de rivier.

De Storm River lag laag tussen de hoge steile rotsoevers, een brede stroom, vrij ondiep, met hier

en daar kleine watervallen, waar de bodem plotseling naar een lager niveau overging.

Hier was de man in elk geval niet overgestoken, stelde hij vast.

Hij wendde de teugel en reed in zuidelijke richting verder, de rivier volgende.

Het rotsplateau begon geleidelijk af te dalen en er kwamen zanderige plekken in voor, begroeid met spichtig kort gras.

Toen hield na korte tijd de rotsbodem op om plaats te maken voor een vlakte van geel zand met hier en daar wat struikgewas. De rivier stroomde tussen lage, zacht glooiende oevers waarlangs op verschillende plaatsen wilgen en populieren oprezen.

De Nachthavik reed langzaam verder terwijl zijn ogen de grond afspeurden, op zoek naar het spoor van de sluipschutter.

Hij ontdekte het aan de rand van een smalle geul die van de rivier een eind landinwaarts liep. Op de plaats waar het paard de rivier was ingereden, waren diepe indrukken van de hoeven in de zachte oever achtergebleven.

De Nachthavik staarde nadenkend over het snel

stromende water naar de overzijde.

Hoewel de schutter kennelijk een blanke was geweest, had hij, na zijn mislukte aanslag, het indianengebied niet verlaten maar was van het grondgebied van de Mescaleros naar dat van de Comanches gereden.

Dat kon betekenen dat hij daar vrienden had of er zeker van was dat hij daar geen gevaar liep.

De Nachthavik herinnerde zich de woorden van Jack Ballard. Alleen de mannen van het Indian Office konden zich vrij in de reservaten bewegen. Ieder ander had een vergunning nodig en vermoedelijk zou iemand die een dergelijke toestemming vroeg, duidelijk moeten maken wat de reden was. Hij vermoedde niet dat er veel vraag naar zo'n vergunning zou zijn. Bij de Indianen was voor een blanke weinig te zoeken!

En dat zou dan tot de conclusie moeten leiden, dacht hij, dat de man die in de hinderlaag had gelegen en die geprobeerd had Grijze Buffel of misschien hemzelf op een kogel te trakteren, iemand was geweest van het Indian Office!

Hij haalde de schouders op.

Het was een conclusie die misschien helemaal niet met de werkelijkheid klopte!

Hij haalde de teugels aan en stuurde zijn zwarte paard door de smalle terreinplooi en draafde verder naar het zuiden. Hij reed door zacht golvend terrein waar het gras steeds dichter werd en plotseling, toen hij een lage heuvelkam bereikte, zag hij een uitgestrekt grasland voor zich liggen.

Ver weg naar de horizon liep vee te grazen en er waren een aantal ruiters bij, kleine, snel van plaats verwisselende figuurtjes, in een wijds landschap onder een staalblauwe hemel.

Hij haalde zijn kijker uit de zadeltas om de omgeving nauwlettend te inspecteren.

Het was een grote kudde, stelde hij vast, honderden stuks vee! Er brandden verscheidene kleine vuren, waarbij Indianen bezig waren met het brandmerken. Anderen stonden in groepen bijeen, terwijl een aantal ruiters rondreed en vooral aan de zijde van de rivier werd druk gepatrouilleerd.

Grijze Buffel had kennelijk geen enkel risico genomen en zeker vijftig van zijn krijgers belast met de zorg en bewaking van zijn vee.

De Nachthavik liet zijn blik gaan over het uitgestrekte, malse grasland en hij knikte waardierend.

Hij kon zich indenken dat Grijze Buffel dit gebied niet zonder strijd zou prijsgeven.

Hij borg de kijker weg en veegde het zweet van zijn gezicht. De zon brandde flink en hij besloot niet door dit open terrein verder te rijden maar de beboste heuvels in het westen weer op te zoeken. Bovendien gaf hij er de voorkeur aan om een ontmoeting met de Indianen te vermijden.

In snelle draf reed hij door het prairieland naar het westen en na een goed half uur had hij de bossen weer bereikt.

Zich oriënterend op de zon, boog hij af in zuidelijke richting, een onduidelijk pad, niet veel meer dan een wildspoor, volgend dat tussen de hoge bomen door het heuvelachtige terrein liep.

Dit was een goede gelegenheid, dacht hij, om maar eens een praatje te gaan maken met Andy Macree. Een man die zolang onder de Indianen vertoefd had, zou hem wellicht het een en ander kunnen vertellen en misschien had hij een idee wat achter al de

moeilijkheden stak.

Hij reed in een langzaam tempo zonder een Indiaan te ontmoeten, hoewel hij zo nu en dan het onbestemde gevoel had, dat hij niet alleen in deze omgeving was maar dat, van vlakbij, al zijn bewegingen werden gevolgd.

Hij werd in die mening gesterkt toen, links van hem, plotseling een vlucht kwartels uit de struiken opfladderde en schuin over hem heen wegvloog.

Hij glimlachte en betastte onwillekeurig het amulet dat aan het leren koord om zijn hals bungelde.

Regelmatig stuitte hij op sporen die dwars door het bos liepen en nu en dan ontdekte hij de overblijfselen van een klein kampvuur, allemaal aanwijzingen, dat dit een druk bezocht jachtterrein was van de Mescaleros.

Op de top van een lage heuvel, waar de begroeiing ver uiteen stond, hield hij zijn paard in en keek om zich heen.

Toen zag hij, boven de bomen uit in de richting waar het kamp van Grijsze Buffel moest liggen, rookpluimen omhoog stijgen.

IJle, vreemd gevormde rookwolken, die langzaam in

de lucht oprezen, werden onderbroken om dan weer opnieuw te verschijnen.

Hij kende deze rooksignalen, hoewel hij er de betekenis niet van wist. Misschien wilde Grijze Buffel hem duidelijk maken waar hij zich, ten opzichte van het kamp, bevond, maar het was meer waarschijnlijk, dacht hij, dat het signaal bedoeld was voor de krijgers van de stam. Plotseling dacht hij aan de woorden van het opperhoofd dat diens geest hem zou begeleiden en dat hij zijn krijgers van zijn wensen op de hoogte zou brengen.

Dit was blijkbaar de manier! Schrift aan de hemel!

Hij nam een slok uit zijn veldfles en spoorde Blackie aan om verder te gaan.

Het terrein werd wat ruwer en hier en daar verschenen kleine rotsformaties tussen het dunner wordende hout.

Hij bereikte een smalle canyon, die zacht glooiend afliep en toen een scherpe bocht maakte. Aan een zijde rees de rotsmuur enkele meters boven hem uit. De bodem was bezaaid met zwerfstenen waar tussendoor hij voorzichtig zijn weg moest zoeken.

Hoewel hij maar een vaag idee had van de afstand

die hij tot dusverre in zuidelijke richting had gereden, kon de Sand Creek toch niet meer zover weg zijn, meende hij.

Opnieuw maakte de kloof een bocht en aan het eind was een smalle doorgang, die gemarkeerd werd door enkele loofbomen.

Langzaam reed hij erheen. Hij vermoedde dat daar achter, in de laagte, de vallei zou liggen waar doorheen de Sand Creek stroomde.

Hij naderde de uitgang van de canyon en hoorde Blackie zachtjes snuiven, terwijl het dier het hoofd met korte rukken heen en weer bewoog. Een duidelijk teken, dat het ergens, vlakbij, onraad had bespeurd.

Onraad?

Er was, dacht hij, geen enkel gevaar te duchten.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan of de Mescaleros, die hij op zijn weg mocht ontmoeten, zouden het grootste ontzag hebben voor het amulet, dat Grijs Buffel hem gegeven had. Bovendien zouden de rooksignalen hen op de hoogte hebben gebracht en ze zouden weten wie hij was!

Maar het behoeften niet per se Indianen te zijn. Het kon ook een of ander roofdier zijn... een wildcat of

een bergleeuw... misschien een ratelslang...?

Terwijl het zwarte paard onrustig verder liep, zat de Nachthavik gespannen en op zijn hoede in het zadel, terwijl zijn hand aarzelend in de buurt van zijn pistool vertoefde...!

De zware boom met zijn brede bladerdak wierp een donkere schaduw bij de uitgang van de kloof en de zachte bries, die in de smalle doorgang woei, deed de bladeren ritselen!

Hij bereikte de schaduwplek... toen dook plotseling, als een bliksemschicht, het donkere lichaam van een Indiaan op hem neer!

De Nachthavik, toch half verrast door de plotselinge, onverwachte aanval, had nauwelijks tijd om de stijgbeugels los te gooien voor hij uit zijn zadel werd gesleurd!

Samen met zijn aanvaller plofte hij neer op de grond... gelijktijdig waren ze weer overeind!

De Indiaan slaakte een luide kreet... toen viel hij weer aan. Hij gleed op de Nachthavik toe met de soepelheid van een wild dier, zijn gespierde armen naar voren gestrekt...

De Nachthavik deed een haastige zijstap en plantte zijn vuist, met al de kracht van zijn pezige lichaam, op de kaak van de roodhuid.

De man maakte een halve slag om en struikelde achteruit. De Nachthavik volgde snel en opnieuw

schoot zijn vuist uit...

De Indiaan sloeg als een blok tegen de grond.

De Nachthavik staarde een ogenblik, hijgend, neer op zijn tegenstander.

Het vechten van man tegen man, zoals de blanken dat deden, met de blote vuist, hadden de Indianen nooit geleerd, dacht hij.

Hij haalde diep adem en bukte zich om zijn stetson op te rapen die bij zijn val van het paard, was afgevlogen.

Toen hij zijn hand naar de hoed uitstrekke, sloeg een geweerkogel naast de hand in het zand en de kloof was plotseling gevuld met de knal van het schot...

De Nachthavik bleef enkele ogenblikken roerloos in dezelfde houding staan, zijn hand uitgestrekt naar zijn hoed... toen richtte hij zich op. Zijn gezicht stond hard en ondoorgrondelijk, toen hij zijn blik op de drie Indiaanse ruiters richtte, die naast elkaar, enkele meters van hem vandaan, in de uitgang van de kloof stonden.

De middelste van de drie was kennelijk de leider. Hij zat kaarsrecht op zijn bruinwitte Pinto-pony, en hij

had een karabijn onder de rechterarm. De lange loop was op de Nachthavik gericht.

Zijn gezicht was lang en smal met hoge jukbeenderen, die zijn ogen schenen weg te drukken, een scherpe neus en dunne lippen. Zowel zijn gezicht als zijn koperkleurige bovenlichaam waren beschilderd met witte strepen. In zijn donkere, vettige haar, stak een bruine veer.

In zijn gordel van ongelooid leer om zijn middel stak een mes en er hing een kleine leren buidel die vermoedelijk patronen voor zijn geweer bevatte.

Zijn beide metgezellen waren niet beschilderd. Hun ogen stonden kil en vijandig in de sombere, onbewogen gezichten. Zij waren gewapend met een boog en een leren pijlkoker hing aan hun gordel.

De Nachthavik bekeek het drietal met koele blik. Het was duidelijk dat dit Comanches waren die op het gebied van de Mescaleros waren doorgedrongen en hoewel hij er niet zeker van was, vermoedde hij dat de leider, de man die het schot gelost had en die hem nu met een boosaardig triomfantelijke blik stond aan te staren, Big Fox was, de broer van de Chief van de Comanches.

Het leek erop dat hij hier in een val was gelopen, die tevoren was opgezet!

Waren het deze Comanches geweest die hem op zijn tocht, voortdurend ongezien hadden gevolgd?

Het was Big Fox die het woord nam.

„White man hoort niet thuis in Indian Country!” zei hij. „Hij geen toestemming van Office!”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„Big Fox en zijn Comanches hebben eigen gebied! Dit is Mescalero-terrein waar hij niets te zoeken heeft!”

De Indiaan lachte. Een diep, donker geluid dat achter uit zijn keel scheen te komen.

„Dit gebied van Comanches,” verklaarde hij. „Binnenkort...”

Zijn blik richtte zich op het amulet dat de Nachthavik droeg en hij gaf een kort bevel aan de Indiaan, die, na zijn gevecht met de Nachthavik, inmiddels was opgekrabbeld en met vijandige ogen stond toe te kijken.

De man schoot op de Nachthavik toe en strekte de hand uit om zich met een ruk meester te maken van het amulet.

Hij deinsde terug met een pijnlijk verwrongen gezicht toen de Nachthavik met het scherp van zijn hand een houw als van een hakbijl op de bruine uitgestrekte pols deed neerkomen.

De Nachthavik zag hoe het gezicht van Big Fox verstrakte en zijn hand snel de grendel van de karabijn overhaalde terwijl zijn beide metgezellen in een flits een pijl op de boog hadden liggen en de pees aantrokken...

Hij was nog nooit zo dicht bij de dood geweest als nu, dacht hij en hij vroeg zich af of hij, in een laatste roekeloze poging, moest proberen zijn pistool te trekken om zijn leven zo duur mogelijk te verkopen.

Big Fox maakte opnieuw een opmerking in zijn eigen taal en de beide Indianen naast hem ontspanden hun bogen.

De Comanche richtte de karabijn en de Nachthavik zag hoe zijn vingers zich om de trekker kromde.

„White man gaat sterven!” verklaarde de Indiaan kort. „En medicijn van Grijze Buffel zal sterven!”

De Nachthavik likte zijn droge lippen.

„Wat denk je daarmee te bereiken?” vroeg hij. Zijn stem klonk wat schor. „Het Indian Office zal hiervan

horen...”

Big Fox lachte grommend.

„Wij zorgen dat Office hoort van moord op white man... vermoord door Mescaleros...!”

Dus dat was het! De Comanche had het sluw bekeken, dacht de Nachthavik.

Hij had een wee gevoel in zijn maag en hoe hij zich inspande, hij zag geen uitweg!

Het enige wat hij zag was het wrede gezicht van de Indiaan, die geen haast maakte en er kennelijk van genoot om zijn slachtoffer zo lang mogelijk in angst te laten.

De lange loop van de karabijn zakte langzaam tot hij gericht was op het amulet dat op de borst van de Nachthavik hing.

Deze stond onbeweeglijk... Hij vroeg zich af of hij toch nog zijn pistool moest trekken... er was een kans dat hij Big Fox in die laatste seconden tussen leven en doodgaan, als metgezel zou kunnen meenemen! Maar wat had het voor zin! Het maakte er voor hem de zaak niet beter mee!

De gedachten flitsten door zijn hoofd!

Hij hoorde vaag de stem van Big Fox: „Ik dood jou!”

en de vinger die de trekker overhaalde.

Hij wierp zich opzij toen de knal van het schot door de canyon daverde... zag hoe het gezicht van de Indiaan vertrok tot een grijnzend masker van pijn en de karabijn uit zijn machteloze hand op de grond viel!

Langs de gespierde arm drupte bloed en een stalen pijlpunt stak ter hoogte van de schouder naar voren en had de arm volkomen krachteloos gemaakt.

De Nachthavik veerde overeind, zijn pistool in de hand, gereed nu om voor zijn leven te vechten.

Toen hoorde hij de stem van Panaki die luidkeels riep: „De volgende pijl zal doden!” en een ogenblik later dook de zoon van Grijsze Buffel op achter de drie Indiaanse ruiters.

Met een pijl op het koord en de boog gespannen, bleef hij staan.

Toen hij het wapen zag in de hand van de Nachthavik, ontspande hij de boog en stopte de pijl weg in de koker.

Langzaam liep hij tussen de paarden door en stelde zich op naast de Nachthavik.

„Je kwam precies op tijd, son,” mompelde deze.

„Medicijn van Mescaleros... big medicine!”

verzekerde Panaki. „Redde leven van Night Hawk!”

„Het heeft er veel van weg, son,” bromde de Nachthavik.

Met gemelijke blik bekeek hij de drie ruiters. Ze zaten onbeweeglijk op hun paarden met stenen gezichten, hun ogen gericht op de zware Colt in de hand van de blanke. Langs de arm van Big Fox sijpelde nog steeds bloed, maar als de wond al pijnlijk mocht zijn, op het maskerachtige gezicht van de Indiaan was daarvan niets te bespeuren.

„Wat doen we met de honden van Comanches?” kwam de stem van Panaki.

De Nachthavik keek fronsend naar Big Fox, de man die hem had proberen te doden.

Toen maakte hij een kort gebaar met het pistool.

„Get of your horses!”

Hij moest het bevel herhalen eer er gevolg aan werd gegeven.

Langzaam liep hij naar Big Fox toe.

De pijn was van achteren door het vleezige deel van de bovenarm gegaan, precies langs het been af. Hij kon niet beoordelen of de spieren van de arm ernstig beschadigd waren, maar de schacht was in een of

andere kleurstof gedompeld en er was, dacht hij, een kans op bloedvergiftiging, als er niets aan werd gedaan.

Hij zag de ogen van de Indiaan plotseling oplichten toen hij met een ruk het mes tussen de leren gordel uittrok.

Het was vlijmscherp, ontdekte hij, en met een korte beweging sneed hij de schacht door op de plaats waar hij aan de rugzijde in het vlees was gedrongen.

Eer hij verder iets kon doen, had Big Fox de pijlpunt beetgepakt en met een ruk trok hij het overblijvende stuk uit zijn arm. Het moest een bijzonder pijnlijke operatie zijn maar de Indiaan vertrok geen spier van zijn gezicht en smiet het stuk van de pijl achteloos weg.

„Mijn medicijn!” beval de Nachthavik Panaki, wijzend naar zijn zwarte paard, dat was blijven staan waar het was toen zijn baas uit het zadel werd geworpen.

Panaki begreep de bedoeling, maar hij keek met een donker gezicht naar Big Fox en toen naar de Nachthavik en protesteerde: „Deze Comanchehond probeerde Night Hawk te doden!”

„Hij slaagde niet!” antwoordde de Nachthavik kort.

Panaki haalde wat onwillig de verbandtrommel uit de zadeltas en de Nachthavik nam er het ontsmettingsmiddel uit en goot een flinke scheut op de nog hevig bloedende wond.

Hij wist uit eigen ervaring dat het spul beet als de hel maar Big Fox klemde alleen maar zijn tanden op elkaar terwijl zijn ogen zonder uitdrukking bleven en hij gaf verder geen kik.

Vroeger, dacht de Nachthavik, zou geen enkele Indiaan het hebben geduld dat een vijand zijn wonden verzorgde, maar de omgang met de blanken had deze reservaat-Indianen geleerd wat goed voor hen was.

Hij scheurde een stuk van een katoenen lap en wierp het de Indiaan toe, die naast Big Fox stond.

„Doe jij de rest!” bromde hij.

Big Fox trok de lap nijdig uit de hand van zijn metgezel en bond hem, wat onbeholpen, om zijn arm.

Toen bukte hij zich om het geweer dat bij zijn voeten lag op te rapen maar de Nachthavik zette er snel zijn laars op.

„Laat dat schietijzer maar hier,” zei hij kort. „En dat geldt ook voor de messen en de bogen! Drop ’em!”

„And now, get on your horses and beat it!” beval hij.

Met een sprong slingerden ze zich op de rug van hun paarden, rukten de paarden om aan de leren breidels, die om de onderkaak van de dieren bevestigd waren, drukten hun hielen in de flanken van hun rijdieren en stoven weg, terwijl de overblijvende Indiaan zich repte naar de plaats waar zijn paard verborgen stond.

De Nachthavik en de zoon van Grijze Buffel luisterden naar de wegstervende hoefslagen.

Toen zei Panaki: „Waarom liet Night Hawk deze honden gaan?”

De Nachthavik glimlachte, ging onder de boom zitten en haalde zijn tabakszak te voorschijn.

„Ik zou niet geweten hebben wat ik met hen moest aanvangen!” bekende hij terwijl zijn vingers zich bezighielden met het rollen van een sigaret.

Hij wenkte de jonge krijger en bood hem zijn tabak aan.

„Je hebt m’n leven gered, son,” zei hij terwijl hij zijn hand op de schouder van de Indiaan legde. „En dat is het enige wat van belang is! Tenminste voor mij,” voegde hij er grinnikend aan toe. „Ik sta voor

altijd bij je in 't krijt!”

„Gisteren het was de Nachthavik! Vandaag beurt aan Zwarte Havik!” antwoordde de jongen met een glimlach.

De Nachthavik knikte en rookte enkele ogenblikken zwijgend.

„Heeft Panaki mij vandaag gevolgd?” vroeg hij toen.

De Indiaan schudde het hoofd.

„Panaki op weg naar Sand Creek als hij spoor bemerken van Night Hawk,” legde hij uit. „Hij spoor volgen en zien ontmoeting van Night Hawk met honden van Comanches! Hij omrijden om te komen in rug van Comanches!” Hij keek de Nachthavik aan met een verontschuldigende blik. „Moest Grote Vos in rug aanvallen om Night Hawk te redden! Daarom alleen maar geschoten in arm! Had hond van Comanche gemakkelijk kunnen doden!”

„Goed dat je 't niet gedaan hebt, son!” bromde de Nachthavik. De gevolgen zouden niet te overzien zijn geweest.

Hij legde zijn hand op de arm van de jonge krijger en voegde er waarderend aan toe: „Panaki is een

eerlijk vechter! Hij zal later een goed en groot opperhoofd van de Mescaleros worden!”

De zoon van Grijze Buffel boog het hoofd maar het was duidelijk dat de lovende woorden hem goed deden.

Toen zei hij: „Moge Panaki worden als Night Hawk! Hij niet bang toen hij oog in oog stond met dood!”

De Nachthavik antwoordde niet. Hij had daar zo zijn eigen gedachten over!...

HOOFDSTUK IV

Andy Macree

Andy Macree's verblijf bleek een oude blokhut te zijn, die op een kleine hoogte in het terrein lag, niet ver van de Sand Creek, een vrij brede, ondiepe beek die, als enige zijtak van de Storm River, naar het oosten stroomde.

De hut lag aan de westzijde beschermd door een bos van eiken en beuken, dat zich in de richting van de Storm River uitstreckte.

Het was een klein gebouw, van ruwe stammen en planken opgetrokken, al lang geleden gebouwd. Het zag er wat slordig en onderkomen uit maar het bood een onderdak en dat was vermoedelijk zowat alles waar Andy Macree behoefte aan had, dacht de Nachthavik terwijl hij de hut en de omgeving in ogenschouw nam.

Om de hut stond een vervallen omheining,

waartegen aan de binnenzijde stapels rijshout hoog waren opgetast.

Er was een kleine corral, die leeg was en in een aangrenzend stuk weiland liep een melkkoe te grazen. Een lang touw, waaraan het dier stond vastgebonden, zorgde ervoor dat het niet te ver kon afdwalen.

Op het kleine erf binnen de afrastering stegen ze af en Panaki merkte op: „No horse! Old man zullen zijn ginds aan de kreek!” Hij wees naar het oosten, waar, op een afstand van enkele mijlen, de donkere lijn van de heuvels begon.

„Looking for gold?”

Panaki haalde de schouders op.

„Maybe,” antwoordde hij op twijfelachtige toon.

De Nachthavik duwde de deur open die niet was afgesloten en keek het enige vertrek rond. De oude goudzoeker bleek inderdaad niet thuis te zijn. Zijn verblijf was maar een primitieve bedoening. Een wrakke tafel met een paar gammele stoelen, een oude potkachel, wat kleine benodigdheden. Het verblijf van een man die niet veel eisen stelde.

Hij stapte naar buiten en trok de deur dicht.

„Laten we eens gaan kijken of we hem kunnen

vinden,” stelde hij Panaki voor.

Panaki aarzelde en de Nachthavik meende een zekere onrust bij hem te bespeuren.

„Beter wachten hier,” opperde de Indiaan. „Of hier terugkomen... some other time!”

De Nachthavik trok de wenkbrauwen op.

„Waarom wachten?” vroeg hij. „Het is niet zo ver. En als we Macree niet vinden, kunnen we altijd nog terug gaan!”

Panaki antwoordde niet maar staarde met een strak gezicht naar de donkere heuvellijn en de Nachthavik vroeg zich af wat de bezwaren van de Indiaan konden zijn.

Hij haalde de schouders op en steeg in het zadel.

„Panaki kan hier blijven of naar het kamp terug gaan,” zei hij. „Ik zal alleen naar Macree rijden.”

De Indiaan keek hem een ogenblik aan, wendde toen zijn blik af en zei: „Mescaleros noemen heuvels daar de Ghost Hills. Geesten van voorvaderen hebben daar hun jachtterrein. Zij wensen niet gestoord te worden! Beter als Night Hawk niet naar heuvels rijdt om goudvelver te vinden! Beter wachten hier!”

„Wie heeft je dat verteld?”

„Old Andy! Hij weten! Hij wijs man en goede vriend van Mescaleros!”

De Nachthavik knikte nadenkend voor zich heen. Wat kon de bedoeling zijn van Macree om een dergelijk verhaal, waarin hij zelf vermoedelijk niet geloofde, te vertellen. Er kon maar een reden voor zijn. Zorgen dat dat gedeelte van het reservaat door de Indianen zou worden gemeden, zodat hij daar het rijk alleen zou hebben! Waarom?

Hij keek peinzend neer op Panaki en vroeg toen: „Hebben de geesten er geen bezwaar tegen dat old Andy zich in de heuvels begeeft?”

De jonge Indiaan knikte.

„They know him! Hij stoort hen niet!”

„Dat zegt hij?”

„Hij wijs man!” verzekerde Panaki.

En een goede vriend van de Mescaleros voegde de Nachthavik er in gedachten aan toe. Maar hij begon zich af te vragen of dat inderdaad wel zo was. Hij begon er steeds meer naar te verlangen om met de oude goudgraver kennis te maken.

„Wil Panaki met mij rijden langs rivier?” vroeg hij toen. „Hij hoeft niet de heuvels in te gaan!”

Panaki overwoog het voorstel en knikte toen.

„Zwarte Havik meerijden langs kreek!” antwoordde hij en slingerde zich op zijn pony.

Ze reden in snelle draf langs de Sand Creek in oostelijke richting en toen de uitlopers van de heuvels bereikt waren, volgden ze de vlakke strook die zich tussen de beek en de rotsachtige heuvels over een breedte van een vijftig meter uitstreckte.

De Nachthavik glimlachte flauwtjes toen hij bemerkte hoe de zoon van Grijze Buffel nu en dan tersluiks zijn blik naar de links van hen langzaam oplopende heuvelhellingen wendde. Er lag nieuwsgierigheid in die blik en ook een vage angst en hij wist dat de Indiaan zich weinig op zijn gemak voelde.

Ze bereikten een plaats waar de beek zich plotseling verbreedde tot een kleine kom en de oeverlijn sterk in de richting van de heuvels uitboog.

Langs de oever rezen enkele populieren omhoog en daar omheen groeide wat gras. Aan een van de bomen was een paard vastgebonden, een grijze, hoogbenige merrie, die liep te grazen en die loom het hoofd ophief toen de twee ruiters naderden.

„That horse of old Andy!” wees Panaki.

„Dan zal Andy wel niet ver uit de buurt zijn,” knikte de Nachthavik.

Hij steeg af, sloeg de teugel over Blackie's hoofd om er zeker van te zijn dat het paard zich niet zou verwijderen, en liep naar de beek.

Van de lage oever liep een dunne grintlaag naar het midden van de kom. Kleine kiezelstenen die door het snelvlietende water waren aangevoerd en hier in dit verbrede gedeelte, waar de stroming veel minder was, waren achtergebleven.

Rondkijkend ontdekte hij de overblijfselen van een klein kampvuur, waarbij een schop en een houweel lagen. Wat verder lag, aan de rand van de oever, een lage, ronde pan, die door de goudzoekers werd gebruikt om het opgedolven rivierslib te onderzoeken op de aanwezigheid van goud.

De Nachthavik rolde bedachtzaam een sigaret en Panaki voegde zich bij hem.

„Denk je dat hier goud te vinden is, Panaki?” vroeg hij, terwijl hij zijn tabakszak aan de Indiaan overhandigde.

„Panaki no golddigger!” antwoordde de Indiaan

zonder verder op de vraag in te gaan.

Ik evenmin, dacht de Nachthavik, maar hij wist er voldoende van om te weten waar geen goud te vinden zou zijn en dit hier, dacht hij, was een van die plaatsen.

Opnieuw vroeg hij zich af wat de aanwezigheid van Andy Macree in het Indianenreservaat te betekenen kon hebben. Was het zoeken naar goud, dat er naar de mening van de Nachthavik niet was, voor de oude man alleen maar een voorwendsel om te kunnen blijven op een plaats en in een streek waar hij zich thuisvoelde?

„Old Andy not here,” constateerde Panaki terwijl de Nachthavik hem vuur gaf voor zijn sigaret.

„Hij kan niet ver weg zijn,” bromde de Nachthavik.

Hij liet zijn ogen gaan over de rotsachtige heuvelhelling. Ze liep vrij scherp omhoog maar was goed begaanbaar. Er lagen grote rotsblokken, links en rechts verspreid, er stonden wat scheefgegroeide bomen tegenaan en er groeide struikgewas. De kam van de heuvel was misschien een honderd meter hoog, schatte hij.

„What we do now?” kwam de stem van Panaki.

De Nachthavik smiet het eindje sigaret in de beek

en trok zijn stetson naar voren.

„Blijf jij hier bij de paarden,” zei hij. „Ik ga 'ns kijken of ik Andy kan vinden.”

Panaki's gezicht betrok.

„Beter hier blijven!” betoogde hij.

„Ik ben zo weer terug!” Hij keek de Indiaan glimlachend aan. „En, evenmin als old Andy, zal ik de geesten niet storen!”

Panaki keek hem met zijn donkere ogen onderzoekend aan. Toen knikte hij kort.

„Panaki zal hier blijven bij horses! Wachten op Night Hawk!”

„Good!”

De Nachthavik stak de strook vlakke grond over en begon langzaam de heuvelhelling te beklimmen, zijn weg zoekend langs stenen en struikgewas, terwijl hij de zon op zijn rug voelde branden.

De klim was niet moeilijk en na enkele minuten bereikte hij de kam en keek om zich heen.

Van Andy Macree was geen spoor te bekennen.

Hij liep voorzichtig verder over het onregelmatige, zacht glooiende rotsterrein, zoekend naar aanwijzingen.

Hij vond er een... een platgetrapte tak van een lage struik en daarna, wat verder, een vage voetindruk, op een plaats waar zich wat zand in een uitschulping in de rotsbodem had verzameld.

Terwijl hij nu sneller voortging, ontdekte hij meer sporen die liepen zowel in de richting waarin hij zich bewoog als weer terug in de richting van de beek.

Hij had, dacht hij, bijna een halve mijl afgelegd toen hij een groep struiken bereikte en, daar tussen door, plotseling neerkeek in een ketelvormig dal met een doorsnee van enkele honderden meters.

Links van hem was het dal in een halve cirkel, langzaam aflopend, begrensd door een steil oprijzende rotswand, een vijftientig meter hoog, waarin een aantal spleten en scheuren en smalle inhammen waren, maar ook op onregelmatige hoogten een aantal hollen. De Nachthavik wist dat in vroeger tijden Indianen in dergelijke hollen begraven werden en het leek erop of Andy's verhaal over de geesten van de Indiaanse voorouders, die hier zouden rondwaren, in elk geval op een feitelijk gegeven berustte.

Het dal zelf was begroeid met gras en bossen hoog

struikgewas waartussen zwerfstenen en granietblokken verspreid lagen. De rechterhelft van het dal lag open en daar ging het dal over in bebost terrein dat zich verder in het heuvelgebied voortzette.

De Nachthavik bewoog zich langs de struiken naar rechts, uitkijkend naar de plaats waar hij in het dal zou kunnen afdalen. Hij vroeg zich af of het nog veel zin had om het zoeken naar de oude goudgraver voort te zetten. Wie weet waar hij uithing! Het was alleen vreemd dat de man zijn paard aan de beek had achtergelaten en te voet de heuvels was ingetrokken. Weliswaar was de heuvelhelling bij de beek voor een paard te steil maar hij kon zich ook niet indenken dat Macree een grote afstand te voet zou afleggen.

Toen ontdekte hij plotseling het smalle rotspad, dat zacht hellend naar het dal afliep. Het leek erop alsof het pad in de rotssteen was uitgehouwen.

Hij stond in beraad of hij het pad zou afdalen en zijn zoeken naar Andy Macree verder zou voortzetten.

Terwijl hij zijn ogen langzaam over het dal liet gaan, zag hij de ruiter die uit de beboste heuvels te voorschijn kwam en het dal binnen draafde.

De afstand was te groot om de man te onderscheiden terwijl zijn gezicht bovendien helemaal overschaduwde werd door zijn brede hoed.

Hij volgde hem met zijn ogen en toen hij toevallig zijn blik opzij wendde, zag hij uit een smalle kloof in de rotswand, aan de andere zijde van het dal, een man verschijnen, die vermoedelijk hoefslagen had gehoord en nu de komst van de ruiter afwachtte.

Hoewel de Nachthavik Andy Macree niet kende, was hij er van overtuigd dat de man die uit de rotskloof tevoorschijn gekomen was, de goudzoeker was.

De ruiter steeg af, schoof zijn hoed naar zijn achterhoofd en wiste zijn gezicht af met een rode halsdoek.

Toen leunend tegen een rotsblok begon hij een sigaret te rollen terwijl hij een opmerking maakte. Er volgde een gesprek en de Nachthavik had er iets voor willen geven om dat gesprek te kunnen afluisteren.

Hij overwoog een ogenblik om naar het dal af te dalen. In het dal was voldoende dekking om het tweetal vrij dicht te kunnen naderen, maar het rotspad bood geen enkele beschutting en de kans dat hij gezien zou worden was groot. Te groot!

Het gesprek ging verder en de Nachthavik keek toe, het betreurend dat hij geen kijker bij zich had.

Hij zag de goudzoeker een uitnodigend gebaar maken en de ruiter smeed zijn eindje sigaret weg, bond de teugel van zijn paard aan de tak van een struik en liep, achter Macree aan, de kloof binnen.

Zodra ze uit het gezicht verdwenen waren, was de Nachthavik over het smalle rotspad op weg naar het dal.

Dekking zoekend achter struiken en stenen, sloop hij zo snel mogelijk naar de ingang van de kloof.

Hij luisterde en toen hij niets hoorde, waagde hij zich naar binnen.

Ze was breder dan hij gedacht had, althans aan de voet. Naar boven liepen de wanden sterk naar elkaar toe en bedroeg de afstand nauwelijks een meter en wat verder waren ze vrijwel aan elkaar verbonden en strekte zich een tunnel uit, die aardedonker was en waarvan het beloop niet was te overzien.

Er was niets te horen en na een tiental meters ook bijna niets meer te zien. De Nachthavik ging weifelend verder, terwijl hij zich afvroeg waar het tweetal gebleven kon zijn.

Hij stuitte plotseling op een kleine hoop rotskeien die in de gang waren bijeengebracht en toen hij zijn voet verzette, stond hij op een stuk plat hout. Toen hij het met zijn hand onderzocht, ontdekte hij dat het deel uitmaakte van een pikhouweel dat daar lag.

Een ogenblik staarde hij in het duister van de tunnel. Het had geen zin om verder te gaan, peinsde hij. Macree en zijn metgezel beschikten vermoedelijk over een lantaarn en ze konden ieder ogenblik opduiken. Het was verstandiger om terug te gaan. Gevolg gevend aan een plotselinge gedachte nam hij een niet te grote rotssteen van de stapel en haastte zich terug naar de uitgang.

Hij keek snel om zich heen en repte zich toen, met een boog, naar de plaats waar het paard van de bezoeker stond vastgebonden.

Hij vond een geschikte schuilplaats vlak daarbij, een groot granietblok, dat aan weerszijden door struikgewas was ingesloten. Nu was het een kwestie van wachten en hopen dat de bezoeker niet te lang zou blijven. Ook dit was een blanke die zich in het Indianenreservaat bevond en die dus of een vergunning moest hebben ofwel een van de mensen

van de Indianendienst moest zijn. Het was natuurlijk mogelijk dat de man, evenals hijzelf, zonder vergunning zich in dit gebied gewaagd had. In elk geval was het duidelijk een goede kennis van Andy Macree en vermoedelijk niet de eerste keer dat hij hier kwam.

Na een minuut of vijf hoorde hij plotseling het tweetal komen.

„... Jack zeggen dat hij spoed achter de zaak zet! Er is wel niet veel kans dat het uitlekt...”

„Als dat gebeurt is de zaak verkeken!” viel de ander hem in de rede. Dat was, dacht de Nachthavik, de stem van Macree.

„Het gebeurt niet, Andy,” antwoordde de bezoeker zelfverzekerd. „Jack heeft zijn maatregelen wel genomen! Hij is slim genoeg om zijn kaarten goed uit te spelen...”

„En kan die kerel geen roet in het eten gooien?”

„Hij kan 't niet en hij zal 't niet,” antwoordde de ander. „Daar zorgen we wel voor!”

„Oké! Je hebt 't nu met eigen ogen gezien dat ik geen woord overdreven heb! 't Is een...”

De ander lachte.

„Ik weet wat je wilt zeggen, maar 't is 't verkeerde woord!”

Andy zweeg een ogenblik, blijkbaar verbluft en toen barstte hij op zijn beurt in een luid gelach uit.

„Je bent een grappenmaker, Buck,” zei hij, nog nagrinnikend. Toen plotseling ernstig: „Maar toch moet Jack er niet te veel gras over laten groeien. Hoe eerder we aan de gang zijn hoe beter! Je kunt nooit weten en er is nog heel wat te regelen!”

Laat het maar aan Jack over!” verzekerde Buck. „En intussen zullen die dooie Injuns die daar begraven liggen wel zorgen dat er niets gebeurt! Wel, Andy, be seein' you!” De Nachthavik hoorde het kraken van het zadelleer toen de bezoeker in het zadel steeg en de hoefslagen toen hij wegreed.

Even later kreeg hij hem in het oog en zag hem uit het dal in het bos verdwijnen.

Hij wachtte en toen hij dacht dat Andy wel weer in de tunnel verdwenen zou zijn, kwam hij uit zijn schuilplaats. Voorzichtig spiedde hij de omgeving af want hij had de goudzoeker niet horen weggaan, maar tenslotte kwam hij tot de conclusie dat Andy er niet meer was en langzaam verplaatste hij zich naar het

rotspad. Voor hij het besteeg nam hij eerst nog de ingang van de kloof in ogenschouw en toen hij daar niets zag, liep hij snel het pad op dat uit het dal leidde.

Achter de struiken bleef hij een ogenblik staan, haalde toen zijn pistool uit de holster en loste een tweetal schoten in de lucht.

Hij liet het pistool terugglijden en wachtte...

Toen hij Andy aan de ingang van de kloof zag verschijnen, keerde hij zich haastig om en aanvaardde snel de terugweg naar de beek.

Voor hij aan de laatste afdaling toe was, schoot hij nogmaals en begon toen naar beneden af te zakken.

Panaki stond aan de beek toen de Nachthavik zich, hijgend, bij hem voegde.

„Trouble?” was het eerste wat de Indiaan vroeg.

„No trouble,” verzekerde de Nachthavik.

„Heard shots!”

„I know! No trouble!”

„Night Hawk old Andy gevonden?”

„Yeah! Ik denk dat hij hier naartoe zal komen. Luister, Panaki! Als hij komt, vertel hem niet dat ik in de heuvels ben geweest!”

De Indiaan knikte.

„Panaki zal zwijgen!”

„Good!”

De Nachthavik stopte het stuk rotssteen dat hij meegenomen had in zijn zadeltas en ging tegen een boom leunend, een sigaret staan rollen.

Terwijl hij bezig was, hield hij tersluiks de heuvelkam in het oog.

Hij hoefde niet lang te wachten... Hij zag de takken van een lage struik boven aan de heuveltop langzaam uiteen gaan, alsof ze door de wind werden bewogen en ontdekte daar tussen door de vage omtrek van een gezicht.

Andy Macree lag achter de struik en nam eerst de situatie beneden in ogenschouw, voor hij aan de afdaling begon.

„Old Andy voorzichtig man,” merkte Panaki op. Hij had blijkbaar ook de goudgraver achter de struik ontdekt.

Het gezicht verdween en even later dook de gestalte van Macree boven aan de heuvel op en kwam hij langzaam en voorzichtig naar beneden.

Hij was een lange, schrale figuur die niet veel ouder

kon zijn dan een vijftig jaren, dacht de Nachthavik toen hij de man duidelijker kon waarnemen.

Hij kwam met onzekere, potsierlijke stappen van zijn lange benen, langs de steile helling naar beneden en liep langzaam naar zijn twee bezoekers.

Hij had een breed, benig gezicht waarin de scherpe neus een eind naar voren sprong en waterig blauwe ogen die, van onder de rafelige hoedrand, de Nachthavik een ogenblik nauwlettend bekeken. Toen gleed zijn blik naar de Indiaan en een grijns plooide zich om zijn mond.

„Sure glad to meet my good friend Panaki!” zei hij met een stem die rauw en schor klonk. „En wie mag jij wel zijn, stranger?”

„Smith is de naam... Steve Smith!”

„Glad to meet you, mist'r Smith! Mine's Macree... Andy Macree!”

„Dat weet ik!” knikte de Nachthavik.

Andy knikte op zijn beurt, haalde uit de borstzak van zijn versleten leren vest een rolletje pruimtabak, beet er een stuk af en stopte de rest weer terug.

Hij kauwde even en vroeg: „Wat kan ik voor jullie doen...?”

„Niets,” antwoordde de Nachthavik. „We kwamen je alleen zo maar ’ns een bezoek brengen!”

De goudzoeker streek met een ruwe hand langs de blauwzwarte baardstoppels op zijn kin.

„Je kwam me zo maar... eh... opzoeken?” vroeg hij, alsof hij zijn oren niet kon geloven.

„That’s right!” beaamde de Nachthavik. „Ik heb veel over je gehoord... dat je zo’n goede vriend van de Indianen bent...”

„I sure am!” knikte Andy nadrukkelijk.

„...en ik wou je wel ’ns ontmoeten,” vervolgde de Nachthavik.

„I see!” Andy wendde zijn hoofd terzijde om een straal tabakssap uit te spuwen. „Heb je permissie om hier te zijn?” vroeg hij daarna, zijn waterige ogen op de Nachthavik richtend.

„Permissie?” vroeg deze onschuldig.

„Yes sir! Je hebt toestemming nodig van het Indian Office om als blanke in het reservaat rond te tuinen! Jack Ballard is daar heel fel op! Je kunt er ’n hoop geduvel mee krijgen, als je hier zonder vergunning rond loopt!”

„Wel, ik zal een dezer dagen wel eens op dat

kantoor binnenlopen!” verzekerde de Nachthavik luchtig. „Op het ogenblik ben ik de gast van Grijze Buffel...”

„A good friend of mine!” knikte Macree terwijl zijn benige kaken ritmisch op de pruim tabak kauwden.

„Je hebt gehoord van de moeilijkheden die er zijn ontstaan tussen de Mescaleros en de Comanches?”

„Yes sir!” Macree’s gezicht drukte meegevoel uit. „Too bad! Too bad! Het loopt niet goed af als ze niet oppassen! Als er nog eens iets gebeurd, is er kans dat de troopers ingrijpen! Zou jammer zijn!”

„Heb jij er enig idee van wat de oorzaak kan zijn?”

„No idea!” Macree schudde het hoofd en mikte een straal tabakssap naar een kleine hagedis die zich haastig uit de voeten maakte. „What do you think, mister?”

Hij hield op met kauwen en keek de Nachthavik van terzijde aan met een sluwe, vragende blik. Zijn mond, die half open hing, liet enkele bruine brokstukken van tanden zien.

De Nachthavik liet zijn blik een moment rusten op Panaki, die vrijwel onbeweeglijk het gesprek volgde.

„Ik geloof,” zei hij, „dat iemand bezig is de

Indianen tegen elkaar in het harnas te jagen!”

„Heb je enig bewijs daarvoor, mister?”

„Misschien...”

„Ik geloof toch dat je verkeerd zit, mister!”

„Daar komen we nog wel achter!” Hij veranderde van toon. „Is hier nog goud te vinden, Macree?”

De gouddelver trok een triest gezicht.

„Niet de moeite waard,” antwoordde hij. „Nee, de kreek levert, wat dat betreft, niet veel op!”

„Al eens in de heuvels gezocht?”

„De heuvels...?” Macree fronste alsof hij daar diep over moest nadenken. „No, daar is niks te vinden! Ik ga er wel ’ns wandelen als ik ’t hier zat ben!” Hij wees naar de helling. „Te steil voor m’n ouwe knol om te beklimmen. Moet wel te voet gaan!”

„Je kunt er altijd nog jagen,” merkte de Nachthavik op. „Jagen? Ja, natuurlijk... wild zit daar genoeg!”

„Je bent zo even zeker ook op jacht geweest?” veronderstelde de Nachthavik met een onschuldig gezicht. „Wij dachten dat we een paar schoten hoorden!”

„Eh...? Yeah... schoot op ’n paar houtduiven. Miste ze...”

De Nachthavik keek met een spottend glimlachje naar de leren riem waarmee Macree zijn verfromfaaide broek ophield. Er zat geen holster aan en het was duidelijk dat de man geen vuurwapen bij zich had.

„Je bent er zelfs je schietijzer bij ingeschoten!” grinnikte hij.

Macree's gezicht kreeg plotseling een donkere tint en hij richtte een snelle blik naar de Nachthavik. Toen spuwde hij uitvoerig en lachte, maar het ging niet van harte.

„Liet het daar boven ergens achter!” loog hij. „Heb 't hier niet nodig!”

„Dat geloof ik ook niet!” beaamde de Nachthavik. Hij knikte Panaki toe. „Wij rijden weer 'ns aan, son!” stelde hij voor.

„Doe de groeten aan je pa,” klonk de rauwe stem van Macree. „Ik kom vandaag of morgen hem nog eens opzoeken!”

Panaki hief zijn hand op en slingerde zich op zijn pony.

„Nice meetin' you, mister Smith,” verzekerde Macree, terwijl de Nachthavik zijn paard besteeg.

„Hetzelfde hier,” glimlachte de Nachthavik.

Het was, dacht hij toen ze wegrede, inderdaad een vruchtbaar bezoek geweest. Het gaf in elk geval stof tot nadenken.

Toen hij zich, na een vijftig meter, omkeerde in het zadel, stond de goudgraver nog op dezelfde plaats hen na te kijken.

Hij hief met een vaag gebaar zijn hand op, maar zijn gezicht zag er niet naar uit, dat hij de ontmoeting zo plezierig had gevonden...

HOOFDSTUK V

Salt Fork

De terugweg naar het kamp werd vrijwel zwijgend afgelegd. Panaki maakte maar een opmerking, nadat hij een tijdlang, in zichzelf gekeerd, naast de Nachthavik had gereden.

„Geloof Night Hawk old Andy schieten houtduiven met pistool?” vroeg hij, terwijl hij zijn donkere ogen op zijn metgezel richtte.

De Nachthavik, die beter wist, glimlachte flauwtjes.

„Ik geloof dat-ie 'n leugenaar is!” antwoordde hij en Panaki knikte kort, als om aan te geven dat dat ook zijn gedachte was.

De schemering begon te vallen toen ze het kamp van Grijze Buffel bereikten en Panaki begon onmiddellijk, snel sprekend in zijn eigen, voor de Nachthavik onverstaanbare, taal, en met veel

gebaren aan zijn vader verslag te doen van het avontuur dat ze die middag met Grote Vos beleefd hadden.

Het was duidelijk dat het oude opperhoofd bijzonder ingenomen was met het kordate optreden van zijn zoon en hij glom van trots toen ook de Nachthavik nog een aantal lovende woorden liet horen.

Met een bijna plechtig gebaar legde hij zijn bruine, gerimpelde hand op de schouder van zijn zoon en zei: „Panaki good son! Zal groot leider van Mescaleros worden!”

Aan de andere kant bleek hij echter zeer gebelgd over de brutale overval van Grote Vos en zijn Comanches op de Nachthavik en hij liet er geen twijfel over bestaan, dat hij het boosaardige optreden van de Comanche tegenover zijn gast, als een persoonlijke belediging beschouwde.

Toen ze, na het eten, bij het kampvuur zaten, liet het opperhoofd zijn zoon opnieuw het hele verhaal doen terwijl hij, zijn lange pijp rokend, met strak en somber gezicht in het vuur staarde. Hoewel de Nachthavik probeerde het hele voorval met een aantal

luchtige woorden af te doen, wist hij dat zijn poging vergeefs was en dat hij er niet in zou kunnen slagen de diepe indruk en de wrok die het bij Grijze Buffel had teweeg gebracht, weg te nemen.

Voor hij zich naar zijn hut begaf, maakte hij nog een rondgang door het kamp en bracht een bezoek aan de corral, waar Blackie was ondergebracht.

Hij bemerkte dat er in het kamp aanzienlijk meer jonge krijgers aanwezig waren dan de vorige avond. De corral werd door drie Indianen bewaakt en rond het kamp waren een aantal wachtposten uitgezet. Grijze Buffel nam geen enkel risico meer, dacht hij.

Toen hij naar zijn hut liep, zag hij Grijze Buffel en zijn zoon nog in een ernstig gesprek bij het vuur zitten. Hij wist niet waar het over ging, maar het was geen opgewekt gesprek.

Fronsend ging hij zijn hut binnen, trok zijn laarzen en zijn shirt uit en ging ontspannen op de dekens liggen, die op de grond waren uitgespreid. Het was nog warm hier binnen en het rook er vaag naar huiden.

Hij vouwde zijn handen achter zijn hoofd en liet zijn gedachten nog eens gaan over de gebeurtenissen van

de dag.

Die hadden hem in elk geval het een en ander geleerd. Ze hadden hem gesterkt in zijn overtuiging dat blanken de oorzaak waren van de moeilijkheden die tussen de Mescaleros en de Comanches waren ontstaan. Daaraan kon de hinderlaag die Grote Vos voor hem gelegd had, niets af doen. Integendeel, hij vermoedde zo half en half dat Grote Vos betrokken was bij het complot en dat aan de Indiaan bepaalde beloften waren gedaan.

En dan was daar nog Andy Macree, de goudzoeker, die zo'n groot vriend was van de Indianen. Andy, dacht hij, was alles behalve dat! Andy deed ook mee aan het spel! Hij vroeg zich af wat het geheim was van de kloof. Had Andy daar misschien goud gevonden? Het gesprekje dat hij had afgeluisterd, wees erop dat er in elk geval iets waardevols aanwezig moest zijn! Goud...? De Nachthavik staarde voor zich uit. Goud leek hem niet waarschijnlijk. Als Andy goud had gevonden, zou hij daarvan vermoedelijk niemand iets verteld hebben! Iemand kon er natuurlijk achter gekomen zijn! Maar dan nog kon dat niet de reden zijn, waarom men alles in het werk stelde, om de

Mescaleros uit hun gebied te verdrijven. De Ghost Hills waren een terrein waar de Indianen geen voet zetten en men zou daar rustig zijn gang kunnen gaan. Hij dacht aan het stuk rotssteen, dat hij, in een onbewaakt ogenblik, uit de kloof had meegenomen en dat nog steeds in zijn zadeltas zat. Hij zou het laten onderzoeken. Misschien werd hij er iets wijzer van.

Het beste was om morgen maar eens naar Salt Fork te rijden en op het Indian Office een formele vergunning te halen voor een verblijf in de reservaten. Dat zou hem ook een kans geven om het gebied van de Comanches te verkennen. Overigens zou hij daar, met of zonder vergunning, geen welkome gast zijn. Jack Ballard had het al eerder gezegd. Een vergunning was geen garantie tegen een kogel uit een hinderlaag. Jack Ballard! Hij twijfelde er niet aan of Ballard was er allang van op de hoogte, dat hij bij de Mescaleros vertoefde. De naam Jack, die in het gesprek die middag gevallen was, sloeg op Jack Ballard, daar was hij zeker van...!

Wel, hij zou maar eens afwachten of hij in Salt Fork misschien nog wat wijzer kon worden.

Hij geeuwde, ging verliggen en sloot zijn ogen.

In het kamp was vrijwel alle rumoer verstomd.
Een paar minuten later was hij in diepe slaap...

Het was al een eind in de namiddag en de ergste hitte was voorbij toen de Nachthavik op zijn zwarte hengst een smalle terreinplooi overstak, het was meer een droge, ondiepe rivierbedding, de korte helling besteeg en Salt Fork voor zich zag liggen.

Het was zijn bedoeling geweest al vroeg in de morgen aan te rijden, maar in plaats daarvan had hij de morgen besteed aan een langdurig gesprek met Grijze Buffel en zijn zoon en enkele stamoudsten.

Toen hij die morgen wakker werd en zijn tent verliet, zag hij tot zijn verbazing in het kamp een aantal krijgers rondlopen met beschilderde gezichten. Sommigen hadden geweren, anderen waren nog op de traditionele wijze bewapend met pijl en boog en lansen.

Het werd hem al gauw duidelijk dat Grijze Buffel had besloten een strafexpeditie uit te rusten om de smaad, die Grote Vos hem had aangedaan, bloedig te wreken.

In een langdurige beraadslaging, met vele

onderbrekingen, had hij al zijn overredingskracht nodig gehad om het oude opperhoofd tot andere gedachten te brengen. Tenslotte had het argument dat hij zijn vriend Marshal Holden in de grootste verlegenheid zou brengen, Grijs Buffel ervan doen afzien om op het oorlogspad te gaan...

Van deze afstand gezien was Salt Fork niet veel meer dan een bonte verzameling van voor het merendeel primitieve bouwsels die op grillige wijze, zonder patroon, in het landschap waren neergesmeten.

Hij volgde de weg naar de nederzetting, een breed stoffig pad, doorploegd met wagensporen. Halverwege de plaats waar hij zich bevond en de eerste huizen van het dorp, stond een eenzame hut, opgetrokken van hout en adobe, ten dele wit gepleisterd, een tiental meters van de weg gelegen.

Achter de hut stond een bouwvallige schuur en erom heen stonden wat bomen en lage heesters.

Plotseling werd de stilte verstoord door het schrille gekef van een kleine hond, knallen als van pistoolschoten, een geluid van ruwe stemmen, vermengd met bulderend gelach.

De Nachthavik fronste en ging verzitten in het zadel. Het lawaai hield aan, het gekef ging over in een luid gehuil, plotseling uitschietend, met daardoorheen de petsende geluiden als de zachte schoten uit een revolver...

Het waren geen pistoolschoten stelde de Nachthavik vast terwijl hij de teugel aantrok.

Wat het was ontdekte hij toen hij de hut passeerde en zijn paard inhield.

Op het open terrein naast de hut rende een kleine hond als een razende rond. Het was maar een onooglijk dier, een straathond, geel met bruine vlekken. Het dier zat met een lang touw vastgebonden aan een kleine paal, die kennelijk voor de gelegenheid in de grond was geslagen.

Het beest rende rond in cirkels, die steeds kleiner werden, naarmate het touw zich om het paaltje wikkelde.

Buiten de cirkel stond een magere, ruwe kerel met een grijze haardos en lange bakkebaarden. Van zijn broek, die stijf stond van het vuil, hing één pijp aan flarden. Hij had een lange, leren zweep in de hand en met zweepslagen, die ontploften als pistoolschoten,

joeg hij het dier rond.

Een drietal kerels stond belangstellend toe te kijken en de man met de zweep aanwijzingen te geven, gepaard met uitbundig gelach. Tegen een boom geleund, een eindje van het viertal vandaan, stond een vijfde man en de Nachthavik concludeerde dat het een halfbloed was. Zijn donkere, sluike, haar zat laag op zijn voorhoofd geplakt, zijn broek was met kleine indiaanse versierselen bewerkt. In zijn gordel stak een werpmes. Hij had zijn ogen vrijwel gesloten alsof hij met het hele geval niets te maken wilde hebben.

De Nachthavik nam het hele tafereel met een blik in zich op en zijn mond verstrakte.

Hij zag hoe de halfbloed hem een ogenblik onderzoekend aankeek. De andere mannen stonden met hun rug naar hem toe en hadden alleen maar oog voor de man met de zweep en de hond die, luid jankend en huilend, met zijn tong uit zijn bek, rond rende en zijn achterlijf nu en dan kromde om aan het striemende leer te ontkomen. Het lukte hem nauwelijks!

Het was een uitdaging, dacht de Nachthavik, zijn scherpe grijze ogen op het paaltje gericht en de

plaats waar het touw zat!

Toen lag het pistool in zijn hand en twee knallen dreunden op boven de zweepslagen!

Het touw scheurde en de hond, plotseling vrij en ongeremd in zijn vaart, buitelde enkele malen om en om en rende weg, een eind touw achter zich aan slepend.

De stilte die volgde was voelbaar en de Nachthavik staarde met kille blik naar het viertal dat zich, alsof het door een zelfde kracht werd bewogen, naar hem toekeerde.

De man met de zweep had een mager, hoekig gezicht met een scherpe kin en zijn adamsappel in de magere hals ging heftig op en neer toen hij slikte. De Nachthavik zag de woede oplaaien in zijn ogen en de arm met de zweep zich langzaam naar achteren bewegen.

„Ik zou 't niet doen als ik jou was,” zei hij lijsig.

„Take it easy, Jake!” waarschuwde een van zijn makkers, zijn ogen op de zware Colt gericht, die nog in de neerhangende hand van de Nachthavik zat.

De man naast Jake, een kleine, nog jonge kerel, met een donker, ongunstig gezicht, had de Nachthavik

nauwlettend opgenomen en er lag iets van herkenning in zijn blik.

Vrijwel zonder zijn hoofd af te wenden, mompelde hij vanuit zijn mondhoek enkele woorden naar de man met de zweep die zijn oogleden samenkneep en de Nachthavik met een lange taxerende blik bekeek. Zijn ogen bleven tenslotte rusten op het zware pistool. Hij haalde diep adem, lachte schamper en liet de zweep op de grond vallen.

„Dat was een stomme streek van je, mister!” zei hij met raspende stem. „We moeten hier niks hebben van kerels die zich met de zaken van een ander bemoeien! Zeker niet als het bovendien vrienden zijn van die vervloekte Injuns, die stelen en roven en moorden!”

Dus dat was het, dacht de Nachthavik! De kleine man naast Jake wist dat hij bij de Mescaleros was geweest. Om zijn smalle mond speelde nu een uitdagend glimlachje, maar zijn ogen stonden kil en de Nachthavik vroeg zich af of dit de sluipschutter was geweest die, een paar avonden tevoren, bij het kamp in hinderlaag had gelegen.

„Waar ik vandaan kom, mister,” antwoordde hij

ijzig, „hebben ze een hekel aan grote kerels die dierenbeulen zijn! En aan kleine ook, wat dat betreft!”

Het gezicht van Jake vertrok tot een kwaadaardige grijns die een aantal bruine tanden blootlegde.

„Weet je wat die vervloekte hond deed?” snauwde hij en met een snelle beweging trok hij de gerafelde broekspijp omhoog. Op het smerige onderbeen waren de indrukken van de hondenbeet duidelijk te zien en er zaten kleine bloedstrepen.

De Nachthavik trok minachtend zijn wenkbrauwen op.

„Je hebt hem vermoedelijk eerst een schop gegeven,” veronderstelde hij.

„En wat dan nog!” snauwde Jake woedend.

De Nachthavik het langzaam zijn pistool terugglijden in de holster.

Hij monsterde het viertal met koele blik.

„Hou 't er maar op dat je quitte bent,” zei hij terwijl hij de teugel zachtjes aantrok.

„Yeah,” antwoordde Jake, „die hond en ik zijn misschien quitte, maar wij niet, mister!” Hij snoof kwaadaardig. „Ik weet niet wat je in Salt Fork te

doen hebt, maar zorg dat je voor de avond hier uit de buurt verdwenen bent! Zo niet, dan kom ik persoonlijk nog een rekening met je vereffenen!”

Hij spuwde als om te kennen te geven dat de zaak voor het ogenblik was afgedaan en wendde zich om. Gevolgd door zijn makkers ging hij de hut binnen. Alleen de halfbloed stond nog steeds tegen de boom geleund en hij maakte geen aanstalten om de anderen te volgen. Zijn half geloken ogen sloegen de Nachthavik gade en om zijn mond zat een zweem van een glimlach. Tenminste daar leek het op.

De Nachthavik haalde de schouders op en liet Blackie zacht de sporen voelen. Het zwarte paard zette zich langzaam in beweging en de Nachthavik liet het in een lichte draf overgaan.

Zijn gezicht stond somber. Het was een onverwachte ontmoeting geweest en ze had hem een stel vijanden opgeleverd waarmee hij rekening zou moeten houden. En die kwamen hem nu niet zo goed van pas! Toch had hij geen spijt van zijn optreden. Het waren tenslotte vier grote kerels geweest en maar een heel kleine hond. Iemand moest het in zo'n geval toch voor het dier opnemen, dacht hij...

Salt Fork vertoonde zich aan de Nachthavik als een kleine, stoffige nederzetting met grotendeels armzalige hutten, die alleen aan de voorzijde de indruk probeerden te wekken dat ze heel wat voorstelden.

Er waren enkele gebouwen van betere kwaliteit. De Golden Arrow Saloon... de Salt Fork Bank... Wallis' Hard Store... het kantoor van de sheriff en het kantoor van de Indianendienst.

Ze lagen alle in het centrum van het stadje langs een vierkant plein. Plein was misschien een groot woord want het was niet veel meer dan een zanderige ruimte, waar wagens af en aan reden, die diepe sporen in de grond hadden achtergelaten en waarboven vrijwel voortdurend een wolk van fijn, gelig, stof hing.

Het Indian Office lag vlak naast het kantoor van de sheriff ontdekte de Nachthavik toen hij het plein kwam oprijden.

Bij de Store van Wallis, het warenhuis van Salt Fork, was het vrij druk en hij bemerkte dat er ook Indianen met hun squaws inkopen kwamen doen.

Hij steeg af voor het kantoor van de Indianendienst en bond zijn paard vast aan het rek voor het gebouw. Er stonden twee mannen te praten. Een van hen, een kerel als een boom, leunde tegen de stutpaal van de luifel en had zijn duimen in de armsgaten van zijn vest gehaakt. Zijn enorme handen lagen op zijn borst uitgespreid. Zijn gezicht had een norse, gemelijke uitdrukking terwijl hij luisterde naar een man die drie maten kleiner was, en op wiens vest een ster zat vastgeprikt.

Ze keken beiden op toen de Nachthavik zich tot hen richtte.

„Waar kan ik Jack Ballard vinden?”

„Hij is...” begon de man van het Sheriff's Office, maar de ander viel hem snel in de rede.

„Wie wil hem spreken?” vroeg hij met een stem als het rollen van de donder.

„I do!” antwoordde de Nachthavik kort.

„En wie mag jij wel zijn?” informeerde de reus op laatdunkende toon.

„Smith! En wie ben jij?”

„Lew Jenkins! Ik ben Jack Ballard's second hand! Heb je 'n afspraak met Ballard?”

„No!”

„Dan kun je 'm niet te spreken krijgen! We houden twee keer in de week spreekuur! Vandaag niet!”

Hij zweeg en keek de Nachthavik loerend aan.

„Hoe zei je dat je naam was?”

„Je hebt 'm verstaan!” antwoordde de Nachthavik afgemeten.

Hij vroeg zich af wat dit spel te betekenen kon hebben. Handelde Jenkins volgens een opdracht die Ballard hem gegeven had.

Zijn ogen gleden naar de man van het Sheriffs Office. Die had zijn blik afgewend en voelde zich kennelijk met het geval verlegen.

Jenkins keek hem aan met een vettige grijns op zijn zware gezicht.

„Wel, je zult terug moeten komen... laat 's kijken... overmorgen, mister,” zei hij.

„Nu niet?”

„Not now!”

De Nachthavik knikte en glimlachte. Het was voor Jenkins een bedrieglijk glimlachje, want plotseling werden zijn voeten onder hem weggeschopt en hij plofte op de grond als een zak zand.

Terwijl Jenkins vloekend overeind krabbelde, was de Nachthavik al in het kantoor. In de korte gang was maar één deur en hij smeed ze met geweld open.

Jack Ballard zat achter een schrijftafel. Met een woedend gezicht kwam hij overeind.

„Say, what is this?” snauwde hij.

„Daar kom je wel achter!” antwoordde de Nachthavik grimmig.

Hij hoorde Jenkins komen aanstormen en ging opzij staan. Zijn pistool lag in zijn hand.

Jenkins stoof het kantoor binnen als een op hol geslagen locomotief, zijn gezicht paars van woede.

„Ik scheur je in stukken, mister,” brulde hij. Toen zag hij de zware Colt en het grimmige gezicht van de man die het wapen hanteerde en hij kwam tot staan, alsof hij tegen een muur was opgelopen.

„Ga je gang als je denkt dat al jouw vetlagen een kogel kunnen tegenhouden,” nodigde de Nachthavik uit.

„Wil iemand mij vertellen wat er aan de hand is?” schreeuwde Ballard opnieuw, terwijl hij met grote passen van achter zijn schrijftafel vandaan kwam.

„Sure, als je eerst die gorilla daar aan zijn verstand

wilt brengen dat hij zich rustig moet houden,” antwoordde de Nachthavik scherp.

„Hou je gemak, Lew,” zei Ballard op gemelijke toon, en daarna, tot de Nachthavik: „Wat kom je hier doen, Smith?”

De Nachthavik trok quasiverbaasd zijn wenkbrauwen op.

„Wat ik hier kom doen? Jou een bezoek brengen, zoals min of meer was afgesproken! Maar hij bleek er bezwaar tegen te hebben,” en hij wees met het pistool naar Jenkins.

„Je hebt me zelf gezegd...” bromde Jenkins op verontwaardigde toon, maar Ballard viel hem haastig in de rede.

„Ik zei dat je je gemak moet houden, Lew,” snauwde hij, „en dat betekent ook dat je je kiezen op mekaar moet houden, see!”

„Oké!” Jenkins trok een verongelijkt gezicht, keek met giftige blik naar de Nachthavik en voegde er aan toe: „Je kunt me buiten vinden als je me nodig hebt!”

Ballard knikte kort, Jenkins stommelde naar buiten en de Nachthavik liet zijn pistool met een zucht in de holster glijden.

„Waar heb je dat exemplaar gevangen?” vroeg hij.
Ballard ging er niet op in.

Hij ging weer achter zijn schrijftafel zitten, maakte een vaag gebaar naar een stoel en keek de Nachthavik door dringend aan terwijl hij nadenkend zijn baard betastte. „Wat kom je eigenlijk doen?” vroeg hij met vlakke stem. „Ik kom voor een vergunning om in het Indianenreservaat te mogen verblijven!” lichtte de Nachthavik hem in. „Je hebt toch een vergunning nodig, niet? Dat heb je me tenminste verteld.”

„Ja, je hebt een vergunning nodig,” beaamde Ballard op norse toon. „Maar jij hebt je er tot dusverre weinig van aangetrokken!”

„Hoe bedoel je?” vroeg de Nachthavik op onschuldige toon.

„Probeer me niet voor de gek te houden!” stoof Ballard op. „Je bent al enkele dagen in het reservaat geweest... bij de Mescaleros... en zonder de toestemming van mijn bureau!”

„Hoe weet je dat?”

Ballard schokschouderde.

„Het nieuws gaat vlug in deze streek, Smith! Je kunt hier niet veel doen zonder dat het links en rechts

bekend wordt!”

„Wie heeft het je verteld? Andy Macree?”

„Doet er niet toe!” Hij leunde voorover en keek de Nachthavik doordringend aan.

„Ik kan je hiervoor laten opsluiten, weet je dat?” vroeg hij op dreigende toon.

„Sure!” De Nachthavik maakte een luchtig gebaar en glimlachte. „Maar dat ga je niet doen!”

Ballard staarde een ogenblik voor zich uit en veranderde toen van onderwerp.

„Ben je al iets wijzer geworden?” vroeg hij.

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Je doet wat indrukken op,” antwoordde hij, zonder zich bloot te geven.

„Grijze Buffel heeft je zeker verteld, dat hij nergens schuld aan heeft?”

„Dat heeft-ie me verteld!” beaamde de Nachthavik.

„En je gelooft hem?”

„Ik heb nog geen bewijs kunnen vinden, dat-ie me wat voorgelogen heeft!”

„Hij is niks anders dan een grote leugenaar,” verklaarde Ballard op verachtelijke toon. „Je hebt moeilijkheden gehad met Grote Vos, niet?”

„'n Akkevietje!” De Nachthavik glimlachte spottend. „Er blijft voor jou niet veel verborgen!”

„Ik weet wat ik behoor te weten!” antwoordde Ballard kort.

„Dan weet je dus ook dat Grote Vos en zijn Comanches zich op het terrein van de Mescaleros bevonden en dat ik er bijna m'n hachje bij was ingeschoten!”

Ballard lachte spottend.

„'n Dreigement,” verklaarde hij luchtig. „Ze wilden eens zien hoe flink jij was!”

„'n Gevaarlijk experiment!” bromde de Nachthavik. „Hij was er bijna zelf het slachtoffer van geworden!”

„Zo gaat dat,” beaamde Ballard. „Zo lokt het een het ander uit!”

Hij leunde voorover, legde zijn harde vuist op de schrijftafel en keek de Nachthavik van onder zijn zware wenkbrauwen doordringend aan.

„Ik wou dat jij inzag, Smith, dat het zo niet door kan gaan!” zei hij. „De enige oplossing is die, welke ik heb voorgesteld, een paar dagen geleden, in Fort Shalakoo. Geef de Mescaleros een ander jachtgebied,

zodat ze geen contact meer kunnen hebben met de Comanches. Dan ben je van alle moeilijkheden af!”

„En de vrijkomende weidegronden langs de rivier wil je dan uitgeven aan de Comanches?”

„Ben je gek!”

„Dat vertelde Grote Vos me!” merkte de Nachthavik op onschuldige toon op.

„He’s crazy!” viel Ballard uit. „Dan verplaatsen we de moeilijkheden alleen maar! Nee, die gronden moeten in handen komen van een aantal blanke settlers, die daar een bedrijf willen vestigen!”

De Nachthavik knikte.

„En wat denk je te doen met het gebied van de Ghost Hills?” vroeg hij langs zijn neus weg.

Hij zag de ogen van Ballard een ogenblik oplichten. Toen trok deze vragend de wenkbrauwen op.

„Ghost Hills?” Hij scheen diep na te denken. „Oh, je bedoelt het terrein bij de Sand Creek, waar een aantal roodhuiden begraven liggen? Dat is geen probleem. Het is een gebied dat door iedere roodhuid wordt gemeden als de pest. Dat is voor hen geen verlies! Er is bovendien niets te vinden wat hen zou interesseren! Hoe kom je eigenlijk aan die naam?”

„Andy Macree schijnt hem te hebben uitgevonden. Hij heeft daar een placer (vindplaats van goud) aan de Creek, zoals je weet. Ik ben er geweest!”

Ballard haalde minachtend de schouders op.

„Als hij denkt dat er aan de Sand Creek goud te vinden is, is-ie stapelgek,” verklaarde hij. „Maar wat mij betreft, mag-ie daar blijven zitten, als-ie er gelukkig mee is!”

„Wel, als je me nu die vergunning geeft...” opperde de Nachthavik.

Zwijgend trok Ballard een la van zijn schrijftafel open, haalde er een formulier uit en vulde het in. Met een nonchalant gebaar schoof hij het naar de Nachthavik.

„Thanks!” De Nachthavik maakte geen aanstalten om het formulier op te nemen en Ballard vroeg: „Nog iets?”

De Nachthavik wees naar het insigne van de Indianendienst, dat Ballard op de revers van zijn jas had.

„O, dat!”

Ballard diepte uit zijn schrijftafel een insigne op en smeed het naar de Nachthavik.

Deze vouwde het formulier op en stak het in de binnenzak van zijn vest. Het insigne bevestigde hij op zijn vest. „Voor het geval ik ’n Indiaan tegen kom, die niet kan lezen,” grinnikte hij.

„Ga je vandaag nog terug?” informeerde Ballard.

„I don’t know! Het is me wel aangeraden!”

Ballard trok vragend zijn wenkbrauwen op.

„Ken jij ’n kerel die Jake heet en die blijkbaar in een hut woont, aan de rand van Salt Fork.

„Jake Lomas! Sure! Wat is er met hem?”

„We hebben ’t samen aan de stok gehad!”

„Hoe zo?”

De Nachthavik gaf een kort relaas van zijn ontmoeting met Lomas.

Jack Ballard luisterde en er verscheen een minachtende trek om zijn mond.

„Als ’n hond mij bijt, schiet ik ’m neer!” verklaarde hij. „Lomas heeft een andere manier! De moeilijkheid met jou is, Smith, dat je te teergevoelig bent! Je leert ’t wel af als je ’n tijdlang met die vervloekte roodhuiden te maken hebt!”

„Denk je dat?” vroeg de Nachthavik op effen toon.

„Ik weet ’t!” verzekerde Ballard. „Hou er rekening

mee, Smith, dat er 'n groot verschil is tussen een roodhuid en een blanke!”

„Voor mij niet!” antwoordde de Nachthavik kort. „De kleur maakt voor mij weinig verschil en overigens zijn er, precies als bij de blanken, kerels die niet deugen en anderen waarop je kunt vertrouwen!”

„Je kunt geen enkele Injun vertrouwen!” verklaarde Ballard. „Maar laten we er niet over twisten! En wat Lomas betreft, hij en zijn mannen werken nog al eens met mijn bureau samen! Hij weet precies hoe-ie met roodhuiden moet omgaan!”

„Zoals-ie ook weet hoe-ie met honden moet omgaan!” veronderstelde de Nachthavik.

„Ohhh, forget it!” bromde Ballard.

„Wel, hoe het ook is,” bromde de Nachthavik, „als-ie moeilijkheden mocht zoeken, loopt-ie 'n behoorlijk risico! Dat zou je 'm kunnen vertellen, als je 'm tegen komt!” Ballard's lippen plooiden zich tot een boosaardig glimlachje.

„Misschien doe ik er beter aan om jou te wijzen op het risico dat jij loopt!” zei hij.

„Dat neem ik dan maar!”

Hij stond op en keek, met een flauw glimlachje, op

Ballard neer.

„Tot ziens,” zei hij. „Tussen twee haakjes, wat denk je dat die gorilla van je zal doen, als ik hem tegen kom?” „Ik weet ’t niet! Ik zal ’m zeggen dat-ie zich rustig moet houden, maar ik kan je geen garantie geven dat-ie ’t ook zal doen! Net zo min als dat insigne een garantie is! Ik heb ’t je al eens verteld, geloof ik!”

„Thanks!” De Nachthavik glimlachte spottend. „Het ziet er naar uit dat ik m’n eigen peultjes zal moeten doppen!”

„Zo is ’t,” verzekerde Ballard. „Hoop dat je ’t niet erg vindt!”

„Geen bezwaar! Ik ben er nog al goed in al zeg ik ’t zelf!”...

Met zijn zwarte paard aan de teugel stak de Nachthavik het plein over naar de Golden Arrow, waar hij een glas bier hoopte te vinden en een maaltijd.

Lew Jenkins had hem geen haarbreed in de weg gelegd. Hij had hem alleen maar aangekeken met een sombere, broedende blik, die weinig goeds voorspelde, dacht de Nachthavik, als hij ooit het

ongeluk zou hebben om de man ongewapend in handen te vallen. De man was vermoedelijk zo sterk als een stier!

Er waren op dit uur van de dag maar weinig mensen in de salon en de Nachthavik koos een tafeltje bij het raam.

De kastelein wierp een onverschillige blik op het insigne van de Indianendienst en nam zijn bestelling op. Een glas bier en een steak met aardappelen en boontjes.

Het bier werd gebracht en de Nachthavik nam een flinke slok, veegde zijn mond af met de rug van zijn hand en keek om zich heen.

Aan de tapkast stond een al wat oudere man met een glas bier in de hand die hem aandachtig stond te bekijken. De man was niet groot, maar stevig gebouwd, met een verweerd gezicht en de ogen van iemand die zijn hele leven in de uitgestrekte vlakten heeft vertoefd. Ongetwijfeld een man uit het veeland, dacht de Nachthavik en glimlachte.

De man scheen het als een uitnodiging op te vatten, want hij kwam langzaam naar het tafeltje gelopen.

Hij glimlachte verontschuldigend en vroeg: „Is uw

naam misschien Saunders... Steve Saunders?"

De Nachthavik knikte.

„That's right,” antwoordde hij. „Sit down.”

Saunders was inderdaad zijn geboortenaam, maar als hij op avontuur was, bediende hij zich gewoonlijk van de nietszeggende naam Smith en vrienden hadden hem de bijnaam Nachthavik gegeven.

„Mijn naam is Darrow... Buck Darrow en ik ben de voorman van de TX ranch...”

„De ranch van Tim Arden?"

„That's right!” Zijn ogen gleden langs het insigne en hij merkte op: „Jij was vroeger toch eigenaar van de Double S, niet?"

„Ben 't nog steeds!” verzekerde de Nachthavik met een geamuseerd glimlachje.

„O, ik dacht...”

De Nachthavik wees op het insigne.

„Dit kun je rustig vergeten,” zei hij. „Is maar van tijdelijke aard. Ik ben niet in dienst van het Indian Office, als je dat bedoelt!”

„Ik ben 'n paar keer op je ranch geweest,” legde Darrow uit. „Heb je Rusty Bowers nog altijd in dienst?"

„Nog altijd!” lachte de Nachthavik. „En Rusty weet 't met de dag beter! Hij is zo eigenwijs en koppig als een muilezel, maar ik wil 'm niet kwijt!”

Hij dronk zijn glas leeg en begon een sigaret te rollen. „Heeft Tim Arden zijn ranch weer opgebouwd?” informeerde hij.

„Je hebt van het geval gehoord?”

„Yeah!” De Nachthavik deed een trek aan zijn sigaret en blies langzaam de rook uit. „Je zou kunnen zeggen dat het een van de redenen is, waarom ik hier ben!”

„I see!”

Buck Darrow staarde enkele ogenblikken voor zich uit en dronk zijn glas leeg.

„Zullen we nog een glas nemen?” stelde hij voor.

„Van mij!”

„'t Was een beroerde geschiedenis, die overval op Tim's ranch,” bromde Darrow, nadat de kastelein de glazen bier gebracht had. „En een vreemde geschiedenis ook, als je 't mij vraagt!”

„Die indruk heb ik ook gekregen,” bekende de Nachthavik. „Ik was van plan om een bezoek te brengen aan de TX om jullie mening er eens over te

horen!”

„Je bent welkom!” verzekerde Buck Darrow. „Ik twijfel er niet aan of Tim zal het plezierig vinden om met je kennis te maken!”

Hij keek op zijn horloge.

„Ik heb nog een bespreking op de Bank en dat kost me een half uur! Daarna rijd ik terug. Ik stel voor dat we samen gaan!”

„Graag! Hoe ver is 't naar de ranch?”

Darrow keek uit het raam naar Blackie en knikte waardierend.

„Op dat paard een uur, maar nu ik erbij ben wat langer!” antwoordde hij glimlachend. Hij dronk zijn glas leeg en stond op. „Je ziet me wel weer verschijnen. Zo vlug mogelijk!”

„Je kunt me hier vinden!”...

HOOFDSTUK VI

Tim Arden

De ontmoeting met Buck Darrow was een gelukkig toeval geweest, dacht de Nachthavik, terwijl hij naast de voorman door het prairieland reed, op weg naar de TX ranch. Zonder die kennismaking zou hij, zonder twijfel, in Salt Fork zijn gebleven en daar de nacht hebben doorgebracht en als Jake Lomas inderdaad zijn bedreiging ten uitvoer had willen brengen, had het een warm avondje kunnen worden!

Nu was Lomas ervan op de hoogte dat hij Salt Fork verlaten had.

Toen ze het plaatsje uitreden, had hij de kleine man ontmoet, die hij ervan verdacht, dat hij als sluipschutter in het Indianenkamp was opgetreden.

De man had hem met een honend glimlachje aangekeken, er kennelijk van overtuigd, dat hij de

benen nam uit angst voor zijn baas. Hij zou het Lomas wel hebben overgebriefd!

Misschien was het wel zo verstandig, zo. Hij was graag bereid risico's te nemen als de omstandigheden dat nodig maakten, maar in dit geval was met een vechtpartij tussen hem en Lomas en zijn kornuiten niemand gediend en zeker niet de zaak die hij tot een oplossing moest zien te brengen...

De maan was al boven de heuvels verschenen toen ze de ranch van Tim Arden bereikten.

Het woonhuis en de bijgebouwen lagen in het maanlicht duidelijk afgetekend en het zag er allemaal nieuw uit. De Nachthavik kon zelfs de geur van het hout, waarvan de gebouwen grotendeels opgetrokken waren, ruiken.

Ze stegen af op het erf en een van de cowhands ontfermde zich over de beide paarden. Achter Darrow aan, stapte de Nachthavik het ranchhuis binnen en maakte daar kennis met Tim Arden, diens jonge vrouw en zijn twee kinderen, Tim jr. en Tom.

Arden bleek een lange, pezige figuur te zijn, een man van het veeland, met een opgewekt, goedlachs gezicht onder een bos strogeel haar. Hij wierp een

vluchtige blik op het insigne, dat de Nachthavik droeg en bekeek toen zijn bezoeker een ogenblik aandachtig. Het gezicht scheen hem wel aan te staan en gastvrij nodigde hij de Nachthavik uit om mee te doen aan de maaltijd, die juist op tafel stond.

De Nachthavik legde glimlachend uit dat hij een uur geleden pas had gegeten, maar dat hij graag een kop zwarte koffie mee zou drinken.

Tijdens het eten vertelde hij het een en ander omtrent de reden van zijn aanwezigheid in de streek en Tim Arden knikte bedachtzaam.

„Ik heb er iets over gehoord,” zei hij. „Ik ben gisteren nog op Fort Shalakoo geweest. Ik lever regelmatig slachtvee voor de troepen, weet je. In het gesprek dat ik met Majoor Davies had, heeft-ie me zo’n beetje op de hoogte gebracht. Ik had wel verwacht dat je me zou komen bezoeken! Heb je er al enig idee van wat er achter de hele zaak steekt?” „Je denkt dat er iets achter steekt?”

Arden legde zijn mes en vork neer en schoof zijn bord van zich af.

„Wis en waarachtig!” verklaarde hij heftig.

Hij nam de tabakszak aan die de Nachthavik hem

toestak, rolde een sigaret, stak ze aan en blies een flinke rookwolk uit.

„Zo vast als een huis!” verzekerde hij opnieuw. „En als je wilt weten hoe ik er over denk, dan wil ik je wel zeggen dat je de oorzaak ergens moet zoeken bij die kerels van het Indian Office! Wat zeg jij ervan, Buck?”

Buck Darrow, die bezig was een pijp te stoppen, knikte bedachtzaam.

„Daar hebben we 't al verschillende keren over gehad, Tim,” antwoordde hij, „en ik geloof dat je gelijk hebt! Sinds Jack Ballard de leiding heeft over het bureau, is het er voor de Indianen niet beter op geworden. Hij is geen Indianenvriend en datzelfde geldt voor de kerels die hij voor zijn werk inschakelt. Neem Jenkins, Jake Lomas, Rooky Nelson en die halfbloed Ohio... 't is allemaal één pot nat!”

De Nachthavik knikte.

„Heb je jouw opvatting al eens aan anderen verteld?” vroeg hij aan Tim Arden.

De rancher lachte kort.

„Ik heb 't Ballard in zijn gezicht gezegd, dat ie, naar mijn mening, voor de Indianen niet deugde!”

„En wat had-ie voor antwoord?”

„Hij zei er niet veel op maar ik kon wel merken, dat 't hem niet erg aanstond! Hij zei zo iets dat ik me met m'n eigen zaken moest bemoeien en dat hij tenslotte was aangesteld als hoofd van de Indianendienst... dat hij wel wist hoe hij met de roodhuiden moest omgaan en dat soort praatjes meer!”

„Tim zegt altijd precies hoe hij over de dingen denkt!”

merkte Peggy Arden, de vrouw van de rancher, op.
„Het zal hem vandaag of morgen nog eens in grote moeilijkheden brengen!”

„Als een man niet meer voor zijn eerlijke mening durft uit te komen, is het in mijn oog geen man!” verklaarde Arden.

Misschien hadden zijn opvattingen hem al in moeilijkheden gebracht, dacht de Nachthavik, maar hij sprak zijn gedachten niet uit.

„Hoe verklaar je de Indianenoverval op jouw ranch?” vroeg hij.

„Eerlijk gezegd, kan ik daar geen verklaring voor vinden! Dat is me een raadsel!” Arden blies peinzend

een rookwolk uit en staarde enkele ogenblikken naar het vurig eind van zijn sigaret. „Daar begrijp ik helemaal niks van maar, naar mijn gevoel, was dat ook al geen zuivere koffie!”

„Hoe bedoel je?”

„Wel, ik heb nooit iets met de Indianen gehad! Integendeel! Er komen er hier regelmatig op de ranch om zaken te doen of voor hulp in het een of ander. Ze zijn hier altijd welkom. Een maand of drie geleden heb ik de Chief van de Mescaleros nog een drietal stierkalveren geleverd voor zijn veestapel! Allemaal in de beste verstandhouding! Daarom wil het er bij mij niet in, dat een stel Mescalero-Indianen plotseling mijn ranch overvallen en proberen wapens te stelen! Waarvoor? En daarna de boel in brand steken! Dat is een wraakoefening en daar heb ik de Mescaleros noch de Comanches ooit enige reden voor gegeven!”

„Bij dat gevecht is één Indiaan gesneuveld, niet?”

De rancher drukte met een bruusk gebaar zijn sigaret uit op zijn bord.

„Dat zeggen ze, ja! Maar daar geloof ik helemaal niks

van! Dat is ook een van de raadsels rond de hele

overval! Ik heb het lichaam van die Indiaan gezien, Smith, en ik zou er op durven wedden, dat de man niet bij die overval om het leven gekomen was!”

De Nachthavik keek hem fronsend aan.

„Hoe bedoel je?”

„Naar mijn mening was de man al een paar uur dood! Lang voor de overval plaats vond!”

„Heb je dat tegen Majoor Davies verteld?”

„Nee, en ook niet tegen Ballard, die later het lichaam is komen ophalen! Ik had geen enkel bewijs!”

„Ballard beweerde dat het een Mescalero was!”

„Dat beweerde hij, ja,” bromde Arden op een toon die duidelijk liet uitkomen dat hij daar niet zo zeker van was.

„Er was nog iets wat wij vreemd vonden, Smith,” kwam de stem van Buck Darrow. „Het feit dat de paarden van de overvallers allemaal beslagen waren. En ik geloof niet dat er in de reservaten één paard te vinden is met ijzers onder!”

„Dat is vreemd,” gaf de Nachthavik toe en hij dacht aan de overvallers van de zoon van Grijze Buffel. Ook die hadden niet op onbeslagen paarden gereden!

„Heeft Ballard je al eens iets verteld over zijn

plannen om de moeilijkheden op te lossen?” vroeg hij.

„Yeah!” Arden schokschouderde en keek de Nachthavik aan met een gezicht waarop verachting te lezen was. „Hij denkt dat de moeilijkheden de wereld uit zijn, als-ie de Mescaleros naar een ander gebied over laat brengen. Ik heb hem verteld, dat als-ie dat zou proberen, hij zich meer troubles op zijn hals zou halen, dan-ie kon verwerken! Als ik Grijsze Buffel was, zou ik me liever doodvechten dan dat ik me van die gronden langs de Storm River zou laten verjagen! Dat kan ik je op een briefje geven. En als ik het opperhoofd ken, is dat precies wat-ie zal doen!”

„Denk je dat Ballard er andere bedoelingen mee heeft?” „Ik zou niet weten welke, maar het zou me niet verbazen! Hij deugt van geen kanten!”

De Nachthavik knikte langzaam voor zich heen. Het klopte heel aardig met zijn eigen gedachten over deze zaak. Hij trok peinzend aan zijn sigaret en keek afwezig naar buiten waar de grote schuur en het slaaphuis, die het erf aan een zijde begrensd, als donkere vlakken stonden afgetekend tegen de maanverlichte hemel.

„Heb jij er enig idee van wat Jack Ballard er voor

belang bij kan hebben om de Mescaleros naar een ander jachtterrein te verplaatsen?” informeerde Arden.

De Nachthavik trok een bedenkelijk gezicht.

„Ik heb er een vage gedachte over,” zei hij, „maar ik kan het helemaal mis hebben.” Hij wreef peinzend langs zijn kin. „Weet je of hier ook een mijndeskundige in de buurt zit?” vroeg hij toen.

Tim Arden schudde het hoofd.

„Niet in Salt Fork!” verzekerde hij. „Waarom?”

De Nachthavik glimlachte.

„Een wild idee van me... vermoedelijk! Maar ik heb een stuk steen in mijn zadeltas zitten, dat ik graag onderzocht zou willen hebben!”

Buck Darrow fronste de wenkbrauwen en keek zijn baas aan.

„Nutty Jones heeft er wel wat verstand van,” merkte hij op. „Nutty heeft een tijdlang in een mijn gewerkt, voor-ie hier terecht kwam!”

„Wat voor mijn?”

„Koper, als ik me niet vergis! Ik kan hem wel voor je opscharrelen, als je dat wenst! Hij is vanavond hier!”

„Doe dat!” knikte Arden.

Darrow stond op en de Nachthavik volgde zijn voorbeeld.

„Ik ga met je mee om het stuk steen op te halen,” zei hij. „Je paard staat daar onder de wagenloods,” wees de voorman, toen ze over het door de maan beschenen erf liepen. Hijzelf liep door naar het slaaphuis en de Nachthavik richtte zich naar de wagenloods waar Blackie stond vastgebonden bij een grote ruif waar haver en hooi in zat. Het bit was uitgenomen en de singel was losgemaakt, bemerkte de Nachthavik, tevreden. Blackie snoof zachtjes en draaide zijn hoofd naar hem toe. De Nachthavik klopte zijn rijdier zachtjes op de hals en diepte uit de zadeltas het stuk rotssteen op.

Hij zag Darrow en een kleine, gedrongen man over het erf lopen en volgde hen.

„Dit is Nutty Jones, Smith,” stelde Darrow voor. „Zoals ik zei heeft-ie een tijdlang in een kopermijn gewerkt tot-ie tot de ontdekking kwam, dat-ie toch maar liever achter koeien aan zat!”

Jones, wiens hoofd zo kaal was als een knikker, grijnsde en de Nachthavik overhandigde hem de

steen.

„Kijk eens of er iets bijzonders aan is!”

Jones bekeek de steen nauwlettend en onder het lamplicht draaide hij hem om en om.

„Ik kan er weinig aan ontdekken,” mompelde hij.

„Een stuk graniet... niks meer, voor zover ik zien kan.” Hij keek de Nachthavik van onder gefronste wenkbrauwen aan. „Wat had je ervan verwacht?”

„Dat wou ik nou juist van jou horen,” glimlachte de Nachthavik.

Jones trok een grimas.

„Een momentje dan!”

Hij liep naar buiten en even later hoorden ze de slagen waarmee hij kennelijk het stuk steen in kleinere stukken beukte.

Enkele ogenblikken later kwam hij binnen, de stukken in een doek bijeen gezameld.

Hij legde de bundel op de tafel en spreidde de doek open.

„Nu kunnen we het beter zien,” bromde hij.

Met zijn hand schoof hij de brokstukken en het gruis uit elkaar terwijl de anderen aandachtig toekeken.

Toen, met een zacht gegrom, nam hij een van de

stukken op, bekeek het vlak onder het lamplicht, spuwde erop en begon het met snelle, heftige bewegingen langs de mouw van zijn shirt te wrijven.

Hij gromde tevreden toen hij het, enkele ogenblikken later, opnieuw onder het licht hield en keek de Nachthavik veelbetekenend aan.

Deze knikte. Hij had de zwakke metaalglans ook al ontdekt.

„Ik weet niet waar je dit vandaan hebt gehaald, mister,” bromde Jones, „maar als je mij als partner wilt hebben, hoef je maar een woord te zeggen! Dan geef ik er de koeien weer aan!”

„Zilver?”

Jones knikte en legde het stukje metaal in de uitgestoken hand van zijn baas, terwijl hij opnieuw in de verzameling begon te rommelen, en stukjes steen opzij legde.

„Er zit heel wat erts in!” stelde hij vast. „Heb je dit hier in de buurt gevonden?”

„Niet zover hier vandaan!” antwoordde de Nachthavik.

„Probeer het plekje in handen te krijgen, mister,” bromde Jones. „Naar mijn mening zit er ’n hele

bonanza! Je kunt in no time rijk zijn!”

De Nachthavik antwoordde niet. Zijn scherpe gehoor had plotseling het geluid opvangen van hoefslagen... zacht, gedempt, ver weg.

Hij luisterde en zag hoe ook Darrow onbeweeglijk stond, zijn hoofd iets schuin. Kennelijk had ook hij het geluid gehoord.

„Zijn al de jongens binnen?” vroeg hij aan Jones.

„Allemaal, behalve Young, Miles en Barry... die zijn in het noordelijk kamp gebleven!”

Het geluid was even snel verdwenen als het gekomen was en de Nachthavik vouwde de doek weer bij elkaar.

„Dat was 't, Nutty! Bedankt!” bromde Tim Arden en toen Jones de deur achter zich sloot vroeg hij: „Geeft dat antwoord op jouw vraag, Smith?”

„I think so!”

„Wat ben je nu van plan te doen?”

De Nachthavik streek door zijn blonde haren en liep langzaam naar het venster.

„Moet er nog eens over nadenken!” antwoordde hij. „Misschien kan ik het best maar eens met Davies gaan praten!”

Hij vroeg zich af of hij Arden op de hoogte zou brengen maar besloot om voorlopig zijn mond maar te houden.

Hij keerde zich naar de rancher en glimlachte verontschuldigend.

„Ik ben bang dat ik je op dit ogenblik niet veel wijzer kan maken,” zei hij. „Ik kan je alleen maar verzekeren dat ik dat stuk steen niet' op jouw gebied gevonden heb!”

„Daar heb ik ook geen ogenblik aan gedacht!” verzekerde Arden. „En ik vind 't ook helemaal niet erg! Ik ben er nog altijd gelukkig mee om met eerlijk werken mijn bestaan te vinden. Meer heb ik echt niet nodig!”

„Zo denk ik er ook over!” mompelde de Nachthavik.

Hij had zich opnieuw voor het venster opgesteld en staarde naar buiten. Ergens in zijn achterhoofd speelde nog de gedachte over de hoefslagen die hij even geleden gehoord had. Ze had een vage onrust bij hem achtergelaten.

Het erf en de vlakte daarachter baadden in het maanlicht. De gebouwen langs het erf stonden met donkere gevels naar hem toegekeerd...

Zijn ogen vernauwden zich toen hij, recht voor zich uit, op een afstand van misschien honderd meter, beweging meende te bespeuren... een dier dat zich laag bij de grond bewoog?

Was het een of ander dier?

De Nachthavik boog naar het venster toe, om beter te kunnen zien...

De kogel, afgeschoten uit een Long Rifle boorde zich, vlak langs zijn hoofd, door de ruit en sloeg tegen de achterwand van het vertrek te pletter! Het geluid van het schot drong van verre tot hen door!...

De Nachthavik schreeuwde een waarschuwing, trok zijn pistool en rende het erf op, op de voet gevolgd door Tim Arden en Buck Darrow!

Uit het bunkhouse kwamen enkele cowboys naar buiten stormen! Ze hadden blijkbaar het schot gehoord maar wisten niet wat er aan de hand was.

„Een nieuwe overval!” schreeuwde Arden woest.
„Get your guns en geef ze ervan langs!”

Hoefslagen dreunden plotseling op... vlakbij! Hoefslagen van galopperende paarden die van achter de schuur kwamen aanstuiven.

De Nachthavik zag de ruiters, laag over hun

paarden gebogen, langs de schuur komen aanstormen! Hij vuurde... de zware Colt dreunde terwijl hij de cilinders leegschoot...

Hij zag de ruiters in razende vaart afzwenken... zag de wapperende hoofdtooi terwijl hun snelle paarden de vlakte instoven...

Toen scheerden eensklaps van links drie, vier, vlammeende pijlen door de lucht en boorden zich in de wanden en het dak van de schuur en het slaaphuis!

De Nachthavik, zich niets aantrekkend van het gevaar, met een gezicht als een grimmig masker, begon te rennen in de richting vanwaar de pijlen waren afgeschoten.

Hij hoorde de stem van Arden... half in paniek: „Zorg dat dat vuur geblust wordt!”

Een bos heesters onttrok de aanvallers aan zijn gezicht, maar ze konden niet ver weg zijn!

Hij ontdekte hen een vijftig meter van hem vandaan, toen ze hun paarden inderhaast bestegen!

Ze zagen ook hem! Een kogel sloeg voor zijn voeten in de grond... toen lieten ze hun paarden keren en daverden de vlakte in als schimmen in het maanlicht!

Met een grimmig gezicht haastte de Nachthavik zich

terug.

De smerige walm van brandende olie kwam hem tegemoet maar hij slaakte een zucht van verlichting toen hij zag dat Tim Arden en zijn mannen erin geslaagd waren de beginnende branden te blussen.

De pijlen, waarvan de schachten omwonden waren met in olie gedrenkte lappen, lagen op het erf uit te branden.

Tim Arden kwam naar hem toe, een emmer in de hand, zijn gezicht besmeurd met zwarte veges, maar voorzien van een triomfantelijke grijns.

„Deze keer zijn ze er niet in geslaagd, Smith!” riep hij uit. „We waren er nu beter op voorbereid... we hadden een paar tonnen met water klaar staan!”

Hij wendde zich tot een van zijn mannen, die, aan de voet van de ladder die tegen het slaaphuis was geplaatst, met een pijnlijk gezicht zijn scheenbeen stond te wrijven. „You all right, Rick?”

„I guess so, boss! M’n emmer kwam met de ladder in de knoop en daardoor duvelde ik half naar beneden. Maar dat fikkie daarboven is in elk geval gedooft!”

„Yeah! Good work! Heb jij er nog een van te grazen kunnen nemen, Smith?”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„No! 't Is niet zo gemakkelijk om een kerel op een rennend paard te raken!”

„'t Waren Indianen, niet?”

„Zo zagen ze er tenminste uit,” antwoordde de Nachthavik.

„Denk je...?”

„I don't know! Het leken Indianen. Ze waren allemaal voorzien van een hoofdtooi en ik kon de beschrijving op de gezichten in het maanlicht duidelijk zien! Maar ik kan niet zeggen, dat ze zich bij deze aanval gedroegen als Indianen! Die zouden wat steelser en sluwer te werk zijn gegaan! You know, Tim, dat schot op het raam waar ik stond was een stommiteit! Tenminste als het de bedoeling was om het geval hier opnieuw in de fik te zetten! Dan hadden ze ons niet tevoren moeten alarmeren! Ik geloof dat een Indiaan dat ook niet gedaan zou hebben! Maar iemand zag mij voor het venster staan... iemand die mij blijkbaar niet erg mocht en die wou zijn kans waarnemen!”

Hij grinnikte zachtjes alsof hij het een goede grap vond. „Als-ie zich had weten te beheersen, zou je er

heel wat slechter zijn afgekomen! Dan had je morgen weer aan het bouwen kunnen gaan!”

„Yeah!”

De rancher liet zijn blik een ogenblik rondgaan en glimlachte. Alles stond er nog, stelde hij tevreden vast.

„Wel, dat hebben we dan weer gehad!” merkte hij op toen ze even later weer in de huiskamer waren, en zijn vrouw, die tijdens de overval boven bij de twee kinderen was geweest, de koffie binnen bracht.

De Nachthavik wachtte tot Peggy Arden de koffie had ingeschonken en vroeg toen: „Wat ben je nu van plan te doen? Ballard waarschuwen?”

„Dat in geen geval! Als ik iets doe, dan misschien Majoor Davies op de hoogte brengen. Maar dat kan wachten. Ben jij soms van plan om naar Shalakoo te rijden?”

„Nee, niet direct!”

„Je kunt vannacht hier blijven, mister Smith,” nodigde de vrouw van de rancher uit. „Je bent van harte welkom!” De Nachthavik streek peinzend langs zijn kin en overwoog de uitnodiging.

Toen schudde hij met een korte beweging het hoofd.

„Erg vriendelijk, ma'am,” antwoordde hij, „maar ik geloof dat ik er geen gebruik van kan maken! No, ik geloof dat ik beter zo vlug mogelijk kan terug rijden naar Grijze Buffel! Al was het alleen maar om er achter te komen of hij met deze zaak iets te maken heeft gehad!”

„Het is een moeilijke rit in het donker,” merkte Arden op. „Zal ik een van mijn mensen meesturen?”

„Bedankt, maar ik geloof niet dat het nodig is! Ik heb de ligging van het land vrij goed in m'n hoofd en bovendien is er het licht van de maan!”

„Vind je dat ik Davies zou moeten waarschuwen?”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes en keek de rancher veelbetekenend aan.

„Je kunt er je laatste dollar om verwedden dat Davies wel op de hoogte wordt gebracht!” antwoordde hij...

De Nachthavik reed in snelle draf, zich oriënterend op de sterren om de juiste richting te bepalen. De maan zette het omringende landschap in een kil, zilverachtig licht dat hem in staat stelde snelle voortgang te maken.

Terwijl hij voortreed, ging hij in zijn gedachten nog eens de gebeurtenis bij de ranch van Tim Arden na.

Het was wel toevallig dat de overval juist was geschied toen hij daar aanwezig was. Het kon inderdaad toeval zijn, maar hij geloofde niet zo erg in het toeval! Ze waren met een man of zeven geweest, dacht hij, en kennelijk was het niet de bedoeling geweest om wapens of andere zaken te roven, doch alleen maar de ranch van Arden opnieuw plat te branden.

Een soort wraakoefening! Maar noch de Mescaleros, noch de Comanches hadden een reden voor een dergelijke wraakneming!...

Hij bereikte de eerste beboste uitlopers van de Green Hills en moest meer aandacht besteden aan de rit. Er liep geen pad maar met een feilloos instinct wist hij zijn weg tussen de bomen te vinden. Hij was van jongs af gewend geweest om bij nacht en ontij te rijden en nu was er een maan, die zware schaduwen wierp maar voldoende licht gaf om zijn omgeving waar te nemen.

Bij een kleine zandverstuiving, aan de voet van een korte, steile helling, voelde hij plotseling een

zenuwtrilling door het paard gaan en hij was meteen op zijn qui vive...

Toen waren ze eensklaps om hem heen, alsof ze uit de struiken geschoten waren...! Het waren er drie... en het waren Indianen, stelde de Nachthavik met een flits vast.

Zijn hand sprong naar zijn pistool maar twee handen klauwden om zijn pols en trokken hem, zonder dat hij verweer kon bieden, uit het zadel!

Hij kwam op de grond terecht, probeerde nog overeind te komen maar toen werd zijn achterhoofd geraakt... een felle pijn priemde door zijn hoofd en toen zakte hij weg in een duisternis waaraan geen eind scheen te komen!

De venijnige trap van een gelaarsde voet in zijn ribben voelde hij niet en evenmin hoorde hij de stem die op verachtelijke toon bromde: „Dat is ’t einde voor jou... Injun friend!”...

HOOFDSTUK VII

Ohio

Langzaam kwamen de levensgeesten bij de Nachthavik terug...

Hij hield zijn ogen gesloten en het leek aanvankelijk of zijn hele hoofd in een nevel gehuld was, een pijnlijke nevel die alles om hem heen scheen uit te sluiten. Hij hoorde vaag stemmen, maar het leek of ze mijlen ver weg waren! Zijn hele lichaam deed pijn! Hij had het gevoel alsof een hele kudde buffalo over hem heen gelopen was! Zijn armen, die ergens zaten waar ze niet behoorden te zitten, deden pijn, maar die zou verdwijnen, dacht hij, als hij ze eens even kon uitstrekken. Hij probeerde het, maar het lukte niet! Uit zijn benen en voeten leek alle gevoel verdwenen te zijn!

Geleidelijk aan werden zijn gedachten helderder en tenslotte opende hij zijn ogen.

Er was ergens licht... een vrij zwak licht en toen ontdekte hij de olielamp, schuin boven hem aan een wrakke balk.

Hij lag op de grond! En de reden waarom zijn armen pijn deden en zijn voeten gevoelloos waren, was erin gelegen dat ze met stevige leren riemen waren vastgebonden! Zijn handen op zijn rug! De riemen waren van ongelooiid leer en sneden in het vlees. Er was een vakman aan het werk geweest. Bovendien waren de riemen nat! Als ze op zouden drogen, zouden ze nog strakker gaan zitten en hij wist dat de pijn dan nog heviger zou worden!

Hij kreunde en probeerde te gaan verliggen om de pijn wat draaglijker te maken.

Een stem zei: „Hij komt boven water!” en toen een andere stem, die ruw antwoordde: „’t Wordt tijd! Ik zat eraan te denken om ’m ’n handje te helpen!”

Die laatste stem kende hij. Hij probeerde ze in zijn herinnering terug te roepen en toen wist hij het plotseling. Het was de stem van Jake Lomas!

Een trap tegen zijn ribben deed hem plotseling naar adem hijgen en toen hij zijn ogen opende, zag hij boven zich het magere, scherpe gezicht van de man.

Zijn mond was vertrokken tot een boosaardige grijns terwijl hij de Nachthavik vol haat aankeek.

„Glad to meet you, mister,” zei hij op spottend venijnige toon. „Hoe voel je je nu?”

De Nachthavik likte zijn droge lippen en probeerde te glimlachen. Het mislukte.

„Net als die hond die je aan dat touw had!” antwoordde hij schor.

Lomas barstte plotseling in een hoge schaterlach uit.

„Hoor je dat, Ned?” vroeg hij, en toen ontdekte de Nachthavik dat er nog twee mannen in de hut aanwezig waren. Een van de kerels die ook bij hun eerste ontmoeting in het gezelschap van Lomas was geweest en die blijkbaar Ned heette en de halfbloed Ohio. Die leunde tegen de wand en had ook nu zijn ogen half gesloten, hoewel de Nachthavik de indruk had dat hem niets ontging. Een vreemde figuur, dacht hij.

De stem van Lomas drong weer tot hem door: „Yes, mister, precies als die vervloekte hond, heb jij mij ook gebeten, see! Maar in jouw geval hoef je er niet op te rekenen, dat er iemand zal komen opdagen, om

je te verlossen! Weet je wat er met die hond gebeurd is? Ik heb 'm doodgeschoten!”

De Nachthavik zag een flauw glimlachje op het gezicht van Ned verschijnen en hij wist dat het een leugen was.

„Probeer me niks wijs te maken!” zei hij. „Die hond heeft er wel voor gezorgd dat-ie niet meer in jouw buurt kwam!”

„Voor jou is 't in elk geval het einde, mister! Je komt hier niet meer weg! Je hebt je een keer te veel met zaken bemoeid, waarmee je niks te maken hebt!”

Hij sleurde de Nachthavik ruw naar de wand van de hut en rukte hem in zittende houding.

Toen controleerde hij de riemen, waarmee zijn slachtoffer gebonden was.

„Je hebt er verstand van, Ned,” prees hij, „en het was een goed idee om ze eerst flink nat te maken! Als ze opdrogen, houdt-ie geen handen en voeten meer over!”

En daarin, dacht de Nachthavik, zou-ie wel eens gelijk kunnen hebben. Hij had nu al het gevoel alsof zijn handen en voeten niet meer aan zijn lichaam vastzaten en het zou nog erger worden.

„Over een tijdje zul je het nog uitschreeuwen van pijn, mister!” Lomas keek met een honend lachje op hem neer. „Maar je kunt rustig je gang gaan! Er is mijlen in de omtrek geen levende ziel te bekennen, dus je stoort er niemand mee!”

Hij lachte opnieuw luidkeels.

„Wij hebben nog wat bezigheden te doen, mister,” vervolgde hij, „en we zullen je ’n tijdje alleen moeten laten! ’t Kan ’n dag duren maar we komen terug, daar kun je van opaan! Ned, laat ’m maar een keer drinken!”

Ned kwam met een veldfles aandragen en hield die de Nachthavik voor.

Deze dronk zo goed mogelijk. Het water liep langs zijn kin en op zijn vest, maar hij trok er zich niets van aan. Als hij hier nog een dag zou moeten blijven en daar leek het wel op, want hij zag geen mogelijkheid om los te komen, dan zou hij in elk geval niet al te veel dorst behoeven te lijden.

„Genoeg!” bromde Lomas, die zwijgend had toegekeken en hij schopte zachtjes de hand van Ned, waarin de veldfles zat, weg van het gezicht van de Nachthavik.

„Daar zul je 't mee moeten stellen, mister!” verklaarde hij. „Als we terugkomen, zullen we de tijd hebben om ons rustig met jou bezig te houden!” Hij lachte spottend. „En als ze je dan later vinden, en daar zullen we wel voor zorgen, zullen die vervloekte Injuns het op hun rekening krijgen!”

De Nachthavik keek met onverschillige blik naar het wrede, hardvochtige gezicht van Lomas.

„Hoe kwam je er eigenlijk toe om de ranch van Arden weer te overvallen?” vroeg hij toen.

„Wat bedoel je?” vroeg Lomas met een onnozel gezicht.

„Je weet wat ik bedoel!” zei de Nachthavik lijsig. „Je probeerde de indruk te wekken dat het Indianen waren... net als de eerste keer! Maar je liet voldoende sporen achter die duidelijk maakten, dat in geen van beide gevallen, Indianen de overval pleegden!”

Lomas zei niets maar hij bekeek de Nachthavik enkele ogenblikken met broedende blik.

„Wat voor sporen?” zei hij toen.

„De beslagen paarden... die uitdagende hoofdtooi, die geen enkele Indiaan op het oorlogspad zal

gebruiken... en dan de stommiteit om te proberen mij neer te schieten!”

Lomas zweeg enkele ogenblikken en barstte toen opnieuw in lachen uit.

„Ik ben blij dat het misliep!” verzekerde hij. „Blij dat we je levend in handen hebben gekregen! Nu kunnen we er nog plezier aan beleven!”

Hij liep met grote stappen naar de deur van de hut en keerde zich om.

„Wij zien elkaar nog, mister... en als ik terugkom...” Hij lachte kort en kwaadaardig, „dan heb ik m’n zweep bij me!”

Hij keek zijn beide metgezellen aan en maakte een snelle hoofdbeweging.

„Come on, let’s go!”

Hij trok de deur open en verdween, gevolgd door Ned.

De halfbloed maakte zich los van de wand waartegen hij geleund stond en liep langzaam naar de deur, zijn ogen op de Nachthavik gericht. De ogen waren zonder uitdrukking maar om zijn mond scheen een glimlach te spelen.

Hij deed een halve stap naar buiten, zijn hoofd

bewoog zich snel naar links en rechts. Toen wendde hij zich bruusk om, zijn hand greep het werpmes dat in zijn gordel stak en met een bliksemsnelle beweging gooide hij het mes...!

Het suilde als een schicht op de Nachthavik toe en boorde zich in de wand, nauwelijks twintig centimeter van de plaats waar deze zich bevond.

De deur werd dichtgetrokken en de Nachthavik voelde een rilling door zich heen gaan. Hij sloot een ogenblik zijn ogen en haalde diep adem!

Even later hoorde hij de gedempte hoefslagen die langzaam wegstierven. Hij glimlachte. Dank zij Ohio, de halfbloed, waren zijn moeilijkheden voorbij en zou hij in staat zijn de rekening aan Jake Lomas te presenteren.

Het kostte hem een kwartier om de juiste plaats ten opzichte van het mes in te nemen. Het lemmet zat met de scherpe kant omhoog en toen hij het met voorzichtige vingers betastte, ontdekte hij dat het zo scherp was als een scheermes! Het was door Ohio met zoveel kracht geworpen dat het onbeweeglijk vast zat in de lemen wand.

Hij ging aan het werk en hoewel zijn handen maar

weinig speelruimte hadden en hij vrijwel geen kracht kon uitoefenen, waren er toch maar nauwelijks vijf minuten verstreken, toen de leren riem het begaf!

Zijn handen waren volkomen gevoelloos en verdoofd en hij liet ze enkele ogenblikken op de grond rusten al eer hij, met langzame bewegingen, probeerde de bloedsomloop daarin weer op gang te krijgen.

Toen er weer wat gevoel in zijn vingers gekomen was, schoof hij opzij en slaagde er met veel moeite in het mes uit de muur los te wrikken. Met enkele halen sneed hij de riemen door waarmee zijn voeten gebonden waren. Hij was vrij!

Kreunend trok hij zijn laarzen uit om zijn voeten wat meer ruimte te geven, en leunde tegen de wand. Het zou nog even duren eer zijn benen hem zouden kunnen dragen.

Moeizaam rolde hij een sigaret. Hij vroeg zich af waar hij zich ergens bevond. Zijn pistool was uit de holster verdwenen en hij keek rond, maar kon het, bij het zwakker wordende licht van de olielamp, nergens ontdekken.

Er zat nog een pistool in de zadeltas, maar was Blackie ergens in de buurt?

Die vraag liet hem plotseling niet met rust en hij smees het eindje sigaret op de vloer, krabbelde langzaam overeind en trok zijn laarzen weer aan.

Het leek alsof zijn spieren verlamd waren en hij bleef enkele ogenblikken staan. Toen strompelde hij met wankelende passen naar de deur. Hij trok ze open en bleef, leunend tegen de deurstijl, staan.

De bomen rond de open plek waar de hut lag, stonden donker afgetekend. Het maanlicht was verdwenen maar de hemel vertoonde al enkele lichte sporen van de komende dageraad.

De klap die hij gekregen had was flink aangekomen! Hij was verscheidene uren buiten bewustzijn geweest!

Hij floot zachtjes en luisterde...

Zijn gezicht vertrok tot een tevreden grimas en hij zuchtte opgelucht toen hij, van achter de hut, het gesnuif hoorde en het zachte gestamp van hoeven.

Het zwarte paard stond vastgebonden op een stukje grond tussen de bomen waar enig gras groeide en het was nog steeds volledig aangetuigd.

„I'm sure glad to see you!" mompelde de Nachthavik, terwijl hij liefkozend over de

fluweelzachte neus streek.

Uit de zadeltas diepte hij zijn pistool op, controleerde het wapen en liet het in de holster glijden. Hij had het vlijmscherpe werpmes van de halfbloed met de leren riemen omwonden en stopte het weg in de zadeltas. Hij hoopte nog een gelegenheid te vinden het terug te geven!

Waar hij zich precies bevond, wist hij niet, maar uit de stand van de geleidelijk verblekende sterren, kon hij in elk geval de richting bepalen, die hij zou moeten gaan.

Hij maakte de teugel los en hees zich met moeite in het zadel. De pijn begon langzaam uit zijn lichaam weg te trekken maar het was nog steeds stram en zijn spieren leken hun soepelheid verloren te hebben!

Wel, dat was maar een kwestie van tijd!

Hij wendde de teugel en in een langzaam tempo reed hij in zuidelijke richting.

Na een uur, toen hij zich begon af te vragen of hij zich misschien in de juiste richting vergist had, doken plotseling, een eind voor hem uit, een tweetal Indianen uit het struikgewas op. Hun gezichten stonden vijandig en de pijlen lagen op hun bogen,

gereed om afgeschoten te worden.

Het waren Mescaleros die met de bewaking van het kamp waren belast. Het was duidelijk dat het opperhoofd, sinds de mislukte aanslag, geen enkel risico meer nam.

De Nachthavik stak de hand op, de palm naar voren, het bekende vredesteken en toen herkenden ze hem blijkbaar.

Enkele ogenblikken sloegen ze zijn nadering met onbewogen gezichten gade maar eer hij hen bereikt had, waren ze weer in het struikgewas verdwenen!

Tien minuten later reed de Nachthavik het kamp van de Mescaleros binnen...

HOOFDSTUK VIII

De Ghost Hills

Na een kort, oppervlakkig gesprek met Grijsje Buffel, die voor zijn tent zijn lange pijp zat te roken, had de Nachthavik zich wat opgeknapt. Een oude vrouw had hem eten gebracht en toen had hij in zijn tent eens grondig gekeken hoe het er met hem uitzag.

Het viel alles bijeengenomen nog al mee!

Op zijn achterhoofd zat een buil en de plek voelde pijnlijk aan, maar zijn schedel had er verder niet veel mee geleden. Aan de zijkant van zijn lichaam zaten een paar diepblauwe plekken en bij iedere ademhaling voelde hij zijn gekneusde ribben. Jake Lomas, hij twijfelde er niet aan of die was het geweest, was niet zachtzinnig te werk gegaan!

Wel, met een paar dagen zou het allemaal wel weer in orde zijn!

Hij rolde een sigaret, ging languit op de dekens

liggen en dacht na.

Het was hem nu wel vrij duidelijk hoe de kaarten gestoken waren.

De onenigheid en de moeilijkheden die tussen de Mescaleros en de Comanches waren ontstaan, waren het werk van kerels wier taak het was te zorgen, dat de Indianen in hun reservaten rustig en vreedzaam zouden kunnen leven. En het enige doel was de Mescaleros van een deel van het hen, door het Government toegewezen gebied te verdrijven, om er daarna voor te zorgen dat ze het zelf in handen zouden krijgen.

Een smerig stelletje, dacht hij grimmig.

Ze waren er zelfs niet voor teruggeschrikt, om er enkele moorden voor te plegen! De beide Indianen, die in de rivier gevonden waren en de Indiaan die zogenaamd bij de overval op de ranch van Tim Arden zou zijn gesneuveld.

Bovendien waren ze bereid een Indianenoorlog te ontketen en daardoor een ingrijpen van de troepen nodig te maken, waarbij vermoedelijk ook de nodige slachtoffers zouden vallen!

Hij drukte zijn sigaret uit op de grond en staarde

met half gesloten ogen naar de kleine opening, boven in de tent, die diende om de rook te laten ontsnappen.

De overval op de ranch van Tim Arden, de vorige avond, moest een nieuw bewijs zijn van de oorlogszuchtigheid van de Mescaleros. Hij was er vast van overtuigd, dat Majoor Davies van die overval al op de hoogte zou zijn gebracht! Door Jack Ballard of althans door zijn toedoen!

Hij overwoog wat Davies nu zou doen. Hij was tegenover hem nog al duidelijk geweest. Als er nog iets zou gebeuren, wat niet door de beugel kon, zou hij ingrijpen!

Als hij inderdaad geloof hechtte aan het verhaal dat krijgers van de Mescaleros opnieuw een aanval op de TX ranch hadden gedaan — zo zou het verhaal hem vermoedelijk worden overgebracht — dan was hij nu misschien al bezig om zijn cavaleristen uit te rusten voor een strafexpeditie tegen de Mescaleros... een expeditie, die, misschien na bloedige gevechten, zou eindigen met de verplaatsing van de stam naar een ander jachtgebied.

Dan zouden Ballard en zijn bende hun doel bereikt hebben, wat dat ook was!”

Het had hem niet verbaasd, dat in het stuk rotssteen, dat hij uit de Ghost Hills had meegenomen, edel metaal gevonden was. Zilver! Het ging die kerels erom het gebied van de Ghost Hills in handen te krijgen om het zilver dat daar blijkbaar te vinden was!

Of niet? Was dat voldoende reden om de Indianen uit een gedeelte van hun gebied te verdrijven?

De Ghost Hills was een terrein, dat aan de grens lag van het reservaat en dat door de Indianen niet betreden werd, omdat ze de geesten van hun daar begraven voorvaders niet wilden storen.

Het betekende dat men daar ongestoord zijn gang zou kunnen gaan. Er zou geen haan naar kraaien! Het was niet nodig om de Indianen daarvoor te verjagen!

Aan de andere kant...

Hij zuchtte en wreef met zijn hand over zijn gezicht. Het begon warm te worden in de tent. En hoe langer hij redeneerde, hoe verwarder het allemaal werd. Hij betwijfelde of hij Majoor Davies voor zijn gedachten zou kunnen winnen. Daarvoor had hij eigenlijk te weinig bewijs!

En de tijd drong!

Er was maar één oplossing, besloot hij.

Hij zou naar de Ghost Hills rijden om daar de situatie op te nemen en als die was, zoals hij vermoedde, moest hij, koste wat kost, Davies bereiken en hem er toe brengen om zelf een onderzoek in te stellen! En wel voordat het tot een treffen met de Indianen kwam!

Hij zou de zoon van het opperhoofd meenemen. Die zou hem langs de kortste weg naar het keteldal in de heuvels kunnen brengen.

Grijze Buffel zat nog voor zijn tent en, op de vraag van de Nachthavik vertelde hij, dat Panaki al vroeg, met een andere krijger, op jacht was gegaan. Goed, dan maar alleen!

Hij liet het opperhoofd in het onzekere over het doel van zijn tocht, liep naar de corral en zadelde Blackie. Het zwarte paard was de laatste dagen behoorlijk in touw geweest, maar dat gold ook voor hemzelf dacht hij met een grimmig lachje, en het dier was sterk en kon nogal wat hebben. Hij gaf er in elk geval de voorkeur aan boven een van de Indiaanse pony's.

Aanvankelijk de weg volgend die hij enkele dagen

tevoren met Panaki gereden had, boog hij, na enkele mijlen, in oostelijke richting af, een breed pad volgend, dat zich door de heuvels slingerde.

Hij reed in gestrekte draf voor zover de gesteldheid van het terrein het toeliet, terwijl hij zijn ogen goed de kost gaf. Hij verwachtte geen direct gevaar, maar het kon geen kwaad om op zijn hoede te zijn.

Toen hij zijn zwarte paard stapvoets een vrij steile heuvelhelling liet bestijgen, hoorde hij plotseling de knal van een geweerschot!

Het geluid was vrij zwak maar onmiskenbaar en het kwam ergens rechts van hem vandaan.

Zou het Panaki zijn, die daar op jacht was? In dat geval zou hij toch nog van de diensten van de Indiaan gebruik kunnen maken!

Hij stuurde Blackie naar rechts en reed, zo snel mogelijk, tussen bomen en struiken door in de richting vanwaar het schot had geklonken. Hij overwoog om zelf enkele pistoolschoten af te vuren om de aandacht van de Indiaan te trekken maar besloot dat toch maar achterwege te laten! Voor het geval het niet Panaki mocht zijn...!

Van een lage heuvelkam af kreeg hij een uitzicht

naar beneden en daar zag hij het lichaam van een Indiaan liggen. De man lag voorover op de grond. Zijn paard stond enkele meters van hem vandaan, onbeweeglijk, het hoofd naar beneden.

De Nachthavik voelde zijn maag samenkrimpen en met een lichte hielbeweging zette hij zijn rijdier tot spoed aan.

Voor het paard tot stilstand was gekomen, was de Nachthavik al uit het zadel en knielde hij neer bij de Indiaan.

Het was niet de zoon van het opperhoofd, bemerkte hij tot zijn opluchting, toen hij het slappe lichaam voorzichtig omdraaide. Het was een jonge Mescalero-krijger, die daar bewusteloos lag, met een hevig bloedende hoofdwond, waar de geweerkogel was afgeschampt.

Hij onderzocht de wond en kwam tot de conclusie, dat de Indiaan er nog vrij goed was afgekomen. Er liep een bloedende voor over de schedel, even boven de slaap, maar de kogel had, voor zover hij op het eerste oog kon beoordelen, geen groot onheil aangericht. Een centimeter meer naar rechts, dacht hij, en het zou voor de man het einde zijn geweest!

Hij stond een ogenblik in beraad. Teruggaan betekende een tijdverlies dat fataal zou kunnen zijn! Maar de man was er zo ernstig aan toe, dat hij hem hier niet onbeschermd kon achterlaten!

De keus was niet moeilijk! Hij moest de gekwetste terugbrengen naar het kamp en dan maar proberen het tijdverlies op een of andere manier in te halen! Ook al zou hij daarbij de nodige risico's moeten nemen.

Hij legde haastig een verband om het bloeden zoveel mogelijk te stelpen en het kostte hem daarna enige pijnlijke momenten, eer hij het lichaam van de bewusteloze krijger voor zich in het zadel had.

Het paard van de Indiaan volgde gedwee toen de Nachthavik langzaam met zijn last de weg terugreed...

Zijn terugkeer in het kamp verwekte de nodige consternatie. Onmiddellijk zag hij zich omringd door een aantal krijgers en squaws die opgewonden, in hun eigen taal, commentaar gaven. Behulpzame handen hielpen de gewonde uit het zadel en legden hem op de grond. De Nachthavik steeg moeizaam af en schoof

zijn hoed naar zijn achterhoofd. Hij zweette als een paard.

Grijze Buffel kwam, zijn waardigheid vergetend, aangesneld en, nadat hij een blik op de gewonde had geworpen, wendde hij zich met een bezorgd gezicht tot de Nachthavik.

„Where’s Panaki?” vroeg hij op heftige toon.

De Nachthavik keek hem een ogenblik verwonderd aan. Toen ging hem plotseling een licht op.

„Dit...” Hij wees met een hulpeloos gebaar naar de gekwetste Indiaan.

„Dit metgezel van Panaki!” beduidde Grijze Buffel met opgewonden bewegingen. „Where is my son!”

De Nachthavik schudde vermoeid het hoofd.

„Ik heb hem niet gezien,” verklaarde hij. „Ik hoorde een schot en toen ik op onderzoek uitging, vond ik hem... Je zoon Panaki was er niet!”

Het opperhoofd staarde voor zich uit. Zijn gerimpelde roodbruine gezicht, omkranst met de grijze manen, stond somber. De Nachthavik kon de gedachten, die door zijn hoofd gingen, bijna raden.

Toen richtte hij zijn donkere ogen op de Nachthavik. „Eén schot?” vroeg hij.

„Maar één!” verzekerde de Nachthavik ernstig.

Grijze Buffel richtte zich op in zijn volle lengte.

„Dan Panaki in handen van Comanches!” concludeerde hij. „Grote Vos, uit op wraak!” Zijn mond vertrok tot een strakke lijn en zijn gezicht stond plotseling hard en onbewogen.

„We fight honden van Comanches en zullen Panaki, zoon van opperhoofd, bevrijden!” verklaarde hij. „Now!!”

Toen begon Grijze Buffel in korte, heftige woorden, die voor de Nachthavik niet veel meer waren dan klanken, de om hen heen staande krijgers toe te spreken. Een oproep tot de strijd. Oorlog tegen de honden van Comanches, die Panaki hadden ontvoerd en hem ongetwijfeld ter dood zouden brengen! Dat moest worden voorkomen en anders zou zijn dood bloedig moeten worden gewroken!

Dat, dacht de Nachthavik, was de inhoud van de woorden van Grijze Buffel en uit de opgewonden reacties van de omstanders was duidelijk dat de woorden weerklink vonden.

Maar het was helemaal mis!

Hij was er zeker van dat de ontvoering van Panaki

niet het werk was geweest van Comanches maar dat Jake Lomas en zijn bende de schuldigen waren! De ontvoering van Panaki moest leiden tot een Indianenoorlog, waarin de Mescaleros, door het ingrijpen van de troepen, het onderspit zouden delven... Dat was de hele opzet!

Die strijd moest kost wat kost voorkomen worden!
Maar hoe?

Hij hoorde de opzweepende klanken waarmee Grijze Buffel in steeds feller en heftiger bewoordingen, zijn stamleden opriep tot de strijd. Hij zag de uitwerking van de toespraak op de gezichten van de krijgers... gezichten waarop de haat zich begon af te tekenen.

Buiten de kring begon een van de krijgers plotseling op een trom te slaan... bij het zachte, doffe, dreunende ritme begonnen enige krijgers schreeuwend en zingend te dansen...

Het kon niet! Dit was wat hij had moeten voorkomen!

De Nachthavik haalde diep adem en hij had het gevoel of hij uit elkaar zou ploffen.

Het moest ophouden!

Met een ruk keerde hij zich naar de Grijze Buffel en

schreeuwde, boven alles uit: „Stop it!”

De trom viel stil en een ogenblik leek ieder de adem in te houden.

Het opperhoofd keek hem aan met een blik alsof hij hem wilde verscheuren en de Nachthavik had een gevoel alsof hij tegenover zijn grootste vijand stond.

„Het opperhoofd moet luisteren...” begon hij, maar Grijze Buffel schudde woest het hoofd.

„White Man heeft niets meer te zeggen!” snauwde hij. „Zijn raad no good! Hij...”

Hij zweeg en staarde onbeweeglijk naar de zware Colt die in de hand van de Nachthavik verschenen was.

Toen richtten zijn donkere ogen zich op de grijze, doordringende ogen in het strakke, maskerachtige gezicht van de Nachthavik en in zijn blik lag iets van ongelooft en verwondering.

„Grijze Buffel zal luisteren of hij zal sterven... hier en nu... en de stam van de Mescaleros zal verstrooid worden naar alle windstreken! Er zal geen oorlog zijn tussen de Mescaleros en de Comanches... Zij hebben geen schuld aan de verdwijning van Panaki!”

De Nachthavik sprak kort en afgemeten en zijn ogen

hielden die van het opperhoofd vast in een felle, doordringende blik.

Grijze Buffel was de eerste die zijn ogen neersloeg en zijn gezicht zag er plotseling oud en vermoeid uit.

„Hoe weet Nachthavik...” begon hij, maar de Nachthavik viel hem snel in de rede.

„Ik weet 't!” verzekerde hij met overtuigende stem. „Ik heb geen bewijzen maar ik weet het... en ik zal Panaki vinden als Grijze Buffel mij tijd geeft!”

Hij liet het pistool met een snelle beweging in de holster glijden. Hij dacht dat de crisis voorbij was.

Het opperhoofd schonk er geen aandacht aan. Hij liet zijn ogen een ogenblik gaan over de omringende krijgers, die zwijgend, met sombere gezichten hadden toegekeken en vroeg: „Hoeveel tijd?”

„Vier uren!”

Grijze Buffel staarde enkele ogenblikken voor zich uit. Toen kwam hij tot een beslissing.

Met langzame passen liep hij naar zijn hut, nam een lans, die daar stond en plantte ze met een korte beweging in de grond. Toen legde hij een gladde, witte kiezelsteen op enige afstand neer en verklaarde: „Nachthavik heeft Grijze Buffel niet

kunnen overtuigen met bewijs, maar hij zal de kans krijgen om zoon van opperhoofd veilig terug te voeren. Hij krijgt tijd tot schaduw van deze lans, steen zal hebben bereikt! Als Panaki dan niet terug is, zullen Mescaleros op oorlogspad gaan en niemand zal hen kunnen tegenhouden. Zo zal het zijn!”

„I’ll find Panaki!” verklaarde de Nachthavik met een zekerheid die hij nauwelijks voelde. Maar hij had tijd gewonnen en dat was al veel.

Hij keek met twijfelachtige blik naar de lans en de schaduw die ze op de grond wierp en naar de afstand tussen die schaduw en de steen. Hij had er geen idee van hoeveel tijd er zou verlopen, eer de schaduw de steen zou hebben bereikt. Maar hoe dan ook, de tijd drong! Hij zou op de plek waar hij de gewonde Indiaan gevonden had, moeten zoeken naar sporen van de ruiters, die de zoon van het opperhoofd hadden meegenomen. Dat zou tijd vergen! Waar zou Lomas de Indiaan heen hebben gebracht?...

Het antwoord schoot als een flits door hem heen!

De Ghost Hills! Natuurlijk de Ghost Hills.

Er was geen enkele plek veiliger!

Lomas hoefde niet bang te zijn dat daar een Indiaan

zou komen en hij wist niet dat de Nachthavik op de hoogte was van die schuilplaats.

Hij richtte zich tot Grijs Buffel.

„Ik heb vier krijgers nodig om mij te vergezellen!” verklaarde hij kort. „Ze moeten gewapend zijn. Een van hen moet mijn taal spreken en ze zullen mijn bevelen strikt moeten opvolgen! Waar ik ook ga!”

Het opperhoofd liet zijn blik gaan over de groep en noemde snel enkele namen.

Een viertal jonge mannen kwam naar voren. Grijs Buffel wees een van hen, een grote, gespierde kerel met een breed, rood gezicht en slimme ogen aan en zei: „Dit Akanasi, man-die-sporen-vindt. Hij spreken taal van Night Hawk!”

Een spoorzoeker! De Nachthavik hoopte dat hij niet nodig zou zijn.

„Ze zullen doen wat ik hen opdraag?”

Grijs Buffel sprak snel tegen het viertal en verklaarde toen: „Ze zullen de bevelen opvolgen die Night Hawk zal geven!”

„Good!” en toen tot Akanasi: „Go get your horses!”

Terwijl de Indianen zich naar de corral haastten, keek hij rond en ontdekte bij een van de tenten een

aantal smalle repen koeienhuid, die daar te drogen hingen aan een lijn die tussen twee palen was bevestigd.

Hij liep er heen, zocht een aantal uit, bond ze bij elkaar en stopte ze in zijn zadeltas.

Zijn vier metgezellen kwamen aangereden. Ze waren gewapend met pijl en boog, hadden messen in hun gordels en Akanasi, die als leider van het viertal optrad, had bovendien een oud legerpistool in een versleten holster aan zijn riem hangen.

De Nachthavik steeg op en keek een ogenblik neer op het oude opperhoofd.

„You find my son!” zei Grijs Buffel en in zijn stem klonk iets van wanhoop.

De Nachthavik knikte bemoedigend.

„Ik zal hem terugbrengen!”

Toen reden ze spoorlags het kamp uit...

Nadat de Nachthavik gedurende een viertal mijlen de leiding had gehad, wendde hij zich tot Akanasi, die achter hem aanreed.

„Van hier af ga jij voorop. Breng ons langs de kortste weg naar de Ghost Hills!”

Hij zag het koperkleurige gezicht van de Indiaan als

het ware van kleur verschieten, maar er kwam geen protest. Blijkbaar had Grijs Buffel hen wel terdege ingeprent dat ze ieder bevel dat ze zouden krijgen, zonder bezwaren hadden op te volgen.

Akanasi bracht de order van de Nachthavik aan de anderen over en hoewel hij de gezichten een ogenblik zag verstrakken, volgden ze toch zonder aarzelen toen de spoorzoeker de leiding in handen nam.

De Indiaan kende het terrein uitstekend en in een vrij snel tempo reden ze aan.

De Nachthavik keek nu en dan naar de lucht, alsof hij wilde berekenen hoever de schaduw van de lans inmiddels gevorderd zou zijn.

Ze hadden, dacht hij, het grootste gedeelte van de afstand afgelegd toen Akanasi plotseling zijn paard inhield en de Nachthavik wees op enkele duidelijke paardensporen, die in de rulle grond te zien waren.

„Hoe oud?” informeerde de Nachthavik.

Zonder van zijn rijdier af te stappen, boog Akanasi zich naar beneden.

„Vijf uren,” zei hij. „Misschien langer!”

„Hoeveel ruiters?”

De Indiaan liet zijn blik langs de sporen gaan.

„Drie! White Men!”

Dat had de Nachthavik ook al ontdekt.

„Hoort dit al tot het gebied van de Ghost Hills?” vroeg hij.

Akanasi knikte kortaf.

Ze reden langzaam verder door het beboste, heuvelachtige terrein. De Nachthavik had nu weer de leiding genomen om zelf het tempo te kunnen bepalen.

Aan de voet van een lage heuvel liet hij zijn metgezellen halt houden en reed zelf stapvoets naar boven. Toen hij de heuvelkam bereikte, zag hij rechts, tussen bomen en struiken door, het keteldal liggen.

Hij wenkte zijn metgezellen en diepte zijn kijker op uit de zadeltas.

Met de kijker voor zijn ogen inspecteerde hij de gehele vallei. Alles was er rustig en vreedzaam. Er was geen levend wezen te bespeuren.

De ingang van de smalle kloof was aan zijn oog onttrokken en hij steeg af en liep langzaam naar rechts. Ergens, dacht hij, moest hij op een pad stuiten, dat naar het dal voerde.

Akanasi voegde zich bij hem toen hij stilstond en

opnieuw de kijker aanlegde. Nu kon hij de ingang van de kloof duidelijk waarnemen. Er was niets bijzonders te ontdekken! Niets wees erop dat hier mensen aanwezig waren.

De vier Indianen staarden met ontzag naar het dal en naar de rotswand, waarin de graven van hun voorvaderen waren uitgehouwen.

„Ghost Valley...” mompelde Akanasi met iets van eerbied in zijn stem. Hij wendde zich tot de Nachthavik. „Niemand hier!” stelde hij vast alsof hij te kennen wilde geven dat ze maar beter konden omkeren.

De Nachthavik staaarde wrevelig voor zich uit.

„Ze moeten hier zijn!” mompelde hij. Hij maakte een beweging met zijn hand. „Verspreiden en zoeken naar sporen!”

Ze gingen uiteen en na een minuut of vijf gaf een van de Indianen plotseling een teken.

Op een nauwelijks zichtbaar pad dat door het struikgewas kronkelde, stonden duidelijk een aantal hoefindrukken afgetekend.

Akanasi knielde neer en onderzocht ze.

„Drie uren oud... misschien vier...” stelde hij vast.

Hij volgde langzaam het spoor en toen hij even later terugkwam, keek hij de Nachthavik veelbetekenend aan.

„Drie paarden... one Indian horse...!”

De Nachthavik glimlachte opgelucht.

Hij bracht opnieuw de kijker voor zijn ogen om het dal aan een onderzoek te onderwerpen. Ze moesten het dal ongezien bereiken en een geschikte schuilplaats vinden voor de paarden.

Hij ontdekte een geschikte plek aan de rand van het dal, waar de rotswand geleidelijk begon op te lopen. Er lagen een aantal reusachtige granietkeien te midden van een begroeiing van hoge heesters.

Daar tussen zou voldoende ruimte zijn, dacht hij, om de paarden te verbergen.

Hij maakte er Akanasi op attent en de Indiaan knikte instemmend.

Snel liepen ze terug naar hun paarden, stegen op en reden langzaam, om hun aanwezigheid niet door hoefslagen te verraden, langs het slingerende pad de vallei in en weken toen uit naar de plaats die ze hadden uitgezocht.

De grote stenen en de struiken er omheen boden

een prachtige schuilgelegenheid. Ze stegen af en de Nachthavik haalde uit zijn zadeltas een lantaarn en de riemen die hij uit het kamp had meegenomen.

Ze bonden de riemen om hun lichaam en de Nachthavik stopte de lantaarn tussen zijn patroongordel. Hij wees een van de Indianen aan om als bewaker bij de paarden te blijven en legde Akanasi uit, dat de smalle kloof het doel was dat ze, onopgemerkt, moesten zien te bereiken.

Akanasi knikte en lichtte zijn makkers in.

Nog steeds was er niets van de vijand te bespeuren toen ze, verspreid, dekking zoekend achter stenen en struiken naar de kloof oprukten.

De Nachthavik vroeg zich af waar de paarden van de bandieten verborgen konden zijn. Misschien hadden ze die mee in de kloof genomen.

Achter een grote rotssteen, een veertig meter van de ingang van de kloof, bleef de Nachthavik staan. Op korte afstand, links en rechts van hem, hadden ook zijn Indiaanse metgezellen, in de beschutting van enkele struiken, halt gehouden, in afwachting van wat hun leider verder zou doen.

Dit was het kritieke moment, dacht de Nachthavik,

terwijl hij de ingang van de kloof met samengeknepen ogen bespiedde.

Er was niets van te bemerken, dat daar iemand aanwezig was en hij vermoedde, dat Lomas zich hier wel voldoende veilig zou achten en het niet nodig zou hebben gevonden om een wachtpost uit te zetten.

Het was een misrekening...!

Half rennend, laag bij de grond, had hij ongeveer de helft van de afstand afgelegd toen uit de kloof een kerel naar buiten kwam. Hij had een pistool in de hand! Het was een van de kornuiten van Lomas. De Nachthavik herkende hem in een flits, op het moment dat de man vuurde en hij zich snel opzij liet vallen!

Het schot miste op een haar en toen had hij zijn eigen pistool in de hand maar zijn doel was verdwenen!

De kerel had zich, na het ene schot, haastig omgewend en was, luidkeels schreeuwend, de kloof ingerend.

De Nachthavik snelde naar de rotswand, naast de kloofingang en wachtte. Met een snelle handbeweging beduidde hij Akanasi en zijn gezellen dat ze in hun schuilplaats moesten blijven.

Het had geen zin om de kloof in te gaan en de kerel te achtervolgen. Hij zou daar altijd in het nadeel zijn en alleen maar kans lopen op een kogel te worden getrakteerd.

Het was helemaal misgelopen en met een wrevelig gezicht staaarde hij voor zich uit, wachtend op hetgeen er nu verder zou gaan gebeuren!

Hij hoefde niet lang te wachten.

Toen hoorde hij de schorre, raspende stem van Jake Lomas: „All right, mister. Gooi je pistool naar hier waar ik 't kan zien en kom met je handen omhoog te voorschijn. Je hebt vijf seconden! Als je er anders over denkt, gaat die vervloekte Injun er aan!”

De Nachthavik haalde diep adem. Er was geen andere mogelijkheid dan aan het bevel te voldoen. Hij zag een ogenblik het gezicht van Akanasi tussen de struiken en legde haastig de lantaarn op de grond. Toen smeed hij zijn pistool naar de ingang van de kloof en liep langzaam, zijn handen naast zijn schouders, op de kloofingang toe.

Jake Lomas' gezicht was vertrokken tot een boosaardige grijns toen hij de Nachthavik in het oog kreeg. Hij had zijn pistool gericht en zijn ogen keken

onderzoekend of hij nog ergens een wapen bij zijn tegenstander kon ontdekken.

„Geen verdere schietijzers, mister?” vroeg hij.

„No!”

„Good!”

Hij ging opzij staan en beduidde de Nachthavik met een beweging van zijn pistool om voor hem uit te lopen.

De Nachthavik staarde in de duistere tunnel en aarzelde.

„Go on!” spoorde Lomas hem aan en tegelijkertijd flitste een lantaarn aan, die hij in de hand had. „En probeer geen geintjes uit te halen, want dan vang je lood!”

Het was het laatste wat de Nachthavik van plan was!

Met de lichtbundel voor zich uit liep hij langzaam de tunnel in, terwijl hij de voetstappen van Lomas achter zich aan hoorde komen.

De bandiet lachte zachtjes.

„Ik weet niet hoe je vrij gekomen bent, mister,” grinnikte hij, „en ik weet niet hoe je achter deze plek gekomen bent, maar je bent welkom! We zullen met

jou nog veel plezier kunnen hebben!”

Het licht scheen op een wand, recht voor hem uit en de Nachthavik hoorde de voetstappen van Lomas versnellen.

„Naar links,” commandeerde de bandiet, „en hou er rekening mee dat ik en m’n pistool vlak achter je zijn!”

De gang maakte een haakse bocht en in de tunnel viel nu enig licht door een smalle spleet in de rotsen boven hem.

De bodem helde iets naar beneden, de tunnel maakte een bocht naar links en toen zag hij licht voor zich uit.

De lantaarn achter hem doofde en Lomas riep een waarschuwing dat ze in aantocht waren.

Enkele ogenblikken later stond de Nachthavik in een vrij grote, vrijwel vierkante ruimte, waarin de tunnel uitliep.

Op enkele plaatsen kwamen er zijgangen op uit.

Behalve Lomas waren er nog drie mannen aanwezig, de kerel die aan de ingang van de kloof op wacht had gestaan, Andy Macree en de halfbloed Ohio. Vier, ontdekte hij een ogenblik later, toen hij, in een

van de hoeken, Panaki op de grond zag liggen. De jonge Indiaan was met leren riemen stevig ingesnoerd, maar hij was bij bewustzijn. De Nachthavik zag het licht van de olielampen, die op enkele plaatsen langs de wanden waren opgehangen, in zijn ogen glinsteren.

„Andy, kijk eens of-ie soms nog wapens bij zich heeft!” commandeerde Lomas en de goudzoeker liet haastig zijn handen langs het lichaam van de Nachthavik glijden.

„Niks te vinden, Jake,” verklaarde hij.

„Oké! Ga daar tegen de muur staan, en hou je gemak!

Hoe heb je ons hier gevonden?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Een vogel vertelde 't me!”

„'n Vogel eh!” Hij wendde zich plotseling tot de goudzoeker. „Jij hebt 'm op bezoek gehad, Andy! Heb jij soms iets losgelaten?”

„Ik?” kwam de verontwaardigde stem van Macree.

„Denk je dat ik gek ben!”

„Ohhh, wel, 't doet er niet toe!” bromde Lomas op verachtelijke toon. „Hij is hier en ik geloof niet dat

iemand weet dat-ie hier is!”

„Vermoedelijk heeft-ie sporen gevonden en is die gevolgd,” veronderstelde Macree.

Lomas knikte.

„Dat zal ’t zijn!” gaf hij toe. „We zullen daar iets aan moeten doen! Hoewel ’t nu niet meer van belang is!”

Hij ging wijdbeens voor de Nachthavik staan en keek hem met een triomfantelijk grijnslachje aan.

„Weet je waarom wij hier zijn, mister?”

De Nachthavik trok spottend de wenkbrauwen op. „Sure!”

De grijnslach verdween plotseling en Lomas’ gezicht verstrakte.

„Waarom dan?”

„Zilver!” antwoordde de Nachthavik achteloos.

„Hoe weet je dat?” De stem zat plotseling vol achterdocht.

„Dezelfde vogel!”

„Wie weet er nog meer van?”

„Nog enkele mensen!” verklaarde de Nachthavik.

Het gezicht van Lomas kreeg een loerende uitdrukking. „Wie?” vroeg hij.

De Nachthavik haalde verachtelijk de schouders op.
„Je liegt!” siste Lomas.

De Nachthavik antwoordde niet.

„Toby!”

De man die aan de ingang van de kloof op wacht had gestaan, kwam een stap dichterbij.

„Schiet die vervloekte Injun 'n kogel door zijn kop, als hij hier,” en hij wees met een smerige wijsvinger naar de Nachthavik, „niet binnen tien seconden antwoord geeft!”

„Oké, boss!” antwoordde Toby met een onverschillig gezicht en trok zijn pistool.

„I'm waiting, mister!”

De Nachthavik zag hoe Toby langzaam naar Panaki toeliep... bemerkte het harde, half grijnzende gezicht van Andy Macree, die nu niets meer weg had van een wijs man en een groot Indianenvriend en keek naar het schijnbaar onbewogen gezicht van de halfbloed Ohio, waarin alleen de ogen leken te leven. De halfbloed was alleen gewapend met een werpmes en hij verplaatste zich geruisloos op zijn mocassins in de richting van Toby, alsof hij niets van het schouwspel wilde missen.

„De tijd is om!” stelde Lomas onaandoenlijk vast.
„Je hebt er om gevraagd, mister!”

„Wacht!” De Nachthavik hoorde het zachte klikken toen de haan van het pistool werd overgehaald. „Ik zal...”

Hij kwam niet verder...!

Uit het half duister van de tunnel kwam een pijl aangesnord die zich in de schouder van Toby boorde... Met een schreeuw, die door de ruimte weergalmde, liet hij zijn wapen vallen en zakte op zijn knieën!

De vuist van de Nachthavik beukte neer op de half afgewende kaak van Jake Lomas... een vuistslag, waarin al zijn opgekropte woede en afkeer waren samengebald!

Lomas sloeg als een blok tegen de grond...!

Met een half oog zag de Nachthavik hoe Andy Macree, bekomen van de eerste schrik, naar zijn pistool tastte. De ogen van de goudzoeker waren plotseling groot van angst en verbazing en zijn hand bleef halverwege steken, toen hij de venijnige prik voelde, waarmee Ohio hem zijn mes in de rug duwde...!

Het speelde zich af in enkele seconden...

Toen stonden Akanasi en zijn krijgers in de grot en een ogenblik later knielde de spoorzoeker neer bij de zoon van zijn opperhoofd om snel de riemen door te snijden, terwijl de beide Indianen, met gespannen bogen en vijandige gezichten, de wacht hielden.

Panaki kwam langzaam overeind en rekte zich uit. Hij haalde diep adem en glimlachte, toen hij op de Nachthavik toeliep.

„You all right, son?” vroeg deze zacht, terwijl hij zijn arm een ogenblik om de schouder van zijn jonge Indiaanse vriend legde.

„Night Hawk great friend!” was het enige wat Panaki antwoordde.

De Nachthavik glimlachte en klopte de Indiaan zacht op de schouder.

„Grijze Buffel zal zich verheugen!” verzekerde hij.

Zijn gezicht verstrakte plotseling toen hij aan het opperhoofd dacht en aan de tijd die deze hem had gesteld. Hij had er geen idee van hoeveel tijd er inmiddels verstreken was, maar hoe dan ook, er moest nu haast gemaakt worden.

„Bind die kerels vast en doe het goed!” commandeerde hij. „Ze mogen geen kans krijgen om

te ontsnappen! We zullen hen later wel op laten halen!” Hij wees naar Ohio. „Hij rijdt met ons terug!”

Hij liep met een grimmig gezicht naar Toby, die, zacht jammerend van pijn, op zijn knieën was gezakt, en geen poging had gedaan de pijn te verwijderen.

„Dit zal jou meer zeer doen dan mij, vriend,” mompelde de Nachthavik en met een ruk trok hij de pijn uit de schouder van de bandiet.

Deze gilte het uit. „Shut up!” snauwde de Nachthavik. Hij kon weinig medelijden hebben met een kerel, die zonder blikken of blozen bereid was geweest een moord te plegen.

Met enkele snelle bewegingen had hij het versleten, katoenen shirt van de kerel in stukken gescheurd, de kreten van pijn van de bandiet negerend, en snel legde hij een primitief verband om het bloeden enigszins te stuiten.

Een van de Indianen nam hem toen over en evenals de andere twee, werd hij, stevig gebonden, op de grond gelegd.

Hij maakte zich meester van zijn pistool dat Lomas bij zich had gestoken en zei: „Come on, let's go now. We hebben de tijd hard nodig!”

Haastig liep hij, gevolgd door de anderen, door de tunnel, gebruik makend van de lantaarn, die Akanasi had meegebracht.

„Waar staan de paarden?” vroeg hij Panaki en deze wees naar een plek waar, tegen de rotswand, een aantal hoge heesters groeiden.

Samen met de halfbloed liep hij erheen, drong door de struiken en enkele ogenblikken later kwamen ze beiden, te paard, uit het hoge struikgewas te voorschijn.

De Nachthavik keek fronsend naar de stand van de zon en haastte zich toen, gevolgd door Akanasi en zijn metgezellen, naar de plaats waar zij hun rijdieren hadden achtergelaten. Hij vroeg zich af of hij binnen de tijd, die het opperhoofd had gesteld, in het kamp zou kunnen zijn!

Het zou in elk geval een rit tegen de tijd worden!

Enkele ogenblikken later reed de groep van zeven ruiters in snelle draf door de Ghost Valley, op weg naar het kamp van de Mescaleros...

HOOFDSTUK IX

De vredestichter

Op het ogenblik dat hij het kamp binnenreed, wist de Nachthavik dat hij te laat was. Er liepen in het kamp alleen nog maar squaws en een aantal oude mannen rond en één blik naar de lans, die nog steeds op de plaats stond, waar de Grijze Buffel hem had neergeplant, leerde hem, dat de schaduw de steen reeds vrij ver was gepasseerd.

Het opperhoofd had zich blijkbaar precies aan zijn woord gehouden en was, toen de tijd verstreken was, met zijn krijgers ten strijde getrokken.

Het zag er naar uit dat al zijn inspanningen vergeefs waren geweest, dacht de Nachthavik met een diep gevoel van teleurstelling.

Hij wendde zich tot Panaki, die met een van de stamoudsten in een opgewonden gesprek was.

„Wanneer zijn ze weggereden en waar naar toe?”

vroeg hij haastig.

„Een uur geleden...”

„Hoeveel?”

Panaki ratelde snel een aantal woorden die de Nachthavik niet kon verstaan, evenmin als het antwoord dat de oude Indiaan gaf.

„Vijftien maal tien krijgers zijn uitgetrokken om de Comanches te bevechten!”

„Welke weg zijn ze gegaan?”

Panaki bracht de vraag over en de oude man nam er de tijd voor te antwoorden.

„Wel?” vroeg de Nachthavik scherp en ongeduldig.

„Ze zijn naar de doorwaadbare plaats gereden in de Storm River,” antwoordde Panaki. „Vandaar zij doorgaan naar Plains of Broken Spears! (vlakke van de gebroken speren). Daar dorp van Comanches... veel gevangenen maken om te ruilen...”

Hij keek de Nachthavik aan met een verwarde blik en wendde toen het hoofd af.

De Nachthavik begreep het volledig! Grijze Buffel had zich niet van de gedachte laten afbrengen dat de Comanches zijn zoon ontvoerd hadden en hij wilde gijzelaars zien te krijgen om ze tegen zijn zoon in te

ruilen.

„Hoe ver is het van hier?” vroeg hij kort.

Panaki dacht een ogenblik na.

„Drie uren... snel rijden!”

Drie uren! En Grijs Buffel en zijn troep hadden een uur voorsprong. Maar die grote troep zou minder snel vooruit kunnen komen dan zijn kleine groepje. Er was misschien nog een kans!

„All right, let's go,” commandeerde hij, terwijl hij Blackie liet keren. „Jij gaat voorop, Panaki, en we zullen rijden alsof de duivel achter ons aanzit!”

„Wij rijden als de stormwind!” verzekerde de zoon van het opperhoofd.

Even later reden ze in snel tempo door de heuvels in westelijke richting en toen ze, na een goed half uur, de heuvels achter zich heten en het golvende prairieland bereikten, gingen ze in galop over.

De Nachthavik stelde tevreden vast dat, hoewel zijn zwarte paard die dag al flink in touw was geweest, het sterke dier nauwelijks sporen van vermoeidheid vertoonde.

Panaki, die met de Nachthavik voorop reed, boog langzaam af naar het noorden en na enkele mijlen,

stuitten ze op het brede spoor, dat Grijs Buffel en zijn krijgers hadden gemaakt.

Aan de op vele plaatsen omgewoelde grond te zien, hadden ook zij in snel tempo gereden en de Nachthavik zette onwillekeurig zijn paard tot groter spoed aan terwijl ze het spoor volgden. Zijn gezicht stond strak en gespannen en zijn hoofd zat vol sombere gedachten.

Zouden ze nog op tijd zijn om bloedvergieten te voorkomen?

Met een ritmisch gedreun van de paardenhoeven stoof de kleine groep ruiters door het zonovergoten weideland.

Aan de horizon doemden enkele kleine rijen bomen op, op enige afstand van elkaar.

Daar moest de rivier zijn en daar achter lag het gebied van de Comanches!

Verder ging het over het brede spoor dat de strijdmacht van Grijs Buffel had achtergelaten...

Toen lag de Storm River voor hen... een stroom van misschien honderd meter breed... snelvloeiend. Het donkerkleurige water liet de bodem niet zien.

De oever was afgetrapt door de vele paarden die

hier te water waren gegaan.

Na een ogenblik de situatie te hebben gadegeslagen, stuurden ze hun rijdieren het water in. Het water kwam tot aan de stijgbeugels en half tegen de stroom ingekeerd, staken ze langzaam de rivier over.

De Nachthavik zag hoe Akanasi, de spoorzoeker, de diepe sporen in de zachte oever aandachtig bekeek.

„Hoe lang geleden?” vroeg hij.

„Half uur... misschien iets minder of iets meer!” De Indiaan haalde de schouders op.

Een half uur, dacht de Nachthavik grimmig, kon precies het hele verschil uitmaken.

„Hoe ver nog?” Hij stelde de vraag aan Panaki.

„Klein uur!”

„All right!”

Panaki drukte zijn hielen in de flanken van zijn pony en de Nachthavik liet ook zijn paard zachtjes de sporen voelen.

Ze moesten, hoe dan ook, proberen nog wat van de voorsprong die Grijze Buffel had, af te knabbelen!

Het vlakke land ging over in heuvelachtig terrein, dat geleidelijk aan meer begroeiing vertoonde.

In een klein dal, tussen twee heuvels, splitste het spoor zich plotseling. Een gedeelte van de troep was rechtdoor gereden, de overblijvenden waren naar links en rechts uitgeweken.

Nu hij zich op vijandelijk gebied bevond, had Grijze Buffel het raadzaam gevonden, zijn strijdmacht te splitsen, om op die manier de kansen dat hij zou worden opgemerkt, te verkleinen.

De keus was niet moeilijk. De groepen zouden ongetwijfeld als het einddoel in zicht kwam weer bij elkaar komen.

Ze volgden het rechtse spoor en, in een wat langzamer tempo, reden ze verder. Het was ook nodig, want hun rijdieren begonnen tekenen van vermoeidheid te vertonen na de geforceerde rit.

„Hoever nog?”

De Nachthavik stelde de vraag opnieuw. Zijn gezicht stond vermoeid, niet zozeer van de inspanning, als van de vrees, toch nog te laat te zullen komen om de ramp van een indianenoorlog te vermijden.

„Dichtbij nu!” Het gezicht van Panaki stond onbewogen maar de Nachthavik zag in zijn ogen de gevoelens van angst en ongerustheid, die zich van de

jonge Indiaan hadden meester gemaakt.

Bij een korte helling week hij af van het spoor en stuurde zijn rijdier naar rechts.

„Deze weg korter!” zei hij terwijl hij met felle hielbewegingen zijn vermoeide pony tegen de heuvel opdreef.

De anderen volgden...

Na opnieuw een mijl te hebben afgelegd, reden ze tegen een lange heuvelhelling omhoog en Panaki merkte op: „Aan andere kant ligt vlakte van gebroken speren!”

De Nachthavik knikte kort en zette Blackie tot nog groter spoed aan.

Ze waren halverwege toen een geratel van schoten tot hen doordrong, gemengd met een gehuil en geschreeuw dat de Nachthavik maar al te bekend in de oren klonk...

Hij klemde zijn tanden op elkaar en kromp ineen, alsof de schoten op hem gericht waren...

Te laat! Op het nippertje te laat!

Hij keek met vertwijfelde blik naar Panaki die de lippen opeen had geklemd, terwijl de hielen van zijn mocassins een daverende roffel speelden op de

flanken van zijn pony.

„Come on... boy... come on!” kreunde de Nachthavik vlak bij de oren van zijn paard en de hengst scheen het wanhopige van de situatie te begrijpen en wierp zich met inspanning van zijn laatste krachten naar voren.

Er was nu geen ander geluid meer te horen dan de doffe roffel van de paardenhoeven van de kleine groep ruiters, die tegen de heuvelhelling omhoog raasde.

Ze bereikten de heuvelkam en op een teken van de Nachthavik hielden ze hun paarden in.

De dieren waren aan het eind van hun krachten. Ze bleven staan met hijgende flanken, zwaar snuivend door hun opengesperde neusgaten, terwijl grote vlokken schuim op de grond neerdwarrelden.

Een eindweegs beneden hen lag de vlakte van de gebroken speren! Een stuk vlak grasland, ongeveer een mijl lang en een halve mijl breed, aan alle zijden ingesloten door beboste heuvels.

De Nachthavik veegde, met een vermoeid gebaar, met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd en haalde zijn kijker te voorschijn.

Fronsend overzag hij de situatie.

Halverwege de vlakte, schuin voor hem, lagen de lichamen van een tweetal Indianen in het gras uitgestrekt. Mescaleros die bij de eerste salvo schoten gevallen waren.

Aan de overzijde, recht voor hem uit, stond aan de rand van de vlakte en de begroeiing, een kleine groep ruiters. Toen hij zijn kijker iets bij stelde, ontdekte hij plotseling wie het waren.

Hij herkende Majoor Davies met enkele van zijn manschappen... Jack Ballard in gezelschap van de kleine gunfighter Ricky Nelson... en een tweetal Indianen. Een van hen was Grote Vos... de Indiaan zat kaarsrecht in het zadel, als een veldheer. Om zijn schouders hing een scharlaken rode deken, die vermoedelijk diende om de schouderwond te bedekken. De andere Indiaan was ouder... hij droeg een hoofdtooi van gekleurde veren, die tot op zijn rug afhing en hij was ongetwijfeld Matushe, Eenzame Wolf, het opperhoofd van de Comanches.

Toen hij de daarachter gelegen heuvelhelling onder het oog nam, bemerkte hij de groep cavaleristen die daar, verspreid en half verscholen, in stelling lagen.

Het was duidelijk dat de salvo schoten, die hij

gehoord had, uit hun karabijnen afkomstig was en hij verbaasde er zich over dat er maar twee slachtoffers gevallen waren. Vermoedelijk was de salvo als waarschuwing bedoeld geweest en over de hoofden van de aanstormende Indianen gericht geweest, waarbij toch nog, ongelukkigerwijze, twee krijgers waren getroffen.

De Mescaleros hadden zich blijkbaar snel teruggetrokken na de onverwachte tegenstand. Ze hadden zich verspreid in de bossen tegen de heuvels, links van hem. Hij kon hen duidelijk waarnemen terwijl ze af en aan reden en hij vroeg zich af of ze een nieuwe aanval zouden wagen.

Hij dacht dat Grijze Buffel het niet bij deze eerste, vergeefse poging zou laten.

Rechts van hem, aan het einde van de vlakte, lag het dorp van de Comanches. Een bonte verzameling van tenten en hutten die een kleurig geheel vormden in het zonlicht.

Aan de rand hadden zich een aantal bewoners verzameld, krijgers, squaws en kinderen. Ze hadden vermoedelijk opdracht gekregen zich niet in de strijd te mengen, maar het vechten aan de cavaleristen

over te laten...

Hij zag beweging tussen de bomen en struiken tegen de heuvel waar de Mescaleros zich hadden teruggetrokken. Hij had de indruk dat Grijze Buffel zijn troep aan het verzamelen was om een nieuwe aanval in te zetten.

Dat moest in elk geval voorkomen worden!

Hij liet haastig de kijker zakken en wendde zich tot Panaki, die, met zijn Indiaanse gezellen, zwijgend had toegekeken.

„Rij naar je vader, vertel hem wat er gebeurd is en vraag hem om te wachten!” zei hij snel. „Hurry...! Er is geen tijd te verliezen! We moeten een nieuwe uitval voorkomen!”

Panaki knikte kort en met zijn vier metgezellen begon hij haastig de heuvelhelling af te rijden.

„Jij gaat met mij mee, Ohio!” en, gevolgd door de halfbloed, daalde hij de helling af naar de vlakte en liet Blackie in draf overgaan.

Hij was nog niet halverwege, toen de groep van Majoor Davies hem had ontdekt.

Toen hij dichterbij gekomen was, zag hij plotseling hoe Rocky Nelson zijn geweer aan de schouder bracht

en vuurde...!

Hij rukte zijn paard opzij... hoorde de kogel langs zich heen fluiten. Davies wendde zich bruusk naar de schutter toe en een van de troopers rukte met een nijdig gebaar het geweer uit de handen van Nelson.

De smerige moordenaar, dacht de Nachthavik. Hij was er zeker van dat Nelson hem herkend moest hebben en overigens was er geen reden geweest voor dit schot!

Hij bereikte de groep en Jack Ballard dreef zijn paard naar voren.

„Jij wou me niet geloven, Smith,” riep hij uit, „maar nu zie je wat er gebeurd! Ik heb 't tevoren voorspeld en als je naar mij had willen luisteren...”

De Nachthavik keek hem vernietigend aan met een ijzige blik.

„Shut up!” snauwde hij en wendde zich toen tot Davies.

„Hello, Roy, ik zie dat je in actie gekomen bent!”...
Majoor Davies keek hem ernstig aan.

„We moesten wel!” zei hij kortaf! „Het is maar goed dat we tijdig gewaarschuwd werden. Ik ben bang dat je niet in je opdracht geslaagd bent, Steve!”

Hij wendde zich af en staarde met samengeknepen ogen naar de heuvel waar de Mescaleros zich ophiielden.

„Ik vraag me af of ze opnieuw een aanval zullen wagen?” mompelde hij peinzend.

„Dat zullen ze niet!” verzekerde de Nachthavik scherp en Davies keerde zijn hoofd met een ruk naar hem toe. „Hoe weet je dat zo zeker?” vroeg hij.

„Ik weet 't!” herhaalde de Nachthavik.

„Waren die vier Indianen die we daar ginds zagen rijden, in jouw gezelschap?” vroeg Davies, na een ogenblik stilte. „Yeah!”

„Wie waren het?”

„Panaki, de zoon van het opperhoofd, en drie krijgers!” Hij zag vanuit zijn ooghoek de blik die Jack Ballard met Nelson wisselde.

„Denk je dat de Mescaleros nu zullen wegtrekken?”

„No! Ik heb gezegd dat ze moeten blijven!”

Majoor Davies keek de Nachthavik onderzoekend aan en zuchtte.

„Wat is jouw bedoeling, Steve?” vroeg hij toen.

De Nachthavik liet zijn ogen de kring afgaan. Hij zag de argwanende ogen van Nelson en Jack Ballard...

de onbewogen gezichten van de beide Indianen.

„Laten we een eindje de vlakte inrijden,” stelde hij voor, „zodat iedereen ons kan zien en daar een gesprek houden! Ik heb wel ’t een en ander te vertellen!” voegde hij er met een flauw glimlachje aan toe. „En laat Ohio, hier, naar Grijze Buffel rijden om aan dat gesprek deel te nemen!” „Ik zie er geen enkele reden voor!” viel Ballard uit. „De zaak is voor mij af! Er is al genoeg gepraat!”

Majoor Davies stond een ogenblik in beraad. Toen klonk plotseling de stem van Eenzame Wolf: „Wij beraadslagen!” „Dan doe je ’t maar zonder ons!” bromde Ballard, maar de Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„O, nee! Jij doet er aan mee!” verzekerde hij. En toen met een grijnslachje: „Als hoofd van het Indian Office behoor je erbij te zijn!”

Ballard greep met zijn grote hand in zijn baard en keek de Nachthavik nijdig aan.

„Ik zou er maar bij blijven,” raadde Davies aan. „All right, laten we jou voorstel volgen, Steve!”

„Haal Grijze Buffel op, Ohio,” nodigde de Nachthavik uit en de halfbloed liet zijn paard keren en

reed snel de vlakte in naar de heuvel.

De Nachthavik zag hoe Ballard opnieuw een veelbetekenende blik wisselde met Ricky Nelson en deze trok zachtjes de teugel aan.

„Mij heb je er in elk geval niet bij nodig!” merkte deze op. „Ik zal me wel bij de troepen bezighouden!”

Majoor Davies haalde de schouders op maar de Nachthavik kwam snel tussenbeide.

„Je kunt maar beter hier blijven, vriend!” zei hij kil. „Ik vraag me af, waarom je me probeerde neer te schieten?” „Ik herkende je niet en ik ben een man die altijd het zekere voor het onzekere neemt!” antwoordde hij met een honend lachje.

„Ik ook!” bromde de Nachthavik. „Daarom blijf je hier!” De kleine gunfighter trok spottend de wenkbrauwen op. „Denk je dat je me kunt tegenhouden?” vroeg hij. Majoor Davies, die het gevaar zag aankomen, gaf haastig een teken en twee troopers sloten Nelson in.

Een van hen stak de hand uit en zei beleefd: „Geef mij je pistool maar, sir! Het is beter voor ons allemaal!” Nelson vloekte maar overhandigde zijn wapen terwijl hij, verontschuldigend, de schouders

ophaalde toen hij zijn ogen op Ballard richtte, maar die deed of hij hen niet zag.

In de verte zagen ze Ohio komen aanrijden met in zijn gezelschap Grijze Buffel en zijn zoon, en langzaam reden ze een eindweegs de vlakte in en stegen af.

„Laten we erbij gaan zitten,” stelde de Nachthavik voor en terwijl ze wachtten haalde hij zijn tabakszak te voorschijn en rolde een sigaret. Hij bood het rookgerei Eenzame Wolf aan die er onmiddellijk gebruik van maakte en, tot zijn verbazing, accepteerde ook Grote Vos zijn aanbod.

Ballard had een pijp te voorschijn gehaald en met een somber gezicht voor zich uitstarend, blies hij grote rookwolken uit. Nelson zat erbij met een gezicht of het hem niet aanging maar het was duidelijk dat hij zich weinig op zijn gemak gevoelde.

Grijze Buffel, zijn zoon Panaki en Ohio stegen af en zetten zich bij hen neer.

Majoor Davies keek hem een ogenblik doordringend aan. Toen zei hij: „Het opperhoofd van de Mescaleros heeft een grote schuld op zich geladen door op het oorlogspad te gaan! Hij heeft de levens van vele rode

en blanke mannen in gevaar gebracht! Hij zal daarvoor gestraft moeten worden!”

Grijze Buffel boog het hoofd en staarde enkele ogenblikken strak naar de grond.

Toen richtte hij zijn ogen op Davies en antwoordde: „Grijze Buffel kwam hier om zijn zoon, Panaki, te bevrijden. Hij dacht Panaki in handen van Comanches.” Hij zweeg een ogenblik en zijn ogen gleden naar Matushe. „Nu weet hij beter! Niet Comanches vijanden van Mescaleros! White Men maken vijanden van Mescaleros en Comanches!”

Zijn ogen bleven rusten op Jack Ballard en deze vroeg op wrevelige toon: „Wat bedoel je?” en minachtend voegde hij er aan toe: „Probeer niet een ander de schuld te geven!”

Majoor Davies keek van de een naar de ander en het was duidelijk dat hij er niet veel van begreep.

„Wat is er eigenlijk aan de hand, Steve?” vroeg hij. „Waarom dacht Grijze Buffel dat zijn zoon gevangen werd gehouden bij de Comanches? Ik heb het idee dat het een verzinsel is!”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Het is de zuivere waarheid, Roy,” verzekerde hij.

„Als je me de gelegenheid wilt geven, wil ik je wel vertellen hoe de vork in de steel zit! Ik geloof dat ik nergens ver naast de waarheid zal zijn!”

„All right, ga je gang,” nodigde Davies uit.

„Tot voor een half jaar, Roy, waren er, zoals je weet, geen moeilijkheden in de Indianenreservaten. De Mescaleros en de Comanches leefden naast elkaar in vrede en vriendschap, ieder op hun eigen gebied waar ze alle mogelijkheden hebben voor een goed bestaan. Wel, dat veranderde, toen er, in het gebied van de Mescaleros, iets gevonden werd, waar anderen dan Indianen meer belangstelling voor hebben!”

„Wat werd er gevonden... en door wie?” vroeg Davies geïnteresseerd.

„Zilver! Een bonanza, Roy! Ik heb een klein stuk steen laten onderzoeken, heel oppervlakkig, en er zat puur zilver in! En wie het vond? Ik ben er vrijwel zeker van dat het Andy Macree was!”

„Waar?”

„In de Ghost Hills! Je weet waar dat is?”

„Het gebied bij de Sand Creek... waar een aantal Indianen begraven liggen!”

„Juist! Wel, Andy Macree, die doorgaat voor een

wijs man en een groot Indianenvriend, en hij is geen van beide, dat kan ik je verzekeren, vertelde van zijn vondst aan anderen.”

De Nachthavik wees met een beschuldigende vinger naar Jack Ballard.

„Aan hem daar!”

Ballard kwam half overeind en viel woedend uit: „Da's 'n leugen! Macree heeft me niks verteld! Ik weet nergens van!”

„Aan hem!” verklaarde de Nachthavik onverbiddelijk. „En van dat ogenblik af begonnen de moeilijkheden. You see, Roy, er zit daar een goudmijn, pardon, een zilvermijn, maar als je dat weg wilt halen zo, dat je er rijk van kunt worden, moet het op grote schaal geëxploiteerd worden. Er moeten machines komen en werklieden, er moet gegraven en geboord en met dynamiet gewerkt worden, kortom, je kunt het niet heimelijk doen! En dat is de heel simpele reden, Roy, waarom Ballard hier en zijn bende, — hij kon het niet alleen maar moest een stel kerels die even gemeen zijn als hijzelf, in de arm nemen, — de laatste tijd van alles hebben gedaan om een conflict te veroorzaken tussen de Mescaleros en de

Comanches. Daarbij moesten de Mescaleros steeds als de schuldigen uit de bus komen, want de bedoeling was dat zij uiteindelijk van hun grondgebied zouden worden verdreven! En dan lag de weg open voor Ballard en zijn kornuiten om zich van de grond meester te maken. Ze zouden hem eerlijk van het gouvernement kopen en als er dan zilver werd gevonden... wel, dan hadden ze geluk gehad!”

„Het zijn leugens... een heel pak leugens!” schreeuwde Ballard. „Ik wil er niet langer naar luisteren!”

Hij maakte aanstalten om overeind te krabbelen maar de gespierde hand van Grote Vos, die naast hem zat, kwam op zijn schouder neer en hield hem omlaag.

„White Man listen!” bromde de Indiaan.

„En als je de neiging mocht hebben naar je pistool te grijpen, Ballard,” waarschuwde de Nachthavik, „denk er dan aan dat je altijd te laat zult zijn!”

De grote man zweeg en veegde met een hand die lichtelijk beefde, langs zijn voorhoofd.

„En zo begon een reeks misdaden!” vervolgde de Nachthavik. „Je kent ze! Ze vielen een trein aan... schoten twee Comanches dood en gaven het de schijn

alsof die moord door de Mescaleros was bedreven... staken de ranch van Tim Arden in brand... ontvoerden de zoon van Grijze Buffel... dat moest op weerwraak lijken van de zijde van de Comanches...! Panaki werd door mij gevonden en naar het kamp teruggebracht!"

„Al die wandaden werden toch door Indianen uitgevoerd!" bracht Davies in het midden.

De Nachthavik lachte smadelijk.

„Ze zagen eruit als Indianen maar ze waren het niet!" verzekerde hij. „Indianen dragen geen laarzen en ze rijden niet op paarden met ijzers onder! Om verder te gaan... er werd een moordaanslag gepleegd op mij of op Grijze Buffel... dat weet ik niet zeker, maar we werden beschoten!" Hij keek naar Rocky Nelson met kille blik. „I guess that was you!" zei hij.

„Dat kun je niet bewijzen!" schreeuwde Nelson woedend. „Ik kan er getuigen bijhalen dat ik eergisteravond in Salt Fork was!"

„Hoe weet je dat het eergisteravond gebeurde?" vroeg de Nachthavik kil en Nelson zweeg.

„Toen ik gisteren bij Tim Arden op bezoek was, werd zijn ranch voor de tweede keer overvallen..."

„Dat weet ik," beaamde Davies. „Ballard gaf me

het bericht door! Hij vertelde me ook dat hij iets had horen omgaan dat de Mescaleros vandaag ten strijde zouden trekken tegen de Comanches. Dat is de reden waarom ik hier ben!”

„Ballard vertelde het je, eh!” zei de Nachthavik peinzend. „Hoe wist je ’t, Ballard?”

„Arden kwam het me vertellen!” loog Ballard.

„Da’s een leugen, vriend!” verklaarde de Nachthavik. „Arden heeft jou niet op de hoogte gebracht, want Arden wist dat het geen Indianen waren! Jij was op de hoogte, omdat je die overval zelf mee in elkaar gezet had! Misschien om mij te overtuigen, want je wist dat ik daar was! En je kon vermoeden dat Grijze Buffel vandaag tegen de Comanches zou optrekken, omdat jij er de hand in had dat zijn zoon ontvoerd werd!”

„Je kunt niks bewijzen... niks... niks,” herhaalde Ballard, maar de Nachthavik zag zijn zware handen beven en de zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd.

„Die ontvoering werd uitgevoerd door Jake Lomas... een kerel die Toby heet en verder was Andy Macree erbij betrokken. Tussen twee haakjes, Roy, je kunt dat drietal vinden in een grot in een keteldal in

de Ghost Hills. Daar hebben we ze achtergelaten, stevig ingepakt, en ik heb zo'n idee dat ze graag zullen praten, als je ze het vuur een beetje aan de schenen legt!"

„Ik zal er 'n patrouille op af sturen!" bromde Davies. „Je kunt een van de Indianen als gids meekrijgen! Misschien dat Ohio mee wil gaan?"

De halfbloed, die naast hem zat, knikte en plotseling zag de Nachthavik het grote lidteken, dat, wit afstekend tegen de gebronsde huid, onder de kin van Ohio zat. Het zag er uit als een lidteken van een messteek, die naar boven was gericht geweest en eensklaps begreep hij de zwijgzaamheid van de halfbloed. De man was niet meer in staat om te praten. Hij was stom...!

„Maar hij heeft ook met ons meegedaan!" schreeuwde Nelson terwijl hij met een beschuldigende vinger op de halfbloed wees.

„Hij redde mijn leven en hielp mee aan de bevrijding van Panaki!" antwoordde de Nachthavik kort.

„Wel, dat is het zowat, Roy! Je weet nu hoe de zaak gelopen is en ik geloof niet dat er enige reden is om

maatregelen te nemen tegen de stam van Grijze Buffel. Zij zijn het slachtoffer geworden van een stelletje schurken! Dat geldt voor Grijze Buffel en eigenlijk ook voor Mathuse en Grote Vos!”

Hij zag de Indianen plechtig knikken met gezichten die overigens zonder uitdrukking waren en toen sprong Rocky Nelson plotseling overeind!

Zijn gezicht was vertrokken in een triomfantelijke grijns en in zijn hand lag een pistool dat hij blijkbaar Ballard afhandig had weten te maken.

„Come on, Jack,” schreeuwde hij, „laten we er tussenuit trekken!”

Het pistool bestreek de kleine groep en zijn ogen stonden hard.

„Een beweging van jullie en je vangt lood! Je krijgt mij niet te pakken!”

Terwijl Ballard overeind krabbelde, merkte Davies op met rustige stem: „Je komt hier niet weg, Nelson! Mijn mannen hebben je van daarginds onder schot! Als je nog twee stappen doet in de richting van je paard, wordt er geschoten!”

Nelson keerde snel zijn hoofd naar de heuvelrand, waar de cavaleristen lagen.

Er was niets bijzonders te bespeuren maar daar kwam hij iets te laat achter!

Het mes, door de vaardige hand van Ohio geworpen, beet in de arm die het pistool vasthield en met een schreeuw van pijn het Nelson het vallen.

Een ogenblik later hadden de beide troopers hem en Ballard in bedwang.

De Nachthavik haalde diep adem en keek Davies aan.

„Dit is dan werkelijk het einde, Roy!” grinnikte hij opgelucht. „Ik geloof dat de rust nu is teruggekeerd en dat er weer vrede kan heersen in Indian Country!”

Toen hij zijn blikken richtte op de beide opperhoofden, was hij er van overtuigd dat hij gelijk had!...

HOOFDSTUK X

Besluit

Twee dagen later zat hij in Fort Shakaloo in de werkkamer van Majoor Davies. Hij was nog één dag bij de Mescaleros te gast geweest en daarna op triomfantelijke wijze door Panaki en een grote groep krijgers uitgeleide gedaan op zijn tocht naar Fort Shakaloo.

„You did a good job, Steve!” verzekerde Davies. „Ik had niet gedacht dat je zou slagen! We weten nu alle bijzonderheden! Macree heeft doorgeslagen!” Hij lachte kort. „Er was niet eens veel moeite voor nodig! Jake Lomas was de grootste schurk van het gezelschap. In feite de leider. Macree had hem, in een dronken bui, van zijn vondst verteld en Lomas was de man die de mogelijkheden zag, het plan uitdacht en Jack Ballard ervoor wist te winnen!”

„En Lomas is vermoedelijk ook de man, die de

moorden op de Indianen pleegde!” veronderstelde de Nachthavik.

„Hij en Nelson samen! Ze ontkennen het, maar met de verklaringen van de anderen, zal het hen wel niet veel baten! De halfbloed is min of meer toevallig in hun gezelschap terechtgekomen, maar hij heeft zich wel afzijdig gehouden en zich tenslotte tegen hen gekeerd! Zijn vader was een Mescalero, weet je dat?”

De Nachthavik knikte.

„Ik heb het gehoord,” zei hij. „Ohio verblijft nu bij de Mescaleros en zal tenslotte wel in de stam worden opgenomen. En, Roy, wat gaat er nu gebeuren in het gebied van de Ghost Hills?”

Majoor Davies glimlachte vaag.

„Niets!” zei hij toen. „Het is Indian Country, weet je, en het is een gebied waar veel doden begraven liggen! Wat mij betreft, kunnen ze in vrede en ongestoord blijven rusten!”

„Een juiste beslissing, Roy!” verzekerde de Nachthavik ernstig.

„En wat zijn jouw verdere plannen?” informeerde Davies.

De Nachthavik glimlachte.

„’n Bezoek aan Marshal Holden en dan naar huis!”

„De Marshal zal er wel tevreden over zijn, dat hij jouw in de arm genomen heeft!”

„Ik ben bang,” grinnikte de Nachthavik, „dat hij het niet vergeten zal zijn als-ie weer eens een akkevietje aan de hand heeft!...”

STORM OVER INDIANENLAND

Een nieuw boek over de Nachthavik, de geheimzinnige in zwart geklede strijder tegen onrecht, die al menig staaltje van zijn kunnen ten beste heeft gegeven.

Dit keer wordt hij te hulp geroepen in het grensgebied van de Comanches en de Mescaleros. De laatste tijd zijn hier ernstige moeilijkheden en de indianenstammen leven op voet van oorlog.

De Nachthavik heeft over de oorzaak hiervan zo z'n vermoedens. Wanneer hij met Grijze Buffel, het opperhoofd van de Mescaleros, zittend rond het kampvuur de toestand bespreekt, wordt Grijze Buffel bijna door een sluipschutter geraakt.

Dat dit niet het werk behoeft te zijn van de Comanches, wat Grijze Buffel in zijn grote woede denkt, wordt door de Nachthavik in dit boek bevestigd. Voordat het echter zover is, krijgt de Nachthavik handen vol werk. Spannend!

Wim van Helden:
**INSPECTEUR ARGLISTIG EN DE
KLUIZENKRAKERS**

Kees Vlieger:
MISDAAD OP ZEE

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

